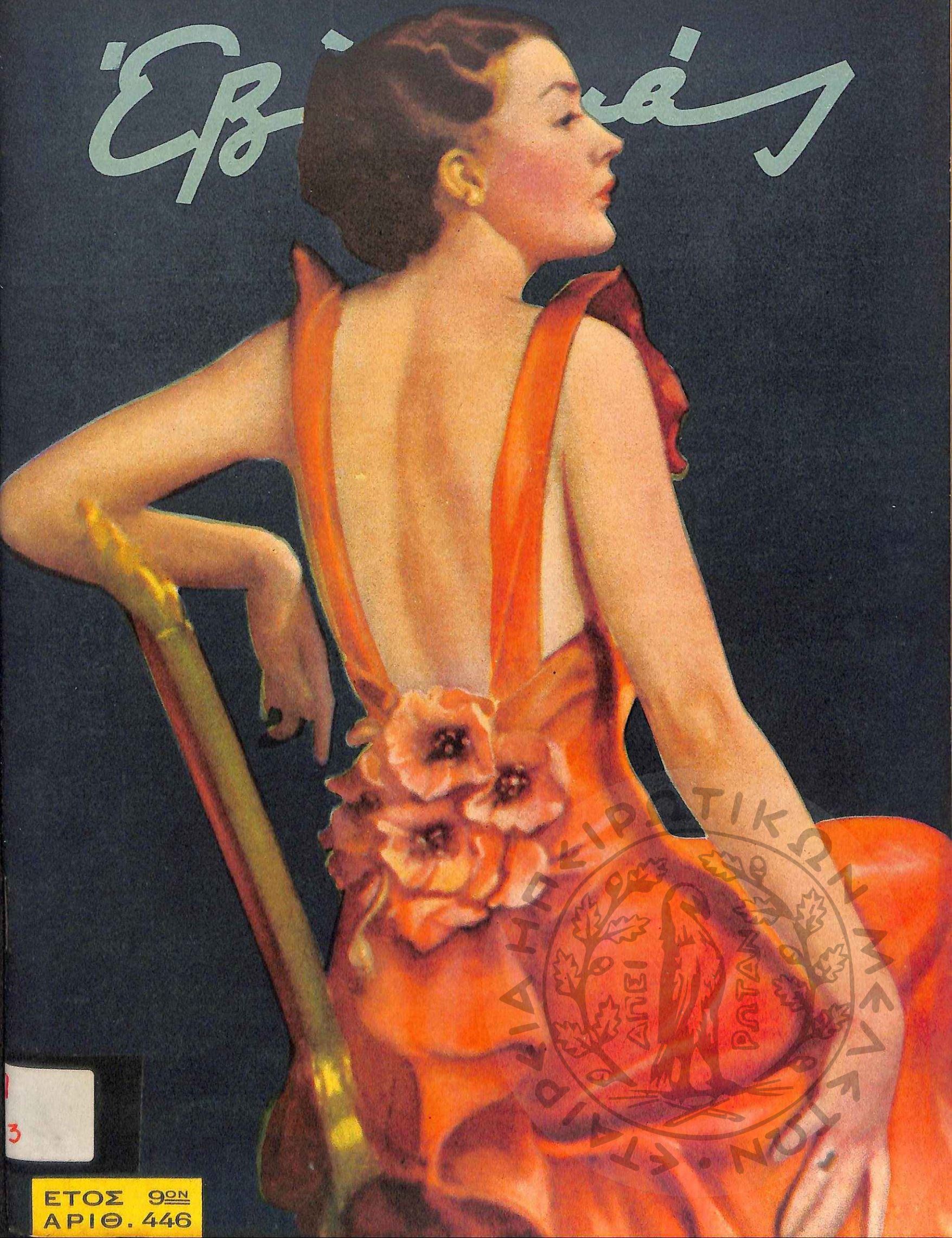

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
15 'Απριλίου 1936

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Τὰ ἑλληνικά γράμματα ἔχαν τὴν περ-
ρασμένη ἐβδομάδα ἓνα βαρὺ κι' ἀνα-
πάντεχο πένθος: ἐθρήνησαν τὸν θάνατο
τοῦ 'Αποστόλου Ν. Βασιλειάδη, ποὺ μὲ
τὸ ψευδώνυμο Ντόλης Νίκβας, ὑπῆρξε
ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ πρωτότυπα καὶ πιὸ ζων-
τανὰ ταλέντα τῆς σημερινῆς φιλολογι-
κῆς γενεᾶς.

Ἡ συμβολὴ τοῦ Ντόλη Νίκβα στὴ λο-
γοτεχνία μας ὑπῆρξε πλουσιωτάτη. Ὁ
Νίκβας ἀσχολήθηκε μὲ ἴση ἐπιτυχία μὲ
τὸ διήγημα, τὸ μυθιστόρημα, τὸ θέατρο,
τὸ χρονογράφημα καὶ τὶς ταξιδιωτι-
κὲς ἐντυπώσεις. Ὡς μυθιστοριογράφος
ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς
στὸ μεγάλο κοινὸ νέους συγγραφεῖς
μας. Τὸ λογοτεχνικὸ ἔργο τοῦ Ντόλη
Νίκβα, ἂν καὶ ἔργο συγγραφέως 32 μό-
λις ἐτῶν, εἶναι ἀδύνατο νὰ περιληφθῇ
σὲ μερικὲς γραμμὲς καὶ γι' αὐτὸ ἐπι-
φυλασσόμεθα νὰ ἀφιερῶσωμε προσεχῶς
ιδιαιτέρη σελίδα στὸν ἀλησμόνητο συγ-
γραφέα.

Ἡ «Ἐβδομάς», τὴν ὁποίαν διηύθυνε
μὲ τόση ἐπιτυχία ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια
ὁ Ντόλης Νίκβας, ποὺ τὴν ἀγάπησε μ'
ὅλη τὴ ζέση τῆς δυνατῆς ψυχῆς του, καὶ
ποὺ τῆς ἀφιέρωσε μερικὰ ἀπὸ τὰ καλ-
λίτερα δημιουργήματά του, θρηνεῖ τὸν
πρόωρο χαμὸ του. Συμμετέχει θαθεῖα
στὸ σκληρὸ πένθος τῆς οἰκογενείας του,
καὶ ἀπευθύνει στοὺς ἀπαρηγόρητους
γονεῖς τὰ πιὸ θερμὰ συλλυπητήρια.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΝ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Δίπλοκτη παιδικὴ κωμωδία

Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτί-
ον καὶ δέκα μόνον δραχμὰς.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

'Αγάπαγε ἓνας μαθητὴς
τὰ γράμματα ἐπιμόνως —
πλὴν μόνον τὰς ἐπιστολάς
ποὺ τοῦγραφε ἓνας φραμπαλλᾶς!
Καὶ οὕτω ἐδιδάσκειτο
κι' ἐτέρπετο συγχρόνως!

'Αλλ' ἦταν ἀνορθόγραφος
κι' ὥραία εἶχε ἀπαυδήσει:
«Μὲ ὀμικρον, ὀξεία — πωπῶ! —
γράφουν ποτὲ τὸ «σ' ἀγαπῶ»;
Κι' ἀφοῦ τὸν σκόλασεν, αὐτός
ζητᾷ ν' αὐτοκτονήσῃ!

Μ' ἓνα ποτήρι θέλησε
νὰ σπᾶσῃ τὸ κρανίον του!
Πλὴν δὲν τὸ ἐπέτυχε — κι' εὐθύς,
ὀριστικῶς λογιкуевθεις,
ξανάπιασε τὰ γράμματα...
ἀλλ' ὅμως στὸ θρανίον του!

□ □

Ὁ Τζίμ ὁ Λόντος μας, τρανὸ
πρωταθλητὴς στὴν πάλη,
ἐφθασε στὸ 'Αστὺ πρὸ ἡμερῶν.
Κι' ὕστερα, λέει, ἀπὸ καιρὸν
σ' ἀγῶνα πῶς θὰ ἐμφανισθῇ
στὸ Στάδιο... καὶ πάλι!

□ □

Καταγγελίες γίνανε
στὸν Πειραιᾶ, στὸ Ζάννειον...
'Αλλοὶ τὰς θρίσκουν φοβεράς
καὶ ἄλλοι ὄχι σοβάρας,
προερχομένας μοναχά
— ὡς λένε — ἀπὸ ζι...ζάνιον!

□ □

'Αλλο εἶναι τοῦτο τὸ κακὸ
τοῦ «Ὁργανισμοῦ Λιμένος»:
προέδρους ἔχει αἰσιῶς...δυσὸ
ποὺ ὅλα τὰ κάνουν ρημαδιὸ —
καὶ κάλλιο νὰ ἦτανε ὁ εἰς
δετὸς παρὰ... λυμένος!

□ □

Ὡς λέγεται, δεινοπαθοῦν
καὶ πάλιν αἱ Καλάμαι...
'Αλλ' ὁ νομάρχης ἀπὸ ἐκεῖ
μ' αἰσιοδοξία λακωνικῇ,
ἀπλῶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν
τηλεγραφεῖ: «Καλά μαι!»

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΜΕΤΑΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

Μὲ τὸ καλὸ, γιόρτασε ὁ Ρωμῆς καὶ
τὴν 'Ανάστασιν. Ἐβαψε κόκκινα τὰ αὐ-
γά του, ἔβαλε τὸν πατροπαράδοτο ὀβε-
λία στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, ἤπιε τὴν
ρεταινίτσα του, ἐπνίξε τὰ μεράκια καὶ τὰ
βάσανά του σ' ἓναν ὠκεανὸ εὐθυμίας.
Ξεχνοῦμε ὅμως τὸ κυριώτερο: Βδομάδες
ὁλόκληρες, στὰ χαμηλοτάβανα σπίτια τῶν
μικροσυνοικιῶν, ἄτομα, σκυμμένα μυστη-
ριωδῶς ἀπάνω ἀπὸ μιὰ μαύρη σκόνῃ, ὑ-
πὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς ἑνὸς κεριοῦ, ἔ-
καναν κάτι παράδοξες ἱεροτελεστίας—ποὺ
διακόπτονταν, ἀραιὰ καὶ ποῦ, ἀπὸ καμ-
μιὰν ἔκρηξη: ἐφτιαναν βαρελότα, Γλέντι
χωρὶς κρότο—ἢ ἔστω καί... κροτίδες
—δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ὁ Ρωμῆς. Δὲν
μπορεῖ νὰ εἶναι πλήρης ἡ ἔκρηξη χαρᾶς,
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλη ἔκρηξη...
βαρελότων! Ὁ Ρωμῆς, παρ' ὅλα τὰ νομο-
ταγῇ καὶ πειθαρχικά του, ἐνοστικὰ, ἐξα-
ναγκάζεται μ' ἓνα «ὦχ! ἀδερφέ!» νὰ κα-
ταπατήσῃ τοὺς νόμους γιὰ νὰ σεβασθῇ
τὰ πατροπαράδοτα! Φταίει αὐτός, σὰς
παρακαλῶ: Ὑπῆρχε γραφικώτερο καὶ ὠ-
ραιότερο θέαμα, ἀπὸ μιὰν 'Ανάστασιν τοῦ
παληοῦ καιροῦ; Τρομπόνια καὶ φλάμπου-
ρα τοῦ 21, κουμπούρια διμούτσουνα,
γκράδες—ὅλα ἐπιστρατεύονται γιὰ ν' ἀ-
κουστῇ λίγο ἡ χαρὰ γιὰ τὴν 'Ανά-
στασιν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Μπάμ καὶ μπούμ! Μπούμ καὶ μπάμ! Ποῦ
ἀκούσθηκε πανηγυρισμὸς ἐν σιωπῇ καὶ
κατανύξει! Σάμπως εἶσαι σέ... κηδεῖα!
Γι' αὐτὸ λοιπὸν, σπάνιοι ὑπῆρξαν οἱ συμ-
μορφωθέντες μὲ τὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις.
Οἱ περισσότεροι γιόρτασαν τὴν μεταπα-
σχάλινῃ περίοδον, στὸ φρέσκο! Μὴ νο-
μίσετε ὅμως ὅτι αἰσθημα γιορτάζει κανεῖς
κι' ἐκεῖ. Στὴν αὐλὴ τοῦ τμήματος ὑπάρ-
χει ὀβελίας καὶ ρεταινίτσα. Οἱ κρατού-
μενοὶ λαμβάνουν μέρος στὸ γλέντι. Χαί-
ρουν μάλιστα κι' ἑνὸς προνομίου: ποῦ
καὶ ποῦ, ἀπάνω σ' ἓνα «ζήτω», ἀρπάζουν
τὴν μπιστόλα τοῦ διπλανοῦ ἐνοματάρχου
καὶ τὴν ἀδειάζουν στὸν ἀέρα...ἀτιμωρητί!

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ 4ου ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΑΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

παιδικὴ κωμωδία

τοῦ Κ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΡΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορδ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΣ

Ἡ σύζυγος.— Χθές τὸ θράδυ ἄργη-
σε νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι. Ἀκουσα τὸ ἐκ-
κρεμές πού χτύπησε δυὸ τὸ πρωῒ.
Ὁ σύζυγος.— Ὁχι ἀγάπη μου. Ἦ-
ταν ἔντεκα μόνον, ἀλλὰ πρόλαβα καὶ τὸ στα-
μάτησα στοὺς δυὸ χτύπους γιὰ νὰ μὴν σὲ ξυ-
πνήσῃ.

■ ■

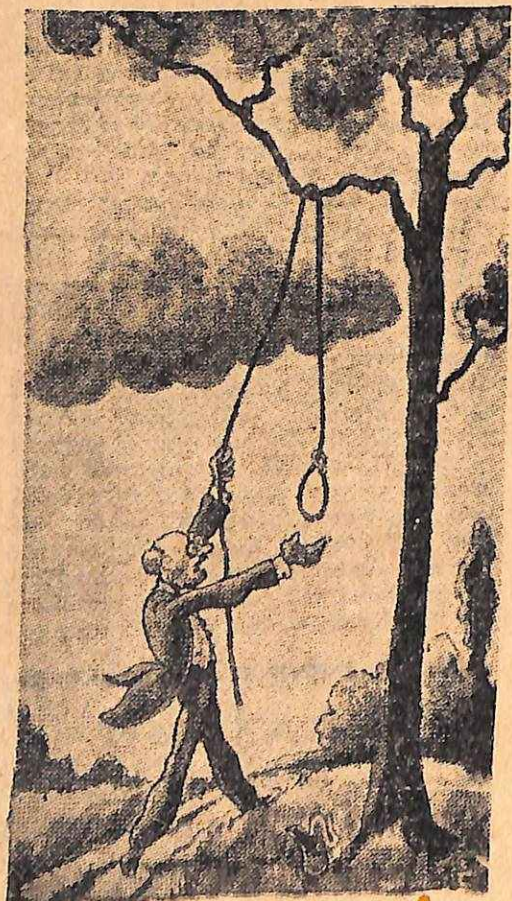
ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

—Πῶς τὰ πηγαίνεις μὲ τὴ γυναῖκα του;
—Ἐχουμε ἐφαρμόσει ἓνα λαμπρὸ ὅσο καὶ
πρωτότυπο σύστημα πού ἀποκλείει κάθε καυ-
γὰ μεταξύ μας.
—Αὐτὸ εἶναι εὐρημα! Καὶ ποῖ εἶναι τὸ
περίφημο σύστημά σας;
—Ἀπλούστατα: Τὸ πρωῒ ἐκείνη κάμνει
δτι τῆς ἀρέσει καὶ τὸ ἀπόγευμα κάμνω ἐγὼ
δτι ἀρέσει... σὲ ἐκείνη.

■ ■

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—Ἡ γυναῖκα σου ἄλλαξε χρῶμα μαλλι-
ῶν. ἦταν ξανθὴ, χθές...
—Δὲν εἶναι ἡ ἴδια. Σαναπαντρεύτηκα!

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Λένε πῶς ὅταν ξεψυχᾷ κανεὶς, βλέ-
πει νὰ περνοῦν πάλι μπροστὰ στὰ μά-
τια του ὅλα τὰ συμβάντα τῆς ζωῆς του.
Ἔτσι, ἴσως δῶ κι ἐγὼ πού ἀφῆσα τὴν
ὀμπρέλλα μου...

Ὁ ληστής

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μέσα σὲ δυὸ μῆνες, ἔντεκα αὐτοκί-
νητα εἶχαν ἀνατραπῇ ἢ σταματη-
θῇ στοὺς δρόμους, γύρω ἀπ' τὴν
μικρὴ πόλιν Σνόμπερυ κι' οἱ ἐπι-
βάτες τους ὑποχρεώθηκαν νὰ ἀδειάσουν
τὶς τσέπες τους στὰ χέρια τοῦ τολμηροῦ
ληστοῦ.

Ἡ ληστεία λάβαινε χώραν, κατὰ γε-
νὸν κανόνα, τὸ θράδυ, μεταξὺ ὁδοῦς
καὶ δεκάτης. Ἦταν φθινόπωρο καὶ σκο-
τείνιαζε νωρίς: ἡ παγὶς σπηνόταν λίγο
ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα ἀρκετὰ εὐκόλο «θιράξ»
οὕτως ὥστε οἱ αὐτοκίνητισται, κυλών-
τας μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα, δὲν προλάβαι-
ναν νὰ διακρίνουν ἀπὸ μακριὰ τὸ δίκτυ
τῶν σκοινιῶν πού ἦταν στὴ μέση τοῦ
δρόμου, γιὰ νὰ σφίξουν τὰ φρένα τους.
Καὶ προτοῦ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατά-
πληξή τους, ἔβλεπαν ἕναν προσωπιδο-
φόρο, ὠπλισμένο μ' ἓνα ρεβόλβερ, νὰ
τοὺς ζητᾷ τὰ χρήματά τους καὶ τὰ κο-
σμήματά τους.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Κόλιγ-
κτον δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ θυγῇ πέρα.
Εἶχε πελαγώσει. Περίπολοι μὲ ποδηλά-
τα στάλθηκαν στοὺς δρόμους, σκοτει-
νὰ στὴν ἀρχή, ὥσπου παρασύρθηκε ἓνας
ἀστυφύλαξ - ποδηλάτης καὶ καταπλα-
κώθηκε ἀπὸ ἓνα φορητὸ. Μιὰ μέρα ὁ
Κόλιγκτον ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ
μὲνος τοῦ τὸ μυστήριον καὶ τὸ ἀποτέλε-
σμα ἦταν νὰ πέσῃ κι' ὁ ἴδιος θύμα τοῦ
ληστοῦ μὲ τὴν μάσκα πού τοῦ ἔκλεψε τὸ
χρυσὸ του ρολοῖ!

Ὅλοι ὅσοι εἶχαν δῇ τὸν ληστὴ, ἔλε-
γαν πῶς ἦταν κοντὸς καὶ πολὺ λιγνός.
Ἡ μάσκα δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπ' τὸ πρό-
σωπό του.

■ ■

Ὁ Κόλιγκτον εἶχε μεγάλη φιλία μὲ
τὸν αἰδεσιμώτατο Σάμουελ Ραὶν καὶ
συνὰ ἐμπιστευόταν σ' αὐτὸν τὶς σκο-
τοῦρες του, γιὰ τὴν μολοντόι ὁ πάστορ
ἔμενε μόνος ἀπὸ ἑνὸς ἔτους στὸ Σνό-
μπερυ, εἶχε δεδηλωμένη φιλία μὲ τὴν
τοπικὴ ἀστυνομία. Ἦταν ἓνας γεροντά-
κος, φοβησιάρης, πού ἀγαποῦσε τὰ ὄρ-
γανα τῆς τάξεως γιὰ τὰ λογάριάζε-
σαν ὑποστηρικτὰς καὶ φύλακας τοῦ ἀ-
σθενοῦς σαρκίου του. Ζοῦσε ὁλομόναχος
σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι κι' εἶχε στὴν ὑπὲρ-
ρεσία του μιὰ παραδουλεύτρια μόνο πού
τοῦ συγκύριζε τὸ σπίτι, τοῦ ἐτοίμαζε τὸ
φαῖ κι' ὑστερὰ ἐφευγε τὸ θράδυ, στίς
ἔξη.

Ἀφοῦ γευματίζει, συνήθιζε νὰ πηγαί-
νῃ σ' ἓνα σαλονάκι ὅπου οἱ διαβάτες
τὸν ἔβλεπαν θύθισμένον στὴν ἀνάγνωση
ἐνὸς βιβλίου, νὰ κουνᾷ κάπου - κάπου
τὸ κεφάλι του. Τὸ δωμάτιον ἦταν πάντα
κατάφωτο καὶ μὲ ἀνοιχτὲς τὶς κουρτί-
νες. Στίς ἔντεκα ὁ πάστορ ἀποσυρόταν
ἐπὶ τὴν κρεβάτοκάμαρά του καὶ δὲν ἀ-
νοίγε... οὔτε στὸν ἴδιο τὸν Χριστό!

—Ὅταν εἶναι κανεὶς στὴν ἡλικία μου
καὶ ζῇ μόνος του, ἔλεγε, πρέπει νὰ φυ-
λάγεται. Δύσκολο εἶναι, παρακαλῶ, σ'
ἕναν κακοποιὸ νὰ χτυπήσῃ νύχτα τὴν
πόρτα μου, νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ μὲ
δολοφονήσῃ; Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν
ἑκτὴ ἑσπερινὴ ὥς τὴν ἑνάτη πρωϊνὴ

κλειδαμπαρώνομαι καὶ δὲν ἀνοίγω σὲ
κανέναν!

■ ■

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ὁ πάστορ ἔπλεξε
στὸν Κόλιγκτον τὸ ἐγκώμιο τῆς ἀστυνο-
μίας πού θυσιάζεται γιὰ νὰ ἐξασφαλί-
σῃ τὴν τάξη καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κα-
θενός. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κο-
λακεύτηκε πολὺ. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀνα-
χώρησή του, ὁ κ. Ραὶν δειπνῆσε ὁλομό-
ναχος, κατὰ τὴν συνήθειά του, κι' ἀφοῦ
κλείδωσε τὴν πόρτα του καὶ τὴν ἀμπά-
μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ Κόλιγκτον, ἔνα-
εἶδε καθισμένο στὸ τραπέζι, νὰ διαβέ-
ζῃ σκυμμένος.

Ὅλοι ὅμως, στὸ Σνόμπερυ, δὲν ἦταν
γραφτὸ ἐκεῖνο τὸ θράδυ νὰ περάσουν
τὸν ἓνα αὐτοκίνητο μὲ ἐπιβάτες τὸν λόρ-
δο Κλάραν, δυὸ φίλους του καὶ τὸν σω-
τοῦ ληστοῦ. Καθὼς ἔτρεχε μὲ μεγάλη
ταχύτητα, ἀνετράπη: ὁ σωφὲρ σκοτώ-
θηκε ἀκαριαῖα κι' ὁ λόρδος Κλάραν μὲ
τοὺς φίλους του τινάχτηκαν ἔξω, χωρὶς
τι ἀμυχές. Τὴν στιγμὴ πού ἀνασηκώνον-
ταν, εἶδαν ἕναν προσωπιδοφόρο νὰ ὀρ-
μᾷ ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ ἀπειλώντας τοὺς
εἶχαν ἀπάνω τους, νὰ τοὺς ζητᾷ ὅ,τι

ἔνας τους, ὁ κ. Σμιθ, πού εἶχαν ἐκ-
λεγῇ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες Δήμαρχος
τοῦ Μαίηστον, θέλησε νὰ διαμαρτυρη-
θῇ κι' ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ ὑ-
λειψε νὰ τοῦ τρυπήσῃ τὸ αὐτὸ τὸν ἔφε-
ρε σὲ λογικώτερες σκέψεις. Ἐδῶκε τὸ
πορτοφόλι του τὸ χρυσὸ ρολογάκι του
καὶ τὰ δυὸ διαμαντένια δαχτυλίδια πού
εἶχε στὰ δαχτυλὰ του. Ἡ μάσκα τοῦ λη-
στοῦ ἦταν γενναία γιὰ τὴν κι' ὁ λόρδος
Κλάραν εἶχε 300 λίρες ἀπάνω του.

Ἀφοῦ μάζεψε τὰ λάφυρα, ὁ ληστὴς
ἔβαλε τὰ θύματά του νὰ τοῦ γυρίσουν
τὶς πλάτες. Σὲ λίγο, ἄκουσαν τὸν θόρυ-
βο τοῦ μοτέρ ἐνὸς αὐτοκινήτου πού πλη-
σίαζε. Στράφηκαν. Ὁ ληστὴς εἶχε γίνει
ἀφαντος.

Ἐκαναν νόημα τοῦ σωφὲρ νὰ σταμα-
τήσῃ. Οἱ ἐπιβάτες — ἓνας κύριος καὶ
μιὰ κυρία εἶπαν πῶς στὸν δρόμο εἶχαν
συναντήσῃ, ἕναν ποδηλάτη, κοντοῦ ἀ-
ναστήματος. Οἱ φάροι τοῦ αὐτοκινήτου
τὸν εἶχαν φωτίσει. Ἦταν ἡλικιωμένος,
τούλάχιστον πενήντα πέντε χρονῶν. Ὁ
λόρδος Κλάραν μῆκε μέσα στὸ αὐτο-
κίνητο τοῦ Νάϊτ — ἔτσι λεγόταν ὁ ἐπι-
βάτης — κι' ἔσπευσαν εἰς καταδίωξιν
τοῦ ληστοῦ.

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὸ Μπάρκομπ,
λίγο ἔλειπε νὰ παρασύρουν ἓνα νεαρὸ
ποδηλάτη — πεπεισμένοι πῶς αὐτὸς ἦ-
ταν ὁ καταζητούμενος ληστής. Μεσολά-
βησε μικρὴ καθυστέρηση, φυσικὰ. Τέλος
ἔμαθαν ἀπὸ τὸν νέο πῶς εἶχε διασταυ-
ρωθῇ μ' ἓναν ἄλλο ποδηλάτη, πιδ ἡλι-
κιωμένο πού κυλοῦσε ἡσυχά-ἡσυχά πρὸς
τὸ Σνόμπερυ.

μὲ τὴ μάσκα

ΤΟΥ ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΓΚΡΑΧΑΜ

Συνέχισαν τὸν δρόμο τους, ἀφοῦ ἔ-
καναν στροφή πρὸς τὸ Σνόμπερυ. Στὸν
δρόμο «ψάρεψαν» τὸν ἐνωμοτάρχην
Κρέμ καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας
Κόλιγκτον πού ἐπέστρεφε ἀπ' τὴν ἐπι-
θεώρησή του κι' εἶχε συναντήσῃ, πρὶν
ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὸν ὑποπτο
ποδηλάτη.

Εὐτυχῶς πού ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυ-
νομίας εἶχε μιὰν ἐμπνευση: νὰ κάνουν
μεταβολὴ καὶ νὰ πάνε πίσω ὡς δυο
μίλλια. Ἐκεῖ ἐφευγε ἀπ' τὸν μεγάλο
δρόμο ἓνας δρομάκος πού προχωροῦσε
σχεδὸν παράλληλα μ' αὐτόν.

Ἀκολουθώντας τὸν δρομάκο, τὴν
στιγμὴ πού ἔφθασαν στὰ πρῶτα σπίτια
τοῦ Σνόμπερυ, διέκριναν μπροστὰ τους
ἓναν ποδηλάτη πού δὲν δυσκολεύτηκαν
νὰ τὸν προφτάσουν. Ἀκούγοντας τὸ μο-
τέρ πίσω του, ὁ ποδηλάτης ἄρχισε νὰ
τρέξῃ ὁλοταχῶς. Δὲν χωροῦσε καμμιά
ἀμφιβολία. Ἦταν ὁ ληστὴς, γιὰ τὴν πρῶ-
τὴ του φροντίδα ἦταν νὰ φορέσῃ τὴν
μάσκα, βλέποντας ἕναν ἀστυφύλακα
στὸ ἀνάβαθρο τοῦ αὐτοκινήτου.

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε στὸ ὕψος
του, ὁ σωφὲρ ἔσφιξε τὰ φρένα κι' ὁ δι-
ευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μὲ τὸν ὀφι-
στάμενὸ του ἐτοιμάστηκαν νὰ ὀρμήσουν
στὸν δρόμο. Τὴν ἴδια ὥρα στιγμὴ, ὁ
ποδηλάτης πηδούσε ἀπ' τὴν μηχανή του,
σκαρφάλωνε τὸν τοῖχο ἐνὸς κήπου καὶ
γινόταν ἀφαντος.

Ὁ Κόλιγκτον μὲ τὸν Κρέμ ὤρμησαν
στὴν πόρτα: ἦταν ὅμως κλειστή. Κι' ἀ-
ναγκάστηκαν νὰ σκαρφαλώσουν κι' οἱ
ἴδιοι στὸν τοῖχο. Σὲ λίγο, διέκριναν κα-
θαρὰ τὸν ληστὴ πού ἔμπαινε στὸ ἔκτο
σπίτι ἐκείνης τῆς σειρᾶς, προχωρώντας
πρὸς τὸν θερμὸ κήπιον.

Ὅταν ὁ Κόλιγκτον μὲ τὸν Κρέμ ἔφθα-
σαν μπροστὰ στὸ θερμὸ κήπιον, ἔβλε-
πουν τὴν πόρτα πού κλειδωμένη. Τὴν παρα-
βίαν, δὲν κατάρθωναν ὅμως νὰ ἀνα-
καλύψουν τίποτα: τὸ θερμὸ κήπιον ἦταν
ἀδειανό. Τότε ὁ Κόλιγκτον ἀφοῦ ἔστει-
λε τὸν ὀφιστάμενόν του νὰ φέρῃ ἐνισχύ-
σεις, ἀναψε τὸν ἡλεκτρικὸ του φανὸ κι'
ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ γύρω. Δὲν ἄργησε
ν' ἀνακαλύψῃ μιὰ καταπακτὴ. Ἐβλε-
πὸν σωφὲρ φρουρὸ στὴν καταπακτὴ,
προχώρησε στὸν κήπο μαζί μὲ τὸν λόρδο
Κλάραν καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς
κουζίνας.

Κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε. Σὲ λίγο, ἔ-
φθασε ὁ Κρέμ πού εἶπε πῶς εἶχε θάλει
δυὸ φρουροὺς στὴν ἐξόδο καὶ πῶς
τὸν ἔβλεπε ἐνισχύσεις. Τὸν
εἶπε ἐπίσης πὺ τὸ σπίτι ὅπου εἶχε κα-
ταφύγει ὁ ληστὴς ἦταν τοῦ κ. Ραὶν. Ὁ
Κόλιγκτον, μαίνοντας ἀπ' τὸν κήπο,
δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ.

Ἀνήσυγος γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ γέ-
ρου φίλου του, ὁ Κόλιγκτον ἀποφάσισε
νὰ δράσῃ κεραυνόβολα. Ἡ ἀλήθεια εἶ-
ναι ὅτι ὁ Κρέμ εἶχε διακρίνει τὸν κ.
Ραὶν πού διάβαζε, ὅπως συνήθως, στὸ
σαλονάκι του. Ἦξερε ὅμως πῶς μά-
ταια θὰ χτυποῦσαν τὴν πόρτα γιὰ τὴν
οὐδενὶ λόγῳ δὲν θὰ τοὺς ἀνοίγε ὁ γέ-
ρος.

Εὐτυχῶς πού οἱ γείτονες τοὺς ὑπέδει-

ξαν ἕναν τρόπο νὰ φθάσουν στὴν στέγη
γιὰ νὰ μποῦν μέσα στὸ σπίτι ἀπὸ κα-
νέναν φεγγίτη.

■ ■

Σὲ λίγο ὁ Κόλιγκτον σκαρφάλωνε ἀ-
πάνω στὴν στέγη κι' ἔσπαγε τὸ τζάμι
ἐνὸς φεγγίτου τῆς σοφίτας. Μπήκε μέ-
σα στὴν σοφίτα, χτύπησε τὴν πόρτα, μὰ
ἦταν κλεισμένη ἀπόξω. Πάντως, κατάρ-
θωσε νὰ τὴν παραβιάσῃ χωρὶς πολὺ κό-
πο καὶ κατέβηκε στὸ ἴσογειο γιὰ ν' ἀ-
νοίξῃ τὴν πόρτα νὰ μποῦν κι' οἱ ἄλλοι.

Ἀκόμα δὲν εἶπα τίποτα στὸν κ. Ραὶν,
τοὺς ἐξήγησε, καθὼς ὅμως κατέβαιναν
τὸν ἄκουσε νὰ ρωτᾷ μὲ ἀνήσυχη φω-
νὴ:

—Ποῖος εἶναι ἐκεῖ;

Φώτισαν τὴν κουζίνα καὶ δὲν ἄργη-
σαν πίσω ἀπὸ ἓνα ντουλάπι, νὰ ἀνα-
καλύψουν τὴν εἰσοδὸ ἐνὸς ὑπογείου δια-
δρόμου πού ἐβγαζε στὴν καταπακτὴ
τοῦ θερμὸ κήπιου. Κατάπληκτος, ὁ φρου-
ρὸς σωφὲρ τοὺς εἶδε νὰ ἐμφανίζονται
ἀπρόοπτα μπροστὰ του.

Ὅλοι μαζί πῆγαν στὸ σολόνι τοῦ πά-
στορος. Μόλις ὁ κ. Ραὶν ἄκουσε τὴν φω-
νὴ τοῦ Κόλιγκτον, ἀνοίξε χωρὶς τὸν πα-
ραμικρὸ διαταγμὸ, φαίνονταν ὅμως πολὺ
ἀνήσυχος κι' ἀνησυχῆσε ἀκόμα παρα-
πάνω ὅταν ἔμαθε πῶς ὁ ἐπικίνδυνος
ληστὴς εἶχε καταφύγει στὸ σπίτι του.
Πρῶτὴ φορὰ ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος
γι' αὐτὸν τὸν μυστικὸ διάδρομο. Πάν-
τως προθυμοποιήθηκε νὰ ἀδηγήσῃ τοὺς
ἀστυφύλακες σὲ ὅλες τὶς γωνίες τοῦ
σπιτιοῦ.

Πουθενὰ ὅμως δὲν ἀνακαλύφθηκε τί-
ποτα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐνῶ ὁ Κόλιγκτον,
πού εἶχε μείνει ὁλομόναχος μὲ τὸν κ.
Ραὶν, καὶ κουβέντιαζε φιλικὰ μαζί του,
ἔνοιωσε πῶς οἱ σάνιδες τοῦ πατώματος
δὲν ἦσαν στερεές. Ἐσπευσε νὰ σηκώσῃ
τὸ χαλί, κι' ὁ Ραὶν, ἀκόμη πιδ ἀνήσυ-
χος, ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ὁ Κόλιγκτον σήκωσε τὴν σάνίδα καὶ
μόλις ἔβριξε μιὰ ματιὰ μέσα στὸ ἐσω-
τερικὸ, ὤρμησε φωνάζοντας:

—Συλλάβετε αὐτὸ τὸ άτομο! Δολο-
φόνησε τὸν κ. Ραὶν!

Ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός. Στὸν
διάδρομο, ὁ ληστὴς ἀγωνιζόμενος ἐναν-
τίον τῶν δυὸ ἀστυφύλακων. Εἶχε τραυ-
ματίσει ἤδη τὸν ἓνα, ὁ δεύτερος ὅμως
τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες.

Ὁ λόρδος Κλάραν βοήθησε τὸν Κό-
λιγκτον νὰ σηκώσουν τὸ σκέπασμα. Καὶ
τὶ ἀνακάλεσαν μέσα: Ἐνα κερένιο ὁ-
μοίωμα τοῦ κ. Ραὶν, σὲ φυσικὸ μέγεθος
πού ἓνας ἐσωτερικὸς μηχανισμὸς ἔκανε
κάπου - κάπου νὰ κινῇ τὸ κεφάλι του!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ κ. Ραὶν, ὁ
σεβάσμιος πάστορ, λήταυε ἀτιμωρητὶ
τοὺς αὐτοκίνητιστὰς ἐξασφαλίζοντας
ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἄλλοθι — τὸ κερέ-
νιο ὁμοίωμα πού διάβαζε στὸ σαλονά-
κι, κουνώντας πού καὶ πού τὸ κεφάλι
του, ἀπὸ τὶς 6 ὡς τὶς 11!

ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΓΚΡΑΧΑΜ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

—Τί πράγμα ἔκαμε τὸν ἄνδρα σου ὥστε
ἂ ἐγκαταλείψῃ τὸ συζυγικὸ σπίτι;
—Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ιδέα. Ἐτοίμασε
τὶς βαλίτσες του καὶ ἐφυγε σήμερα τὸ πρωῒ
καὶ μόλις ἤρθαν στὸ σπίτι ἡ ἀδελφὴ μου καὶ
ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ περάσουν τὶς ἡμέρες
τοῦ Πάσχα.

■ ■

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Ὁ Νίκος εἶναι τρομερὰ πεισματάρης.
—Πῶς τὸ κατάλαβες αὐτό;
—Νά, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοεῖ νὰ πα-
ραδεχθῇ ὅ,τι ἔχω δίκιο ὅταν ἔξω ὅτι ἔχω
ἀδικο.

■ ■

ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΑΝΑΡΟΓΥΝΟ

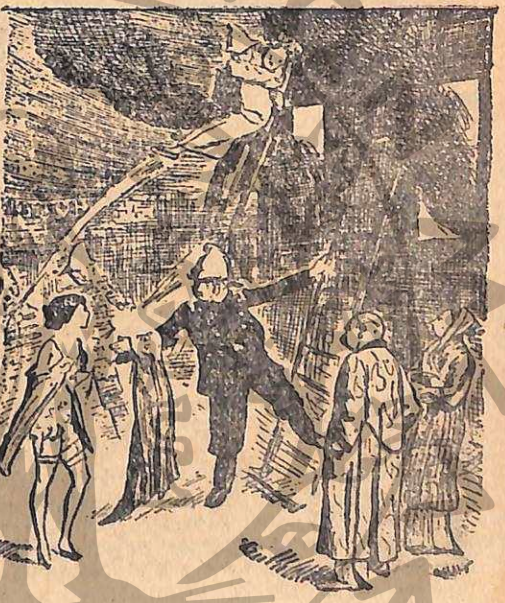
—Ἐχω τὴν ἀντίληψη, Ἐρρίκο, ὅτι μιὰ
μανικουρίστρια δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παν-
τρεύεται ἕναν ὁδοντίατρο.

—Γιατί;
—Γιατί οἱ καννάδες μεταξύ τους θὰ πα-
ταλήγουν πολὺ ἄσχημα. Ἐκείνος θὰ τῆς δει-
χνῇ τὰ δόντια του καὶ ἐκείνη τὰ νύχια τῆς.

■ ■

ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

—Εἶσαι πολὺ νέος γιὰ νὰ παντρευτῇς τὴν
κόρη μου: Εἶναι τριάντα χρονῶν.
—Μὰ κι' ἐγώ... εἶμαι 25 χρονῶν.
—Ὁραία. Κάμε ὑπόμνη πέντε χρόνια. Τό-
τε θὰ ἔχετε καὶ οἱ δυὸ τὴν... ἴδια ἡλικία!

ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΩΝ

—Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὰ πού σὰς
ζήτησα! Θέλω τὸ μπελ σατέν μὲ τὰ
μπουφάν μανίκια...

Όταν ο Μότσαρτ ήταν ακόμα παιδί, άλλ' ένα παιδί ήδη διάσημο, έγινε μία μέρα δεκτός, για πρώτη φορά, στα αυτοκρατορικά ανάκτορα της Βιέννης. Ξαφνικά όμως, εκεί που περνούσε από ένα σαλόνι, γλύστρησε επάνω στο γυαλιστερό παρκέ και ξαπλώθηκε φαρδύς πλατύς κάτω.

Μία νεαρά δεσποινίς τότε, έτρεξε και τον βοήθησε να σηκωθεί.

Κατασυγκινημένος ο Μότσαρτ της είπε: —Για να σάς ευχαριστήσω, δεσποινίς, θα σάς παντρευθώ όταν μεγαλώσω!

Ο νεαρώτατος μουσικός φυσικά, δεν κράτησε το λόγο του γιατί απλούστατα ή νέα στην όποια μιλούσε έτσι ο Μότσαρτ—έναντι του βέβαια—ήταν η αρχιδουκίσσα Μαρία-Αντουανέττα, η μέλλουσα βασίλισσα της Γαλλίας.

■ ■

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΤΟΝ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟ

Την 29 Φεβρουαρίου 1800, ο Ναπολέων, πρώτος ύπατος, οδηγείτο θριαμβευτικά από το ανάκτορο του Λουξεμβούργου όπου έμενε μετά το πραξικόπημα, στο Κεραμεικό, όπου θα εγκαθίστατο οριστικά.

Τα ανάκτορα του Κεραμεικού είναι, ως γνωστό, από τα αρχαιότερα και πολυτελέστερα του Παρισιού, περικλείουν δέ πολλούς ιστορικούς και καλλιτεχνικούς θησαυρούς.

Την επομένη της ιστορικής αυτής μέρας, ο Βοναπάρτης επισκέφθηκε το ανάκτορο. Ένω το γυρνούσε με τον ιδιαίτερό του γραμματέα, στρέφεται και του λέγει:

—Μπουριέν, νάμαστε λοιπόν στο Κεραμεικό.

Και σ'έλγιο:

—Τώρα πρόκειται να καταφέρουμε και να μείνουμε.

καλή, που θα με συγχωρήσης.

Αντίο...

Πέτρος

Υ. Γ. Φυσικά δεν θα σ' αφήσω έτσι. Στην Τράπεζα είναι ένας λογαριασμός σ' όνομά σου με τα χρήματα που μου είχες δώσει, θα κρατήσης και το σπίτι, που είναι γραμμένο σ' όνομά σου. Και πάλι σου ζητώ να με συγχωρήσης.

■ ■

Κι' έν απόγευμα, άκουμπισμένος στην κουπαστή του «Κάιρο Σίτου» ο Πέτρος κι' ή Τζούλια άποχαιρετούσαν με τα μαντηλάκια τους την ελληνική παραλία, ένω το πλοίο ξεμάκρυνε σιγά-σιγά. Επήγαιναν στη χώρα του Νείλου να περάσουν μία νέα σαίζον αγάπης αφήνοντας έδω μία γυναίκα που κανείς δεν την σκεπτόταν πιά.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

(Εικονογράφηση: Άλ. Κοντοπούλου)

ΤΙ ΘΑ ΘΕΛΑΝ ΝΑ ΉΣΑΝ

Ένα παρισινό περιοδικό, έκαμε τελευταία μία ενδιαφέρουσα έρευνα μεταξυ των πιο γνωστών προσωπικοτήτων του Παρισιού με το έρώτημα: «Τι θα θέλατε να ήσαστε αν δεν ήσασταν αυτό που είστε τώρα;»

Στο έρώτημα αυτό, ή περίφημη Σεσίλ Σορέλ, άλλοτε εταίρος της Γαλλικής Κωμωδίας και κατόπιν άσπτηρ του Μοζίκ Χάλ άπήντησε:

—Αν δεν ήμουν αυτό που είμαι; Μα θα ήθελα να ήμουν... άγία. Και επειδή αυτό είναι λιγάκι... του άλλου κόσμου, θα ήθελα να ήμουν άρχηγός. Κάτι δηλ. σαν Μουσουλίνι, σαν Χίτλερ...

Δεν ήθελε δηλ. και πολλά πράγματα ή Κα Σορέλ, κόμησα ντε Σεγκιούρ!

Ο διάσημος συγγραφέας Μισέλ Ζαμακοί ήθελε νάταν πουλί της θάλασσας, γιατί άγαπά πολύ την θάλασσα και τα ψάρια. Δεν πιστεύει όμως στην μετεμψύχωση και έτσι δεν έλπίζει ποτέ να γίνει μία μέρα αυτό που επιθυμεί.

Ο γνωστός μας και τόσον αγαπητός στο κινηματογραφόφιλο κοινό Χάρρυ Μπάρ άπήντησε ότι δεν ήθελε να ήταν τίποτε άλλο από ό,τι είναι σήμερα.

—Αν δεν ήμουν εγώ, πρόσθεσε, δεν θα ήμουν... τίποτε, όποτε θα ήταν ίσως καλλίτερα.

—Ω! μίν το λέτε αυτό!...

—Ναι, ναι, κανείς δεν είναι άπαραίτητος. Δεν μπορώ εγώ να κρίνω τη ζωή μου, την ύφισταμαι, άπλώς. Όταν θα τελειώση μία μέρα, θα σ' γω, απλούστατα.

Ευχαριστώ το Θεό για ό,τι μου έδωκε. Δεν παραπονιούμαι για τίποτε και φυσικά δεν θέλω να είμαι τίποτα άλλο από ό,τι Έκείνος μ' έκανε.

Όρισμένως, σεμνότερα λόγια δεν μπορούσαν να άκουσθούν.

Ο Χάρρυ Μπάρ έδωσε την καλλίτερη άπάντηση στο παρισινό περιοδικό.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΜΙΑΝΤΗ

Ποτάμι τρέχει ή Άγάπη και όσο τρέχει πληθαίνει και σ' ολόγλυκο της ρέμα δείχνει της εύτυχίας το ουράνιο ψέμμα και ο δρόμος της, θαρρείς, σωμό δεν έχει.

Μά μπροστά της χωρίς να το παντέχνη, του πόνου ή πικροθάλασσα στο βλέμμα άπλώνεται γεμάτη δάκρυα κι' αίμα, και τα πάντα ρουφάει, τα πάντα θρέχει.

Χρυσομάνα, έμαράθηκαν τα φύλλα και χειμώνας πλακώνει, σέ θωράω κατάματα με τρόμου ανατριχίλα.

Και σέναν αλαφιάζεται το πρσο όρρωστο άνάθλεμμά σου, σά να έρώτα: Θά χαρουνε άλλην άνοιξη σάν πρώτα;

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τι θησαυρούς δεν κρύβουν οι βυθοί των θαλασσών, τους περισσότερους για πάντα! Καράβια, χρυσάφι, όπλα, έργα τέχνης, έμπορεύματα, ακόμα και πόλεις ολόκληρες. Χωρίς να λογαριάσουμε και την περίφημη Άτλαντίδα!

Η νεωτέρα μηχανική, δοκιμάζει συχνά να ξαναβρή, μέσα στα σκοτάδια των υγρών άβυσσών, ένα μέρος τουλάχιστον από τους θαμμένους εκεί θησαυρούς. Και επιτυχάνει κάποτε.

Πολλές φορές, ή άνακάλυψη γίνεται έντελώς τυχαία, όπως π.χ. το 1907, όπου κάτι ψαράδες ψαρεύοντας σπόγγους στον κόλπο της Τύνιδος, σέ άπόσταση πέντε μιλίων από την Μάντχια, βρήκαν αντί σφουγγάρια μαρμάρινα και μπροντζίνα άγάλματα κομμάτια από κίονας κ. ά.

Ο διοικητής της περιφέρειας, έλπίζοντας, τότε, να βρή και άλλα πολύτιμα πράγματα, διέταξε έρευνες στα μέρη εκείνα. Το άποτέλεσμα ήταν παραπάνω από ίκανοποιητικό. Σέ λίγες μέρες ανασύρονταν από τον βυθό δυό πλάκες, που έφεραν ή μία την χρονολογία 320 και ή άλλη 363 Π. Χ., Μιά έπιτύμβια στήλη με ολόκληρο έπιτάφιο σκαλισμένο επάνω της και άλλα πολύτιμα άρχαιολογικά εύρηματα.

Πως βρέθηκαν όμως τα ελληνικά αυτά «άρχεια» στις άφρικανικές θάλασσες;

Και έδω ή έξηγηση θά βρεθί στο γεγονός ότι ή Έλλάδα της παρακμής ειχε γίνει... και ή Έλλάδα της διαρπαγής. Καραβιές ολόκληρες από άρχαιότητες στέλνονταν όπ' τους κατακτητές στα μέρη τους. Κόποτε τα πλοία ναυαγούσαν, και οι άρχαιότητες χάνονταν, όσπου να ξαναβρεθούν μετά πολλά χρόνια.

Άλλά δεν είναι μόνον άγάλματα άρχαία και άλλα αντικείμενα της παλιάς εποχής που κóιτονται στα βάθυ των θαλασσών.

Είναι πρόσφατο το κατόρθωμα του Ιταλικού είδικού σκάφους «Άρτίλιο», που κατόρθωσε να βγάλη όλο τον χρυσό που περιείχε στο κύτος του το άτμόπλοιο «Άι-γυπτος» που είναι βυθυσμένο κοντά στις γαλλικές ακτές.

Τώρα δέ καταβάλλεται προσπάθεια να άνελκυσθή και το χρυσάφι και ό,τι άλλο πολύτιμο, από το φορτίο της «Λουζιανίας» που κόιτεται στον βυθό της Ίρλανδικής θάλασσας.

Επίσης δέ άναφέρωμε και το κατόρθωμα της φασιστικής κυβερνήσεως, δηλ. του Μουσουλίνι, που κατόρθωσε να βγάλη στην έπιφάνεια, άποξηραίνοντας την λίμνη Νέμι, στην Ίταλία, τις γαλέρες του ρωμαίου αυτοκράτορος Καλιγούλα, άκέραιες, όπως ήταν την εποχή εκείνη.

Άλλά και ή «Άτλαντίς» δεν θ' άργήσ η' άποτελέση τον άντικείμενο είδικών έρευνών από τον έπιστημονικό κόσμο. Υπάρχει πάντα ή πεποίθηση ότι κάτι θά βρεθί στον βυθό των Άφρικανικών θαλασσών, όπου έχει καταποντισθή ή μυθική χώρα. Θάρρη δέ μία μέρα, που εκείνο που παρουσιάστηκε ως έξυπνότατο πρωταπριλιάτικο από άθηναϊκή έφημερίδα, θά είναι μία σπαρταριστή πραγματικότητα που θ' άναστατώσ η' τον κόσμο.

Η Βιλλίτσα της Ροζμαρί

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤΟΛΦ ΧΑΣΚΕΛ

—Μά δεν είναι λογικό αυτό που θέλεις να κάνης, Ροζμαρί!

—Είναι για μένα ζήτημα τιμής. Έδω κι' ένα μήνα διηγούμαι σέ όλες τις φίλες μου πως νοίκιασες για μένα μία κομψή βιλλίτσα στο άκρογιάλι, περιγράφοντας ως και την ταπετσαρία της τραπεζαρίας. Όλες πήναν να σκάσουν άπ' το κακό τους! «Ός κι' αυτή ή Άννα που συνήθως είναι καλή σαν το ψωμάκι ήταν κατάκληνη. Και τώρα, πρέπει να ξαναγυρίσω στην Νέα-Υόρκη και να μου πουνε όλες πως λέω παραμύθια; Ποτέ... Ποτέ!

Ο Φρέντ προσπάθησε ακόμα, μάταια όμως, να μεταπείσ η' την Ροζμαρί.

—Δεν έχεις έδω, τον ρώτησε, κανέ-

πρό παντός πιστή. «Όσο για πίστη, μάλιστα. Άπ' το γραφείο της στο σπίτι, κι' άπ' το σπίτι της στο γραφείο. Ο Φρέντ είχε κάνει καλή έκλογή μ' αυτό το μαργαριτάρι και γι' αυτό δεν της άρνούσαν τίποτα...

Για να λύσουν λοιπόν το ζήτημα της στεγασσεως, ο Φρέντ κι' ή Ροζμαρί διευθύνθηκαν κατ' ευθείαν στον διευθυντή της φυλακής. Ήταν ένα εύθυμο γεροντοπαλλήκαρο που όχι μόνο δεν απέκρουσε την πρόταση, αλλά την δέχτηκε και με μεγάλη χαρά. Μην ξεχνάτε πως είναι στην Άμερική! Κάλεσε τους ύποτακτικούς του κι' ύστερα από μία ώρα, το κελλί της Ροζμαρί ήταν έτοιμο να την δεχτή.

Πολυτέλεια μεγάλη δεν ήταν: προσέθεσαν όμως ένα στρώμα άπάνω άπ' το τραχύ κρεβάτι έκστρατείας. Επίσης έναν νιπτήρα κι' ένα τραπέζάκι, μία πολυθόνα και κουρτίνες στο καγκελόφραγτο παράθυρο.

Η Ροζμαρί ένδοξασίστηκε με το κελλί της. Γελούσε κι' άστειεύεταν με τον Φρέντ.

■ ■

«Υστερα από δυό μέρες, ή Ροζμαρί έγραψε σέ μία φίλη της:

«Αγαπημένη μου Άννα, με συγχωρείς που έκανα τόσες μέρες να σου γράφω, αλλά, τακτοποιώσα την βιλλίτσα μου που είναι πολύ όμορφη κι' εύρύχωρη, μ' ένα σωρό άδειανά δωμάτια. Ο Φρέντ η' άγαπά τόσο πολύ που με παραγαϊδεύει: έγω μαγεύωσα και πέντε υπηρέτες. Άπ' το παράθυρό μου βλέπω όλη την θάλασσα. Είναι υπέροχο...»

Η Άννα, παίρνοντας το γράμμα, σκέφτηκε:

«Γνωρίζω καλά την Ροζμαρί: είναι καλή κοπέλλα. Άν έν η' τόσα άδειανά δωμάτια, θά μου παραχωρήσ η' ένα». Και πήρε το τραίνο για το Βήβερ όπου είδε κι' έπαθε όσπου να βρή την κατοικία της Ροζμαρί.

—Θεέ μου! φώναξε. Η Ροζμαρί στην φυλακή;

Δεν χωρούσε άμφιβολία: την είδε να πηγαίνει στο προαύλιο.

Την στιγμή που έτοιμαζόταν να άπομακρυνθή, είδε να προβάλλ η' τον Φρέντ Κάμπις. Έσπευσε εις συνάντησίν του, λέγοντας:

—Τι άτυχία, Φρέντ, με την καυμένη την Ροζμαρί!... Κι' όμως την μία μέρα ή την άλλη αυτό τον τελεισμό θά έχει! Έγώ την είχα προειδοποιήσει και τόσες φορές την συμβούλευα ν' άφισ η' κατά μέρος αυτό το επικίνδυνο παιχνίδι! Έξω βέβαια, πώς κέρδιζε ένα σωρό γρήματα ελαφρώνοντας το πορτοφόλι των φίλων της. Ποιά το όρελος όμως, άφοδ ήταν υποχρεωμένη να δίν η' όλα τα γρήματα στον Τζιμ με κίνδυνο να ελαιοφορτωθή αν άρνούσαν...

Η Άννα είχε διάθεση να συνεχίση αλλά θάπρεπε πρώτα να συνφέρει τον Φρέντ που είχε λιποθυμήσει.

■ ■

Ο μηχανικός Φρέντ Κάμπις γνώριζε κι' αγαπούσε την Ροζμαρί, όχι μόνον τότε όμως δεν είχε καταρθείσει να της έπιβληθή. Ήταν πένω-κάτω πενήντα χρονών κι' εκείνη έκοισεφτά, γι' αυτό ή Ροζμαρί φιλεναδούλα νε δ,τι ήθελε. Ήταν μία φιλεναδούλα που το σιόιχιζε αρκετά αυτό ήταν άλήθεια, κατά βάθος όμως ήταν καλή κοπέλλα, με εύγενικά αισθήματα και

έ άργές, λικνιστές κινήσεις, άσφαλώς άντιγραμμένες από κάποια στή, ή Ροζμαρί τραβήχτηκε άπ' το παραθυράκι του βαγονιού και μόλις σταμάτησε το τραίνο, πήδηξε σβέλτα κάτω κι' έκανε να άγκαλιάσ η' τον Φρέντ που την περιμένε. Αυτός όμως έσπευσε να την έμποδίσ η', ψιθυρίζοντας:

—Όχι... μ η' άγκαλιάσ η' έδω...

—Γιατί όχι; Έκανε κατάπληκτη ή Ροζμαρί.

—Θά σου έξηγήσω άμέσως... περιμένε να άραιώσ η' κάπως το πλήθος... Έλα, πάμε για μερικές στιγμές στην αίθουσαν άναμονής.

—Πως σου ήρθε αυτό; Είμαι τσακισμένη άπ' την κούραση κι' αν έχ η' να μου πής κάτι, μου το λές μόλις βρεθώ με στο σπίτι σου!

—Στο σπίτι μου... στο σπίτι μου! Μά γι' αυτό ακριβώς ήθελα να σου μιλήσω εξ άρχ η'ς: στο σπίτι μου δεν μπορούμε να πάμε.

Η Ροζμαρί γούρλωσε τα μάτια της σάν να μην είχε καταλάβ η', ο Φρέντ όμως έξηγησε:

—Όταν ή «Ραίλγουαιη Κόμπανυ» με μετέθεσε άπ' την Νέα-Υόρκη για να διευθύν η' τις εργασίες του μικρού σταθμού του Βήβερ γάρηκα, εύθ η' εξ άρχ η'ς. Πρώτα άπ' όλα, γιατί υπελόγιζα να περάσω μερικές βδομάδες μαζί σου. Κι' ύστερα γιατί είναι πάντα εύχάριστο, το καλοκαίρι, να μένη κανείς στην άκοοθαλασσιά. Δεν φανταζόμουν καθόλου πως ή γυναίκα μου θά είχε την έμπνευση να με συναντήσ η', γιατί ξέρω πως προτιμά τις κομψές πλάξ. Άντιθέτως μου έγραψε κάθε μέρα πως ήχε άνάγκ η' μεγάλης ήσυχίας, πως ήταν πολύ νευρική... και τέλος χθές βράδυ ήρθε!

—Ω! Όσο συλλογιέμαι πως είχα όνειρευτή να μείνω κοντά σου όλη μέρα... Τώρα, τί γίνεται; Μήπως θά πρέπει να βλεπόμαστε μόνο κρυφά και να μείνω στο ξενοδοχείο;

—Στο ξενοδοχείο; Μά, καυμένη μου Ροζμαρί, σ' αυτό έδω το χωριό είναι μόνο δυό ξενοδοχεία που έδω και δυό βδομάδες δεν έχουν άδειανό δωμάτιο... Ένα μικρό εργοστάσιο έπιπλων υπάρχει, και διευθύν η', άστυνομίας, ή φυλακή και καμιά πενηνταριά σπία. Τίποτα το ξενοίκιαστο. Έψαξα παντού, μάταια όμως: κι' οι ψαράδες ακόμα νοίκιασαν τις καλύβες τους και κοιμούνται κάτω από τσαντήρια...

—Φρέντ! Δεν φανταζόμ η' να θέλ η'ς να πής πως δεν μπορώ να μείνω στο Βήβερ;

—Καυμένη αγάπη μου, δεν μπορεί να γίνει άλλοιως Αύθημερόν θά ξαναπάρ η'ς το τραίνο για την Νέα-Υόρκη κι' εγώ θά προσπαθώ να συντομέψω όσο το δυνατόν την έδω διαμονή μου...

—Όχι, όχι κι' όχι! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ή Ροζμαρί. Προτιμώ να κοιμηθώ και σ' έναν άχυρόνα... έδω θά μείνω όμως!

Τὸ δράμα τοῦ Μέγιερλιγκ

(Πολλά ἐλέχθησαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς κινηματογραφικῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ ἱστορικοῦ δράματος τοῦ Μέγιερλιγκ πού συνελκύνεισιν ὅλη τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Εὐρώπης. Τελευταία, ὁ Ἰταλὸς δημοσιογράφος Ντάριο Βίντι ἐδημοσίευσε τὸ κατωτέρω ἀρκετὰ διαφωτιστικὸν ἄρθρον).

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, σ' ἑνα ἄσπρο βατόρι πού ἀνέβαινε τὸν Δούναβη, ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ μοῦ ἐδεῖξε μιὰ κυρία πολὺ ἡλικιωμένη, πολὺ ἀξιοπρεπῆ, πολὺ ἀπλᾶ ντυμένη πού στεκόταν παρὰμερα ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, δὲν μιλοῦσε ποτὲ μὲ κανέναν καὶ γευμάτιζε στὴν καμπίνα τῆς.

—Εἶναι ἡ ἀρχιδουκίσσα Στεφανία, ἡ χήρα τοῦ δυστυχισμένου Ροδόλφου, ψιθύρισε στὸ αὐτί μου.

Ἡ ἐπαγγελματικὴ μου περιέργεια εἶχε κεντηθῇ. Πλησίασα τὴν ἡλικιωμένη κυρία. Μαθαίνοντας πὼς ἐπέστρεφε στὴν Οὐγγαρία γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸν πόλεμο, ρώτησα νὰ μάθω τίς ἐντυπώσεις τῆς.

—Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰν ἀνεπαίσθητη βελγικὴ προφορά. Εἶμαι πολὺ γρη῏α καὶ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω πολὺ τὴν σύγχρονη νοοτροπία. Ἐκεῖνο πού μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶναι ὅτι λυποῦμαι πού δὲν ἔγινε βασίλισσα τῆς ὠραίας αὐτῆς χώρας...

—Εἶναι πολὺ δυστυχισμένη, μοῦ εἶπε ἕνας οὐγγρὸς συνάδελφος. Θὰ γινόταν αὐτοκράτειρα καὶ τὸ δράμα τοῦ Μέγιερλιγκ κατέστρεψε τὰ ὄνειρά τῆς. Ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς τὸν ὁποῖο λάτρευε, πέθανε. Καὶ νὰ τῶρα πού συνέλαβαν τὸν γαμπρό τῆς, πρίγκηπα Λουὶ Βιντισιαγκράτς, ἐπὶ κιβδηλοποιῖα! Γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν κόρη τῆς καὶ τὰ ἐγγόνια τῆς ἦρθε στὴν Βουδαπέστη. Καυμένη γριά!

Πράγματι, ἡ ἀρχιδουκίσσα ἦταν ἀξιολύπητη. Κι' εἶναι ἀκόμα. Σήμερα, σὲ ἡλικία 72 χρονῶν, πού δὲν λαχταρᾷ παρὰ τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν λησιμονία, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ καταφεύγῃ στὰ δικαστήρια.

□ □

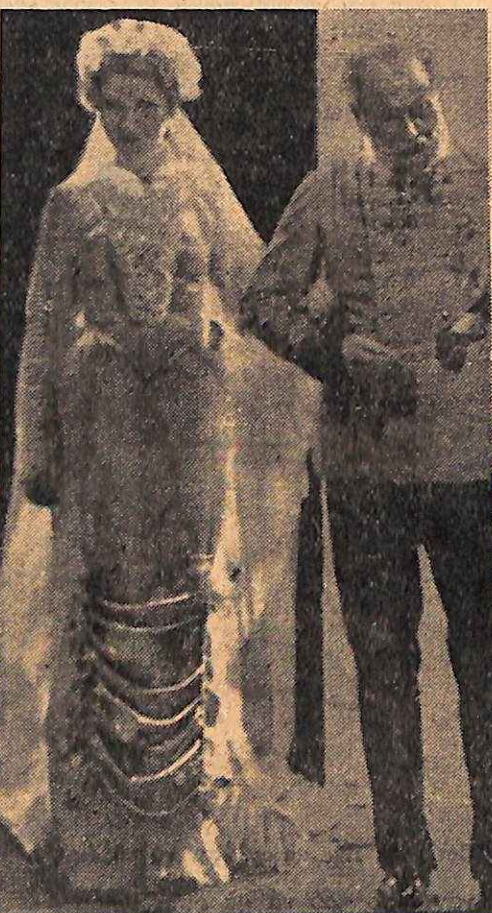
Φρονεῖ ὅτι ἡ ταινία «Μέγιερλιγκ» τὴν θίγει καὶ διαστρεβλώνει τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἰδού πὼς ἐξέθεσε ὁ δικηγόρος τῆς σὲ μιὰν αὐστριακὴ ἐφημερίδα τὰ αἰτία πού προκάλεσαν τὴν δίκη:

—Τώρα πού τὰ ἀρχεῖα τῆς Αὐλῆς τῆς Βιέννης ἀπεκάλυψαν τὰ μυστικὰ τους, πού δημοσιεύτηκαν πολὲς καταθέσεις, γνωρίζομε ὅτι ἡ Στεφανία δὲν ἦταν ἡ ἀκατάδεχτη, ψυχρὴ, ἀνυπόφορη γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία μίλησαν οἱ ψευτοϊστορικοὶ. Μέσα στὸ βιβλίο τῆς «Θὰ γινόμεν αὐτοκράτειρα» ἐξήγησε ἐκτενῶς καὶ εἰλικρινῶς πὼς ἔζησε στὴν Αὐλὴ τῆς Βιέννης. Ζωὴ μάρτυρος! Ὁ πεθερὸς τῆς, ὁ γέρος αὐτοκράτωρ, τῆς κρατοῦσε κακίκα γιὰτὶ ἦταν στεῖρα γιὰ πολὺν καιρὸ κι' ἀργότερα γιὰτὶ πρόσφερε μόνον μιὰ κόρη στὸν διάδοχο τοῦ στέμματος. Βελγίδα πριγκίπισσα, καθαρῶς γαλλικῆς μορφώσεως, ὡς τὸν γάμο τῆς εἶχεν ἀναπνεύσει ἕναν ἄερα ἐλευθερίας, εἶχε ζήσει μιὰ ζωὴ χωρὶς καταπιέσεις. Ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ

συμμορφωθῇ μὲ τὸ αὐστηρὸ, ἀποπνικτικὸ πρωτόκολλο τῆς Αὐλῆς τῆς Βιέννης. Ἄλλωστε, ὁ ἀρχιδουὸς τὴν παραμελοῦσε, τὴν περιφρονοῦσε ἐνῶ αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τοῦ εἶχε ἀφιερῶσει ὁλόκληρη τὴν ζωὴ τῆς! Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τί μένει στὸ φιλμ; Τίποτα! Ὁ Ροδόλφος ἐμφανίζεται σὰν ἕνας παραλυμένος καὶ ἡ ἀρχιδουκίσσα σάν... μέγαιρα! Αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέχεται ἡ πελάτισ μου. Κι' ἐπαφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐτανορθωσὴ στὰ δικαστήρια!

□ □

Ὁ αὐστριακὸς τύπος γράφει πὼς τὸ

Ἡ Ὑολάνδα Λαφφὸν πού ὑπεδύθη στὸ φιλμ τὴν πριγκίπισσα Στεφανία.

δράμα τοῦ Μέγιερλιγκ πολλὲς φορὲς ἡδὴ, πρὸς μεγάλην ζημίαν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, ἐξήγησε τὴν φαντασία τῶν ἐπιφυλλιδιογράφων.

Ἐταί, ἱσχυρίστηκαν πὼς ὁ Ροδόλφος κι' ἡ Μαρία Βετσέρα εἶχαν ἀφίσει μιὰ κόρη πού ἀνατράφηκε στὴν Πολωνία(!) καὶ πού, στὰ 1914, ὑπέκρινε τὸν φόνο τοῦ ἀρχιδουκὸς Φραγκίσκου-Φερδινάνδου. Κι' ὅμως, ἡ Μαρία μὲ τὸν Ροδόλφο δὲν εἶχαν γνωρίστῃ καὶ ἀγαπηθῇ παρὰ δυὸ μῆνες πρὶν ἀπ' τὸν θάνατό τους. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει ἕναν θεατρικὸ συγγραφέα, μὲ λίγο ταλέντο καὶ πολὺ φαντασία, νὰ ἐμφανίσῃ ἀπὸ σκηνῆς, τὴν ζωὴ τῆς ὑποθετικῆς «κόρης» τοῦ τραγικοῦ ζεύγους.

Ἄλλοι «συγγραφεῖς» βεβαίωςαν πὼς ὁ Ροδόλφος δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει, ἀλλὰ εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀντιδραστικούς.

Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ διηγηθοῦν ὅτι ὁ αὐτοχειρ τοῦ Μέγιερλιγκ δὲν ἦταν ὁ Ροδόλφος καὶ πὼς ὁ διάδοχος τοῦ αὐστριακοῦ θρόνου, μισοῦμενος τὸν συγγενὴ τοῦ Ζάν Ὁρθ, εἶχε πάει νὰ ζήσει στὴν Νότιο Ἀμερική. Ἐνας κάτοικος μάλιστα τῆς Μπάγια (Βραζιλία) ἐμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν μεναχογιὸ τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ!

Ὅλες αὐτὲς οἱ κουταμάρες, οἱ ψευτιές, ἐξώργισαν τὴν ἀρχιδουκίσσα Στεφανία. Κι' ὅταν μπήκε στὴ μέση κι' ὁ κινηματογράφος, δὲν ἔμεινε ἀπρακτῆ...

□ □

Ἦδη, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἐτέθη τὸ ἐρώτημα:

—Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμφανίσῃ ἕνα ἱστορικὸ πρόσωπο στὴν θόνη, ἐνῶφο βριοκεται ἀκόμα ἐν ζωῇ, χωρὶς τὴν συγκατάθεσή του καὶ ὑπὸ τελείως φανταστικὴν ὄψιν;

Τότε πήγα νὰ πάρω συνέντευξη μὲ τὸν πρίγκηπα Φέλιξ Γιουσουόφωφ, δολοφόνου τοῦ Ρασπουτίν, πού ἕνας ἀμερικανὸς σκηνοθέτης εἶχε κάνει πρωταγωνιστὴ μιᾶς ταινίας. Ὁ πρίγκηψ δὲν εἶχε ἰδέα τῆς ὑποθέσεως. Λίγους μῆνες ἀργότερα ὁμοῦ, στὸ Λονδίνο, ὁ πρίγκηψ κι' ὁ σύζυγός του, πριγκίπισσα Εἰρήνη, εἶδαν τὴν ταινία. Ἡ πριγκίπισσα ἔκρινε τὸν ἑαυτὸ τῆς «θιγέντα», κατέφυγε στὰ δικαστήρια κι' οἱ ἄγγλοι δικαστὰ κατεδίκασαν τὴν κινηματογραφικὴ ἐταιρεία σὲ καταβολὴ βαρέως ἀποζημιώσεως.

Γιὰ τὴν δίκη τοῦ φιλμ «Μέγιερλιγκ», ἕνας γάλλος δικηγόρος εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Ἄν ἡ δίκη γίνῃ ἐνώπιον τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων, ἡ ἀρχιδουκίσσα θὰ τὴν κερδίσῃ αὐτομάτως. Κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, πολλοὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἐνεφάνησαν ἱστορικὰ πρόσωπα, ἀπὸ σκηνῆς, χωρὶς νὰ τοὺς ζητῶσιν τὴν ἀδεία. Κάθε φορὰ πού μεσολάβησε δίκη, οἱ μὴνυταὶ τὴν ἐκέρδιζαν. Σήμερα, ἐναντίον τῶν ἐκδοτῶν ὑβριστικῶν φιλμ, ἡ γαλλικὴ δικαιοσύνη θὰ φανῇ ἔξ Ἰσοῦ αὐστηρά. Πρέπει νὰ παταχοῦν οἱ ἀσυνείδητοι ἔμποροι σκανδάλων.

□ □

Θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον νὰ μάθετε τί σκέπτεται γιὰ τὸν ρόλο τῆς ἀρχιδουκίσσης Στεφανίας ἡ μητέρα τῆς Μαρίας Βετσέρα. Ὁ χρηματιστὴς Ντιμίτρι Ροῦμπινσταῖν, πού γινώρισε καὶ συνέδραμε γενναῖοδωρα τὴν ἡλικιωμένη κυρία ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο, μᾶς ἀναφέρει τὰ λόγια τῆς:

—Ἡ ἀρχιδουκίσσα; ἔλεγε ἡ κ. Βετσέρα, —μήτηρ, εἶναι ἕνας ἀγγελος. Εἶμαι βεβαία πὼς ἂν ἡ δυστυχισμένη γυνὴ μου κόρη τὴν εἶχε γνωρίσει, δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ τῆς κλέψῃ τὸν σύζυγό τῆς!

Ἐπομένως ἀπὸ μιὰ τόσο συγκινητικὴ κατάθεση, γιὰτὶ νὰ μὴν δικαιωθῇ ἡ χήρα τοῦ «τραγικοῦ πρίγκηπος»;

ΝΤΑΡΙΟ ΒΙΝΤΙ

Μιὰ μοχθηρὴ γυναῖκα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕΣΤΕΖ

Αὐτὴ ἡ ἱστορία συνέβη στὴ Λυὼν πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Ἐχεῖ δυὸ ἡρωίδες ἀπ' τίς ὁποῖες ἡ μιὰ εἶναι μοχθηρὴ γυναῖκα. Ἡ ἄλλη ὅμως εἶναι ἐκείνη πού μοῦ τὴν διηγήθηκε. Εἶναι χήρα ἐδῶ καὶ πεντέξη χρόνι, μὰ ἔχει πάντα τὴν παλιά τῆς χάρη καὶ γοητεία. Ἀς τὴν ὀνομάσω Ματίλδη.

Τὴν ἐποχὴ πού συνέβη αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἡ ὁμορφιά τῆς ἦταν ἀπάνω στὴν ἀντιστή τῆς — καθὼς ἀποδεικνύει μιὰ παλαιὰ φωτογραφία. Καὶ δὲν ἦταν μονάχα ὁμορφὴ ἡ Ματίλδη: εἶχε καλὴ προίκα. Καὶ παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα. Ἀπόλυτος εὐτυχία...

Κι' ἡ ἴδια τὸ παραδέχεται: —Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένη, πού κανεὶς, εἶμαι βέβαιη, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι πιὸ πολὺ.

Ἡ εὐτυχία τῆς ὅμως ἦταν γραφτὸ νὰ μὴ ἐαστάξῃ παραπάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

□ □

Ὁ σύζυγός τῆς Ματίλδης λάτρευε τὴν γυναῖκα του κι' ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδιδε τὴν λατρεία αὐτῆς. Ὁ γάμος τους ὑπῆρξε μιὰ συνεχὴς γοητεία. Τίς δεκαπέντε μέρες πού θάσασε τὸ γαμήλιο ταξίδι τους, ζοῦσαν ἕνα ὄνειρο.

Στὴν ἐπιστροφή τους ἐγκατεστάθησαν στὴν Λυὼν, ὅπου εἶχε ἀσχολίες ὁ σύζυγός. Λίγο κόσμο γινώρισε σ' αὐτὴν τὴν πόλη ἡ Ματίλδη, κατ' εὐτυχίαν ὅμως σύμπτωση, ἡ καλλίτερη φίλη τῆς, εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ ἔξη μέρες πρὶν. Αὐτὴ ἡ «εὐτυχὴς σύμπτωση» θὰ τῆς στοίχιζε τὴν εὐτυχία τῆς.

Λουσιέν Λεσατελιέ, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς φίλης τῆς: μελαχροινούλα, μὲ μαῦρα μάτια, μὲ χλωμὸ πρόσωπο. Ἐξέγασα νὰ σᾶς πῶ — θὰ τὸ μαντέψατε ὅμως — πὼς ἡ Ματίλδη ἦταν ἑανθῇ.

Μόλις ἐφθασε στὴν Λυὼν, ἡ Ματίλδη ἔκανε ἐπίσκεψη, μολὶ μὲ τὸν σύζυγό τῆς, στοὺς Λεσατελιέ. Οἱ δυὸ νέες φλυαρήσαν καμμιὰ ὥρα. Ἡ εὐτυχία τῆς Ματίλδης σκορποῦσε ὁλόγυρα τῆς μιὰ παράξενη ἀκτινοβολία. Οἱ δυὸ φίλες χωρίστηκαν, μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ θλέπωνται συχνά.

Τίς μέρες πού ἀκολούθησαν, ἡ νύμφη ἐτοίμασε τὸ σπιτικό της. Πέρασαν δυὸ μῆνες.

Μιὰ Πέμπτη, ὁ σύζυγός τῆς, πού ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ, ὑστερα ἀπ' τὸ γεῦμα, τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς διαφημιστοῦ, τὴν συμβούλεψε νὰ πάῃ νὰ πάσῃ λίγο τὸν ἀέρα τῆς, «μισὴ ὥριστα» γαζεῦντας στὰ κατὰστάματα.

—Θὰ γνωρίσῃς τὴν Λυὼν. Εἶναι μιὰ αὐστηρὴ πόλη, θὰ θρῆς ὁμορφὰ πράγματα σ' αὐτὴν.

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς ἐβρίσκε συμπαθητικὴ τὴ Λυὼν: Τί σοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη!

Δίσταζε ὅμως νὰ γῇ. Ἀπ' τὴν μέρα τοῦ γάμου τους, δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ οὔτε δέκα

λεπτὰ ἀπ' τὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου τῆς. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος κι' ἱσχυρίστηκε πὼς θάπεφε ὁροχὴ. Τῆς εἶπε:

—Πήγαινε, πήγαινε. Μὴν ἀργήσῃς πολὺ. Θὰ ξεφορτωθῶ τὸν ἐπισκέπτη μου κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ περιπάτου σου.

Φυσικά, δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ πὼς ἦδη σπηνόταν μιὰ παγίδα, στὸ δρόμο...

Ἐκείνη κατέδρακε. Μόλις εἶχε φθάσει σὲ μικρὴ ἀπόσταση, στὴν πλατεῖα Μπελκούρ, ἀρχισαν νὰ πέφτουν χοντρές σταγόνες ὁροχῆς. Σταμάτησε, ἔτοιμη νὰ ἐπιστρέψῃ. Τότε ἀκούσε νὰ τὴν φωνάζῃ χαρούμενα ἡ φίλη τῆς Λουσιέν:

Φλυαρία.

—Δὲν θλεπόμαστε ποτέ!

—Φταῖς ἐσύ.

—Ὅχι, ἐσύ.

—Ὡστε μόνο στὴν τύχη... κτλ.

Ἡ Ματίλδη ἐξήγησε πὼς εἶχε γῇ μὲ τὸ στανιδ καὶ πὼς ἐτοιμαζόταν... νὰ κἀν μεταβολή. Ἡ Λουσιέν γελοῦσε:

—Ἀλήθεια, πὼς τόσους κ' ἄφισες μόνο τὸν ἀχώριστό σου; Δὲν μπαίνομε ἐδῶ; Ἀρχίσε νὰ θρέχῃ. Ἐξ ἄλλου, ἐδῶ ἐρχόμουν.

Ἦταν ἕνα σινεμά. Παίζοταν μιὰ κωμωδία τοῦ Μὰξ Λίντερ. Ἡ Ματίλδη δὲν ἤθελε ν' ἀφεθῇ νὰ παρασυρθῇ κι' ἡ φίλη τῆς ἀρχίσε τὰ ἐπιχειρήματά τῆς. Ἐκείνο πού νίκησε τὴν ἀντίστασή τῆς, ἦταν ὅτι παίζοταν μιὰ ταινία «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» πού ἀναπαρίστανε τὰ μέρη ὅπου εἶχαν κάνει τὸ γαμήλιο ταξίδι τους. Συλλογίστηκε πὼς ἂν ἡ ταινία ἀξίζε τὸν κόπο, θὰ ξαναπήγαινε νὰ τὴν

—Εἶναι φρεχτὸ αὐτὸ πού ἔκανε...

δὴ μαζί μὲ τὸν σύζυγό τῆς. Ἦδη ἡ Λουσιέν εἶχε ἀγοράσει τὰ εἰσιτήρια καὶ μπηγαν μέσα.

Ἡ Ματίλδη παρακολουθοῦσε ἕνα ἀφελέστατο φιλμ μὲ «κωμικὲς» σκηνές τοῦ Μὰξ Λίντερ ἀπάνω στὴν αἴτηση γάμου πού ζητοῦσε νὰ ὑποβάλῃ, τίς παρεξηγήσεις μὲ τὸν μέλλοντα πεθερὸ κτλ.

Ἡ ταινία φάνηκε ἀτέλειωτη στὴν Ματίλδη. Δὲν εἶχε δὴ τὴν ἀρχὴ κι' οὔτε ζητοῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ σενάριο. Ἡ Λουσιέν τὴν ρωτοῦσε κάπου-κάπου:

—Διασκεδαστικό δὲν εἶναι αὐτό;

Ἐπηκολούθησε ἐπίδειξη «μαγικοῦ φανοῦ» γιὰ νὰ γίνῃ σύγκριση μὲ τὴν καταπληκτικὴ πρόδοο τοῦ κινηματογράφου. Στὶς «ἐπικαιρότητες» ἡ Λουσιέν ἤθελε νὰ φύγῃ:

—Τρελλάθηκες; εἶπε ἡ Λουσιέν... Βρέχει κατακλυσμιαία. Ἄλλωστε, τώρα θάρχησῃ τὸ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ».

Μὲ τί συγκίνηση, ἡ Ματίλδη ἀναγνώρισε τὰ σπῆτα τοῦ Σαῖν-Μόριτς, τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχε περάσει τέσσερις νύχτες εὐτυχίας. Καθὼς ἤθελε νὰ ρωτήσῃ κάτι στὴν φίλη τῆς, ἀντελήφθη πὼς δὲν ἦταν πιά κοντὰ τῆς. Θυμήθηκε πὼς δυὸ λεπτὰ νωρίτερα, ἡ Λουσιέν τῆς εἶχε ψιθυρίσει κάτι σὰν «περιμένε με κι' ἐπιστρέφω ἀμέσως». Τὸ μυαλὸ ὅμως τῆς Ματίλδης ἦταν στὴν Ἑλβετία. Κι' ὅχι στὸ σινεμά τῆς πλατείας Μπελκούρ. Συλλογιζόταν πὼς θὰ τὸ διηγόταν σὲ λίγο στὸν σύζυγό τῆς πού θὰ γοητευόταν.

Ἡ ταινία πλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὅταν ἐπέστρεψε ἡ Λουσιέν.

Ἡ Ματίλδη κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ χαμογέλασε. Οὔτε καν σκέφτηκε νὰ ρωτήσῃ τὴν φίλη τῆς πού εἶχε πάει. Ἡ Λουσιέν ἐπέμεινε νὰ πάρουν κι' ἕνα τασὶ μαζί. Τώρα, ὅμως, ἡ Ματίλδη δὲν ὑποχώρησε. Ἦταν τρεῖς ὥρες πού ἔλειπε.

□ □

Ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο τοῦ καὶ εἶναι ζήτημα ἂν σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ ὅταν ἐκείνη μπήκε. Τοῦ χάιδεψε τὸ χέρι πού ἔγραφε. Ἀργότερα μόνον, τὴν ρώτησε:

—Ἐμεις πολλὴ ὥρα ἔξω. Ποῦ ἦσουν;

—Συνήντησα τὴν Λουσιέν Λεσατελιέ πού μὲ παρέσυρε στὸ σινεμά.

—Τί ἔκανε λέει;

Τὴν κῦτταξε κατὰματα. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνῃ ἀπότομα κατὰγλωμο.

Μιλοῦσε τονίζοντας τίς λέξεις, χωρὶς νὰ πάσῃ νὰ κῦτταξῃ κατὰματα τὴν γυναῖκα του.

—Ὁραῖο ἦταν;

—Τί ἔπαθε; τὸν ρώτησε.

—Τί ὥρα συνάντησες τὴν Λουσιέν;

Εὐθὺς μάλις κατέδρακε...

—Ἀ!... ἔβρεις πὼς ἡ φίλη σου Λουσιέν Λεσατελιέ ἀνέδραξε ἐδῶ στὶς πεντέμισι.

—Περνούσε από έδω κοντά, τυχαία, καθώς είπε. "Ελεγε πως θα σέβρισκε στο σπίτι κι' ήθελε να σε πάρη στην μοδίστρα της.

—'Η Ματίλδη, γέλασε νευρικά και φώναξε:

—Τι είναι αυτά που λες; 'Η Λουσιέν στις πεντέμηση; Είναι αδύνατον γιατί δεν έλειψε από κοντά μου!

—Αλήθεια; Έκανε ο σύζυγος με παγερό ύφος ενώ τα χείλη του έτρεμαν ελαφρά. "Ωστε εγώ λέω ψέματα...

—'Εκείνη έκλαψε. Τώρα συλλογίζοταν πως η Λουσιέν πραγματικά την είχε αφήσει μόνη, μέσα στην σκοτεινή αίθουσα, για καμιά δεκαριά λεπτά της ώρας, — διάστημα απαιτούνταν για να πάη θιαστική ως το σπίτι τους μετ' επιτροπής.

—Είναι φριχτό αυτό που έκανε... είπε δυνατά η Ματίλδη.

Της άποκρίθηκε:

—Πώς ήθελες να το ξέρη...

Τότε του φώναξε αγανακτισμένη:

—'Αγάπη μου, εγώ λέω την αλήθεια!

Συνάντησα την Λουσιέν θγαίνοντας από δω! Με παρέσυρε. Δεν αντίστηκα.

Τι της ήρθε κατόπιν νάρθη έδω. Δεν το ξέρω και μια μόνο εξήγηση βρίσκω: Είναι τρελλή! Τρελλάθηκε! Και τώρα, εκείνη η έμένα θα πιστέψης;

—Ποιαν θα πιστέψω; Ξέρω εγώ; "Ελα έσυ στην θέση μου και πές μου ποιαν θα πιστέψω;

Είχε σηκωθεί αγανακτισμένη. Κι' άρμυσε έξω, τραντάζοντας την πόρτα.

■ ■

—'Ηταν περασμένα μεσάνυχτα όταν ξαναγύρισε. Μάτια είχε χτυπήσει στο σπίτι της Λουσιέν. 'Ηταν καλεσμένη σε φίλες της, ή καμαριέρα δεν ήξερε ποιά.

—'Όσο για τόν Λεσατελιέ έλειπε ταξίδι για μια βδομάδα. 'Η Ματίλδη κάθισε και την περίμενε ώπου να επιστρέψη.

—'Εδω ήσουν;

—Γιατί τ'όκανες αυτό;

—Τι έκανα; Τι μούτρα είναι αυτά;...

Μου επιτρέπεις να θγάλω το παλτό μου;

—Μη θγάξεις το καπέλλο σου, φόρεσε και το παλτό σου κι' έλα μαζί μου...

—'Α... έκανε γελώντας, ο σύζυγός σου θα σου μίλησε για την επίσκεψή μου...

—Γιατί τ'όκανες αυτό;

—Ξέρω εγώ; "Ετσι μου ήρθε ξαφνικά μια ιδέα.

—Ξέρεις πως αυτό είναι έγκληματικό.

—'Εγκληματικό! Τά παραλές!

—Ναι, έγκληματικό!

—Μά, Ματίλδη, με ξέρεις πολύ καλά. Σου έπαιξα μιάν άθωα φάρσα. Δεν φανταζόμουν πως μπορούσε νάχη τραγικές συνέπειες.

—'Όστε μιάν άθωα φάρσα. Δεν το φανταζόσουν. Και τι φανταζόσουν λοιπόν; 'Απάντησέ μου...

—'Απότομα, η Λουσιέν έξεπασε σε κλάμα κι' άρχισε να λήη, με λυγμούς:

—'Ε λοιπόν, ναι. Φάνηκε μοχθηρή...

καμιά φορά φαίνομαι μοχθηρή, 'τσι, στο καλά καθούμενα... Δεν πρέπει να μου κρατάς κάρδια...

—'Η Ματίλδη κύτταζε κατάπληκτη έ κείνην που ύπηρε ή καλλίτερη φίλη της, με την όποια ήσαν δέκα χρόνια στο σχολείο.

—Λουσιέν πως μπόρεσες;...

—Δεν φταίω εγώ... Φταίνε όλα, φταίς έσύ, ναι κι' έσύ άκόμα... "Ετσι, όταν άρχισες να θαυμάζης τά έλθετικά τοπία...

—'Αλλωστε, τι πειράζει; Θά τά διηγηθής όλα στον σύζυγό σου. Θά σε πη-

στέψη κι' έγνοια σου! Δεν θά σου είναι δύσκολο να είσαι εύτυχισμένη.

—'Εσύ, είπε άργά η Ματίλδη, έσύ δεν είσαι εύτυχισμένη;

—'Η Λουσιέν την κύτταζε με τα δακρυσμένα μάτια της:

—'Ω ναι, είμαι... Γιατί όμως ρωτάς;

—Γιά τίποτα. "Ελα πάμε.

—Θέλεις να έπαναλάβω όλα αυτά τόν σύζυγό σου;

—Γιατί φαντάζεσαι πως ήρθα;

■ ■

—'Ο σύζυγος περίμενε τέσσερις ώλε κληρες ώρες. Τέλος, άκουσε να χτυπά το κουδούνι άνοιξε ο ίδιος την πόρτα και είδε μπροστά του την Λουσιέν Λεσατελιέ που τούλεγε με άθρρος:

—Καλωστέρα σας... "Ωραία ώρα διάλεξα για επισκέψεις...

Δέν βρήκε τίποτα να της άπάντηση. "Ηδη η Ματίλδη είχε κλείσει την πόρτα του γραφείου και στεκόταν μπροστά τους:

—Και τώρα, μιλά. 'Επανέλαβε όσα μου είπες, διηγήσου!

—'Η Λουσιέν στρεφόταν πότε στον έναν πότε στον άλλο, με έκπληκτο βλέμμα που έκρουε κάποια λάμψη ειρωνείας.

—Καυμένο μου φίλοι! Τι τραγωδία είναι αυτή! Κι' όσο συλλογιέμαι, ότι έγώ είμαι ή άφορημή! Φαντάζεσθε βέβαια πως δεν μπορούσα να ύποθεσω ότι θα παίνοατε ττά τραγικά το πράγμα.

Φυσικά, όμως, όσα σας έλεπε ή σύζυγός σας είναι ή καθαρή αλήθεια. 'Ελπίζω να μην άμφισβάλλετε...

—'Η Ματίλδη στεκόταν πίσω της με σφιγμένες γροθίες.

—'Οχι έτσι! 'Επανάλαθέ του ότι...

—'Εδω ο σύζυγος επενέη για πρώτη φορά:

—Γιατί δεν άφίνεις την φίλη σου να εξηγηθή;

—'Η Λουσιέν συνέχισε:

—'Η Ματίλδη σάς έλεπε πως βρισκόταν μαζί μου στο σινεμά; "Οχι μόνο αυτό, αλλά έγώ την παρέσυρα. Δεν έχετε παρά να την ρωτήσετε τι παιζόταν. Θέλησα να σας παίξω μια φάρσα, έλεγα πως θα γελοούσαμε ύστερα μαζί κι' οι τρείς ...πού να φαντασθώ όμως;

—Συμπέρανε:

—'Ελπίζω να μη μνησικαήτε;

—'Ακίνητος με σκυμμένο κεφάλι, της έλεπε:

—Δέν άξιζε τόν κόπο να ένοχληθήτε, κυρία μου.

Τότε άντελήφθη πως ή γυναίκα του δεν ήταν πιά μέσα στο δωμάτιο. Την βρήκε στο γειτονικό δωμάτιο να παίρνη άπ' τόν συρτάρι ένα ρεβόλβερ. "Ωρμυσε άπάνω της.

—'Αφισέ με τραύλιζε ή Ματίλδη, θά την σκοτώσω.

Τόν κυριεύσε ένας άπότομος θυμός. Την τράνταζε θάναυσα προσπαθώντας να την άφοπλίση.

—'Α τέλειωση αυτή ή κωμωδία, ναι, ή όχι;

—'Οχι, ποτέ. Στην άρχή, φύγαμε για τόν Παρίσι. 'Εκείνη πήγε να ζήση στην 'Ινδοκίνα όπου ο σύζυγός της είχε διοριστή. Φαντάζομαι να διασκέδασε εκεί παίζοντας φάρσες στους γνωστούς της...

—'Αν δεν έχετε όμως αντίρρηση, άς πάψουμε να μιλούμε γι' αυτήν. Πήγτε τόν τσαί σας που θά παγώση όλωσδιόλου.

—'Εστω, της έλεπε, καθώς σηκώνόταν για να με σερίβρη, ξαναπάρτε όμως την θέση σας κοντά στην φωτιά.

Μου χαμογέλασε, με τόν γοητευτικό θλιμμένο χαμόγελό της.

—Φανταστήτε πως άλλοτε δεν φοβόμουν καθόλου τόν κρύο, μου έλεπε... 'Από εκείνη όμως την εποχή νοιώθω άδιάκοπα τρεμούλα δεν ξέρω κι' έγώ γιατί. 'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

Τό δάχτυλο της Ματίλδης έπαιζε με την σκανδάλη. Εύτυχώς που δεν είχε άφαιρέσει την ασφάλεια. Φώναξε έπαναλαμβάνοντας:

—'Αφισέ με να την σκοτώσω!

Κι' εκείνος άγωνιζόταν, λαχανιασμένος, κάνοντάς την να πονή, χωρίς να τόν καταλαβαίνει.

—'Η σκηνή αυτή τέλειωσε με την λιποθυμία της Ματίλδης.

—Περιποιηθήτε την, έλεπε ή μοχθηρή φίλη, φεύγοντας, στον σύζυγο. Είναι λίγο τρελλή, την δικαιολογώ όμως. Πάντα ήταν έτσι υπερβολική. Δυστυχισμένη μου φίλε, βλέπετε τι είναι οι γυναίκες! Θά έπιστρέψω να πάω ειδήσεις της.

Εύτυχώς που δεν ξαναφάνηκε.

■ ■

—'Ε λοιπόν, συνέχισε ή Ματίλδη — δταν μου διηγήθηκε την ιστορία — έπέμενα να πάη ο σύζυγός μου στο σινεμά για να πληροφορηθή. Κανείς δεν μάς θυμόταν, γιατί είχαμε μπη στα σκοτεινά. Τού διηγήθηκε λεπτομερώς τις ταινίες, για τόν ξενοδοχείο μας τόν Σαιν-Μόρις. Κυττάζετε όμως άτυχία: Έξω άπ' την πόρτα, ήσαν τοιχοκολλημένες φωτογραφίες τού φίλου. Σημειώστε ότι συχνά με πίστευε. Κάπου — κάπου είχα τόν συναίσθημα ότι τόν έπεισα. Κι' όμως κάποτε έυπονούσα τόν πρωί κι' έβλεπα τόν βλέμμα του καρφωμένο άπάνω μου...

—'Ακούστε τόν πιο περιεργό επιχείρημά του: «'Αν έσύ δεν είπες ψέματα, — καθώς βλέπετε τόν «άν» δεν έλειπε — τότε ή Λουσιέν είναι ή πιο φριχτή γυναίκα, ή πιο άπείσια που μπορεί να φανταστή κανείς. Κι' έζησες δέκα χρόνια κοντά της, δέκα χρόνια ύπηρεξες φίλη της, ή καλλίτερη φίλη της χωρίς να πιστέψης σ' αυτή την μοχθηρία, αυτό τόν τερατώδες ένστικτο σκληρότητος, χωρίς να τόν άντιληφθής;»

—'Ε λοιπόν, κυρία μου, όχι. Την Λουσιέν την θυμώμαι στο σχολείο ήρεμη, φρόνιμη, λίγο όνειροπόλο. Μου δάνειζε πρόθυμα τά βιβλία της...

—'Όταν την περιέγραφα έτσι στον σύζυγό μου, τότε έχανε την έμπιστοσύνη του σε μένα... Καθώς βλέπετε, κάθε συζήτηση μάς ξαναφέρνε πίσω στο σημείο που ξεκινήσαμε...

—Κι' ή ζωή μας συνεχίστηκε στην οικογενειακή έστία, μ' αυτή την άμφισβόλια;

—Ξέρετε πως ο καιρός διορθώνει τά πράγματα. Γίναμε καλοί φίλοι, σύντροφοι, ίσως, που δεν άποκαλύπτουν ο ένας στον άλλον όλα τά μυστικά τους, που ξέρουν όμως να ζούν άρμονικά μεταξύ τους...

—Κι' ή Λουσιέν; 'Υποθέτω να μην την ξανασυναντήσετε;

—'Οχι, ποτέ. Στην άρχή, φύγαμε για τόν Παρίσι. 'Εκείνη πήγε να ζήση στην 'Ινδοκίνα όπου ο σύζυγός της είχε διοριστή. Φαντάζομαι να διασκέδασε εκεί παίζοντας φάρσες στους γνωστούς της...

—'Αν δεν έχετε όμως αντίρρηση, άς πάψουμε να μιλούμε γι' αυτήν. Πήγτε τόν τσαί σας που θά παγώση όλωσδιόλου.

—'Εστω, της έλεπε, καθώς σηκώνόταν για να με σερίβρη, ξαναπάρτε όμως την θέση σας κοντά στην φωτιά.

Μου χαμογέλασε, με τόν γοητευτικό θλιμμένο χαμόγελό της.

—Φανταστήτε πως άλλοτε δεν φοβόμουν καθόλου τόν κρύο, μου έλεπε... 'Από εκείνη όμως την εποχή νοιώθω άδιάκοπα τρεμούλα δεν ξέρω κι' έγώ γιατί. 'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

—'Αστέίο πράγμα, δεν είναι έτσι;

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

'Η κλεμένη πουδριέρα

ΤΟΥ ΝΤΟΥΝΛΕΪ ΧΟΥΣ

—'Η σκηνή σ' ένα πολυώροφο κατάστημα νεοτερισμών της Ρέτζεντ Στρίτ, τού Λονδίνου. 'Ο κύριος Τζέιμς Φλάις αναπαύεται στον καναπέ τού χώλ, στο πρώτο πάτωμα, ενώ ή γυναίκα του έπισκέπτεται τά διάφορα έπιθέματα που φαντάζουν στις βιτρίνες. Τό χώλ είναι κατάμεστο από έπισκέπτες. Σέ λίγο ή κυρία Φλάις πλησιάζει τόν σύζυγό της και τού λέγει ότι θ' άνεβή στον τρίτο όροφο για να έπισκεφθί τόν διαμερίσμα των πλεκτών. 'Ο κύριος Φλάις ιδρώνει, ξεροφυσά. Δεν άντέχει στο άτελείωτο αυτό μαρτύριο.

—Αυτές οι γυναίκες όταν ψωνίζουν είναι άπελπιστικές, συλλογίζεται.

—'Όσοο υπομένει.

—Θά σε περιμένω έδω, της λέγει. Μην άργήσης.

—'Επειτα από πέντε λεπτά μπρος από τόν κύριο Φλάις περνά μια νόστιμη κοπέλλα. Είναι έως είκοσι έτών και φαίνεται άρκετά εύπορος.

—'Εκείνος την παρακολουθεί με τόν βλέμμα και την βλέπει να πλησιάζει την βιτρίνα των καλλυντικών: 'Εκεί που λίγα λεπτά πριν βρισκόταν και ή γυναίκα του, εξετάζοντας τά διάφορα άντικείμενα δίχως ν' άγοράσθ τίποτα. Είναι μόνη. Οι υπάλληλοι είναι άπληστοί με άλλους πελάτες. Δεν την προσέχουν.

—'Εξαφνα ο κύριος Φλάις άφήνει ένα έπιφώνημα. Είχε δη την άγνωστη κοπέλλα να παίρνει με τρόπο ένα άντικείμενο από την άκρη της βιτρίνας και να τόν κρύβη στην παλάμη της. Πετάχτηκε από την θέση του. "Ωστε αυτή ή χαριτωμένη και κομψή νέα είναι μια κοινή λωποδύτρια;

—'Ο κ. Φλάις έχει διαβάσει πολλές ιστορίες γυναικών και λωποδυτριών, και ίδιος κλεπτομανών, γυναικών δηλ. που κλέβουν από μανιά, χωρίς να έχουν καμιά ανάγκη. "Αν ήταν και ή κοπέλλα αυτή καμιά τέτοια;

—Πλησιάζει... 'Η έκπληξη του όμως μεταβάλλεται σε κατάληψη όταν παρατηρή από τόν μεγάλο καθρέφτη τού τοίχου να πλησιάζη την νέα, ένας έπόπτης με την στολή του. 'Από τόν καθρέφτη είχε άντιληφθή ή λαθροχειρία της και προχωρούσε άπειλητικός.

—'Η στιγμή είναι έξαιρετικά κρίσιμη για την νέα.

—Συγγνώμη μίς, της είπε. 'Αλλά μήπως πήρατε από τή βιτρίνα... κατά λάθος;

—'Η κοπέλλα άγριεύει... 'Ο κύριος Φλάις κυριεύεται από όλο το για την δεινή θέση της. "Εξαφνα βλέπει την νέα να τείνη τόν χεράκι της από πίσω της... Τά δάχτυλά

της κινούνται ίκετευτικά... Ζητούν την συνημοή του. 'Ο εύπλαχνικός κύριος Φλάις άπλώνει τόν χέρι του και παίρνει τόν άντικείμενο που τού πασάει... Είναι μια στρογγυλή πουδριέρα, την όποια ο...συνένοχος χώνει στην τσέπη τού πανταλονιού του.

—'Η νέα άνέντευσε με άνακούφιση και κατόπι παίρνοντας... ύφος:

—Νά είσθε προσεκτικός στα λόγια σας, δηλώνει σοβαρά στον έπόπτη τόν πονηρό θηλυκό. 'Εχει άπαλλαγή από τόν έφιάλη, βλέπετε.

—Μάλιστα, έπεμβαίνει ο κύριος Φλάις ό όποιος έκλιπαρεί μία της ματιά για τόν ρουφρέτι που της έκαμε.

Τά πράγματα παίρνουν τραγική εξέλιξη: Στην ύπόθεση άνακατεύεται σέ λίγο ο προϊστάμενος τού τμήματος. 'Επακολουθεί έρευνα της ύποπτης πελάτιδος, από μια υπάλληλο και κατόπιν τά βλέμματα όλων κατευθύνονται ύποπτα στον μίστερ Φλάις. Μόματα να είχε στη τσέπη του δεν θά τρόμαζε περισσότερο.

—'Η μίς, λέγει ο προϊστάμενος, δεν έχει τίποτε επάνω της. 'Αλλά υπάρχουν στη δουλειά αυτή καί... άδανατόδοι. Δεν είναι έτσι κύριε;

—'Ο κύριος Φλάις τραυλίζει κάτι και άνατριχιάζει σάγκορμος. 'Εχει γούστο να τόν ψάξουν! Τέτοιο πράγμα, εύτυχώς, δεν συμβαίνει: ο έπόπτης και ο προϊστάμενος άπομακρύνονται. Κάτι ψιθυρίζουν άναμεταξύ τους. Μήπως πάνε να είδοποιήσουν την άστυνομία; Θά ήταν αλήθεια τρομερό να τόν πιάνανε για κλεπταποδόχο! Και τί θάλεγε στην γυναίκα του, που επί πλέον θά ύποψιαζότανε... σαν την συζυγική του πίστη.

—Τζέιμς! άκούστηκε εκείνη τη στιγμή ή φωνή της γυναίκας του.

—'Ο δυστυχής Φλάις άνέντευσε. Την πιάνει από τόν μπράτσο και θγαίνουν έξω. 'Εχει άλλόξει χίλια χρώματα. Κυττάζει πίσω του και στο τέλος της λείει.

—Είναι τρομερό! 'Εκαμα μια κλοπή δίχως να θέλω.

—Πώς!

—Ναι, της άπαντά. Και της δείχνει την πουδριέρα.

Φανταστήτε όμως την κατάληψη τού πολυπαθούς συζύγου, όταν είδε την γυναίκα να γελά και να τού λέγη:

—Βλάκα! Αυτήν ή πουδριέρα είναι δική μου. Την έβγαλα πάνω στη βιτρίνα την ώρα που εξέταζ τά διάφορα καλλυντικά!

ΝΤΟΥΝΛΕΪ ΧΟΥΣ

ΜικράΠερίεργα

ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ ΠΟΥ... ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

Περίεργα πράγματα συμβαίνουν στα 'Ινδοκίνα, τόν μεγαλύτερο βουνό τού κόσμου.

—'Όπως είναι γνωστό, ή ύψηλότερα κορυφή του είναι τόν 'Εβερεστ, που έχει ύψος 8841 μ.

Είχε δηλαδή, γιατί τώρα πιά δεν τόν έχει. 'Εξηγηθήκη άπ' τις διάφορες άποστολές που έχουν επιχειρήσει ως τώρα την άνοδό του, ότι τόν 'Εβερεστ... μεγαλώνει!...

Τώρα ύπερβαίνει τόν ύψος του τά 9.000 μέτρα.

Φρονείται εν τούτοις ότι τόν 'Εβερεστ δεν θά μεγαλώση πιά άλλο, γιατί διαφορετικά, δεν θά κατέρχονταν ποτέ οι διάφοροι τολμηροί έξερευνητάι που πάνε να τόν άνεβούν, να πατήσουν καμιά φορά στην κορυφή του.

■ ■

ΖΩΑ... ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Δέν αυτόκτονούν μόνο οι άνθρωποι όταν κουρασθούν από τή ζωή, μα και τά ζώα!

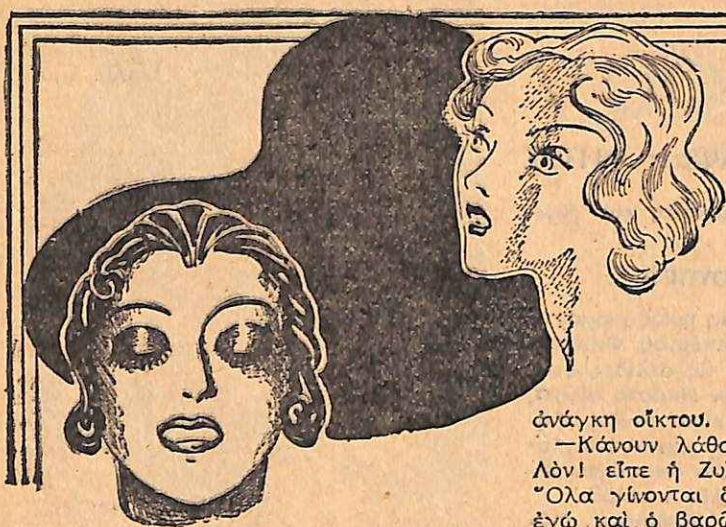
—'Ο διευθυντής τού 'Εθνικού Μουσείου των 'Ηνωμένων Πολιτειών διεπίστωσε ότι οι ιγκουάνοι, ένα είδος μεγάλων σαυρών, πεθαίνουν θεληματικά. Οι σαύρες αυτές, άγαστούν πολύ την έλευθερία. Όταν λοιπόν τις πιάσουν και τις βάλουν στο κλουβί, στέκονται άκίνητες και σέ λίγο πέφτουν νεκρές.

Φαίνεται πως τά ζώα αυτά, έχουν κάποιους άδένες που έκκρίνουν δηλητήριο. Όταν άποφασίσουν να πεθάνουν οι σαύρες αφήνουν τόν δηλητηριό τους να χυθή έλεύθερα στις φλέβες τους και έτσι... αυτόκτονούν αυτόδηλητηριαζόμενες.

■ ■

ΔΟΚΙΜΕΣ ΕΝΤΙΜΟΤΗΤΟΣ

—'Ενας άμερικανός συγγραφέας, θέλησε κάποτε να βεβαιωθεί για την έντιμότητα των συμπατριωτών του. Διάλεξε λοιπόν πενήντα γυναίκες και πενήντα άνδρες όλων τών τάξεων, και έστειλε στον καθένα τους και άπό ένα γράμμα που προωρίετο όμως για άλλον. Μέσα στο γράμμα ύπήρχε και άπό ένα δολλάριο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρή κόρησα Ζυλιάν ντε Τράχεμπεργκ, κατεστραμμένη οικονομικώς, αναγκάζεται να παντρευτεί τον πλούσιο κόμητα Ραούλ ντε Μαινάου, χήρο, που δεν την αγαπά καθόλου, και που παντρεύεται για να δώσει μια μητέρα στο παιδί του και να εκδικηθεί την δούκισσα Ερμίνια, που τον είχε άλλοτε περιφρονήσει.

Η Ζυλιάν όμως δεν είναι διόλου ευτυχισμένη στον συζυγικό της πύργο του Σόνβεργκ, όπου όλοι την θεωρούν ως μια παρείσακτο και ιδίως ο αulάρχης, πατέρας της πρώτης συζύγου του ντε Μαινάου, και αποφασίζει να επιστρέψει στο σπίτι της.

10. (Η συνέχεια)

Να πολεμάτε με όλη την συντροφιά χάριν του μικρού ορφανού. Άλλὰ δεν θα επιβληθήτε ποτέ σ' αυτό το σπίτι. Γι' αυτό χρειάζεται μια γυναίκα σαν την μακαρίτισσα βαρώνη, η οποία ήταν σε όλα της θυγατέρα του γέρον αulάρχου. Έτιναζόταν όταν κάτι τι δεν ήταν της άρεσκείας της και πετούσε στα κεφάλια των υπηρέτων, ότι εύρισκε εμπρός της. Δεν την έμελε αν επληγώνε κανένα. Και έτσι όλοι ήταν αναγκασμένοι να υποκύπτουν στις ιδιοτροπίες της. Άλλὰ έσεις... για σ'αυτήν το πράγμα διαφέρει. Όχι μόνο δεν μπορείτε να προστατεύετε κανένα, αλλά έχετε ανάγκη να προστατεύετε ή ίδια τον έαυτό σας και να παλάσετε πολύ. Ο γέρο μοχθηρός σ'αυτήν περιτριγυρίζει σαν νυχτερίδα. Θέλει με κάθε τρόπο να βρ'η το μέσο να σ'αυτήν βγάλει από αυτό το σπίτι. Και ο άλλος—έκείνος που σ'αυτήν έφερε στο Σόνβεργκ—συγγνώμην, κυρία, αν σ'αυτήν το λέγω, αλλά πρέπει να το πω... αυτός δεν θα σ'αυτήν προστατεύσει, δεν θα σ'αυτήν βοηθήσει. Αυτό το βλέπουμε και το ξέρουμε όλοι μας στο σπίτι. Όταν στενοχωρηθεί λίγο να ζή κοντά στον θεό του, φεύγει για ταξίδι... Λίγο τον μέλει τι άφνει π'ισω του, ούτε καν για τη γυναίκα του.

Το πρόσωπο της Ζυλιάν έγινε κατακόκκινο. Τη ρόλο έπαιζε μέσα σ' αυτό το σπίτι; Η άμφιβρολη και ταπεινωτική θέση, στην οποία βρισκόταν, ήταν αντιληπτή σ' όλους. «Το βλέπουμε και το ξέρουμε όλοι μας!» «Ωστε ήταν αντικείμενο οίκτου; Η υπερφάνεια των Τράχεμπεργκ εξεγέρθηκε μαζί με την γυναίκα φιλοτιμία. «Έπρεπε όμως να σώσει τα προσχήματα και να δείξει ότι δεν είχε

ανάγκη οίκτου.

—Κάνουν λάθος, αγαπητή μου κυρία Λόν! είπε η Ζυλιάν με τόνο αδιάφορο. «Όλα γίνονται όπως τα συμφωνήσαμεν, εγώ και ο βαρώνος. Είναι ζήτημα δικό μας και κανενός άλλου...»

Την στιγμή εκείνη, στο άκρον της δενδροστοιχίας φάνηκε η κυρία επί των τιμών με τον Λέο.

Η κυρία Λόν εξαφανίστηκε μέσα στο ινδικό σπίνι, ενώ η Ζυλιάν μαζί με την κυρία των τιμών κρατώντας τον Λέο από το χέρι, ξεκινούσε για να πάει κοντά στους ξένους της. Αισθανθηκε ρίγος όταν είδε από μακριά τον αulάρχη και όταν πλησίασε δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια της από τα μακριά χέρια με τα μυτερά νύχια που έμοιαζαν με νύχια θηρίου... Τα χέρια εκείνα προσπάθησαν κάποτε να πνίξουν ένα ανθρώπινο πλάσμα και ίσως να έκαναν πάλι το ίδιο αν ο αulάρχης μπορούσε να υποπτευθεί ότι μια γυναίκα γνώριζε τα ντροπιασμένα μυστικά του και ότι μάλιστα τα είχε προδώσει. Χωρίς να το ξέρει ζούσε κοντά του και τον παρακολουθούσε. Αυτός δεν υποπτευόταν τίποτε. Πώς μπορούσε να υποπτευθεί την απότομη εκείνη γυναίκα;

ΧΥΙ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΟΙ

Τα αulικά άμαξια είχαν ήδη αναχωρήσει, με τους επίσημους επιβάτες των. Την ώρα που έφευγε, η Δούκισσα παρεκάλεσε τον βαρόνο Μαινάου να την συνοδεύσει ως ένα μέρος του δρόμου. «Ήταν πολύ ευδιάθετη. Ξαπλωμένη στο άμαξί της, μιλούσε με τον σύμβουλόν της.

Υποκλινόμενη μπρός στην δούκισσα που έφευγε, η Ζυλιάν αποχαίρετσε και τον σύζυγό της, ειδοποιώντας τον, ότι θα αποσυρόταν στο διαμέρισμά της για να αναπαυθεί. Ο Μαινάου συγκατατέθηκε, μειδώντας ειρωνικά.

Επί τέλους, ήταν μόνη. Ο αulάρχης είχε ζητήσει τον Λέο για να μη μείνει μόνος, δεδομένου ότι ο Μαινάου πιθανότατα θα έμενε στην πόλη. Ήταν μόνη στο μπουντουάρ της, και έσπευσε να βγάλει την τουαλέττα της για να φορέσει ένα πενιούαρ από λευκή μουσελίνα. Ένας δυνατός πονοκέφαλος την είχε πιάσει. Η καμαριέρα έλυσε τα πυκνά μαλλιά της για να την ανακουφίσει λιγάκι.

«Αν και υπέφερε, έσυρε κοντά στην πολυθρόνα της ένα τραπέζι και άρχισε να γράφει της Ουλρίκ. Γρήγορα αναγκάστηκε να άφισε την πέννα. Ο πόνος ήταν μεγαλύτερος από την θέλησή της και άναγκάστηκε να ξαπλώσει στην πολυθρόνα της.

«Έμεινε έτσι ακίνητη πολλές ώρες, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο άριστερό μπράτσο της, κυττάζοντας τις αποχρώσεις των μεταξωτών του τοίχου, έφ' όσον ο ήλιος προχωρούσε στην δύση του. Έν τούτοις η ακινησία της αποτελούσε μια χτυπητή αντίθεση με τον άνεμοστρόβιλο των σκέψεών της.

Εβλεπε την χαριτωμένη εκείνη Βαλερία, που πετούσε τα πράγματα κατά της κεφαλής των υπηρέτων, και ξεφώνιζε όταν οι επιθυμίες της δεν γινόταν αμέσως. Έν τούτοις η Βαλερία εκείνη ήταν η χαϊδεμένη της Αulής και ο πατέρας της μιλούσε με θαυμασμό για την χάρη της και την επιβλητικότητά της... Και ο Μαινάου;... Αυτός βέβαια δεν την αγάπησε. Το καταλάβαινε κανείς από την ειρωνεία με την οποία μιλούσε γι' αυτήν. Ήταν ένα συνοικέσιο από συμφέρον, το οποίο δεν υπήρχε ευτυχισμένο ούτε για τον ένα, ούτε για τον άλλον. Έν τούτο σ, όσο ανεξάρτητος και αν ήταν ο Μαινάου, και όσο και αν αποστρεφόταν κάθε δεσμό, είχε ωστόσο ανεχθεί την γυναίκα εκείνη. Όταν τον έπιανε πλήξη ή έστενοχωρείτο, έφευγε σε ταξίδια... και ο λάνταρος μόνος, όχι η θέλησή του, τον είχε απαλλάξει... Πόσες παράξενες αντιφάσεις υπήρχαν σ' αυτόν τον άνθρωπο! Εφάνηκε τρελλός, είχε εκθέσει είκοσι φορές την ζωή του σε μονομαχίες για τα μάλλον άσημαντα αίτια. Εκοροίδευε το κάθε τι και δεν έδινε καμιά σημασία στην κοινή γνώμη. Έν τούτοις έφοβόταν, ότι-δήποτε μπορούσε να κινήσει την προσοχή του κύκλου του. Ν' αποδείξει ότι είχε σφάλει και να τον κάμει αντικείμενο ειρωνείας. Έξ αιτίας της αδυναμίας του αυτής, η Ζυλιάν έσπευσε να π'η στην δούκισσα μ'έν εulογη πρόφαση για τον χωρισμό, τον οποίο είχε αποφασίσει. Όπως-δήποτε το μαρτύριό της θα έλάμβανε ένα τέλος. Λίγον καιρό ακόμα και θα βρισκόταν κοντά σ' εκείνους που αγάπησε... Άλλὰ χωρίς τον Λέο. Η σκέψη αυτή την έκανε να υποφέρει λίγο. Αγαπούσε το παιδάκι αυτό και αίσθανόταν προκαταβολικώς τον πόνο του χωρισμού. Άλλὰ δεν ήθελε να θυσιάσει ούτε στον Λέο την ζωή της. Δεν μπορούσε πιά να μείνει σ' αυτό το σπίτι από την στιγμή μάλιστα που έμαθε το παρελθόν του γέροντος εκείνου, του οποίου ήταν υποχρεωμένη να όφ'σταιται την παρουσία. Δεν μπορούσε να ζή κοντά στον εγκληματία αυτόν και να κρατά άπεναντί του τα προσχήματα.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

Τη στιγμή εκείνη ένας ελαφρός κρότος ακούστηκε. Θα έλεγε κανείς, ότι κάποιος άνοιγε την κουρτίνα της πόρτας. Η Ζυλιάν σηκώθηκε και άφησε μια ελαφρή

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ οι γαίπούν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

κραυγή εκπλήξεως.

—Είμαι εγώ, Ζυλιάν, είπε ο Μαινάου εμφανιζόμενος πίσω από τις μπλε κουρτίνες.

Από την στιγμή που είχε έλθει να την πάρει από το δωμάτιο αυτό για την τελειώση του γάμου, δεν είχε πιά ξαναπεράσει το κατώφλι. Και η Ζυλιάν μηχανικώς προχώρησε προς το κουδούνι.

—Γιατί; της είπε εκείνος κρατώντας το χέρι της;

—Χρειάζομαι την Άννα για να τακτοποιήσω λίγο την τουαλέττα μου! απάντησε σηκώνοντας τα λυτά μαλλιά της.

Ο Μαινάου χαμογέλασε.

—Ξεχνάτε, της είπε, ότι η άταξία αυτή συγχωρείται στο ιδιαίτερο διαμέρισμά σας. Έπειτα, σ'αυτήν την χάρη να μη μου φέρεστε σαν να ήμουν έντελως ξένος. Άφήστε με, τουλάχιστον, δι' αγάπην του ωραίου, να θαυμάσω τα θαυμάσια αυτά χρυσά κύματα... πρόσθεσε παρατηρώντας τα μαλλιά της.

—Είναι μια ελαφρότερη απόχρωση των κόκκινων μαλλιών των Τράχεμπεργκ! είπε η Ζυλιάν ξερά.

Εκείνος έμεινε για μια στιγμή έκπληκτος και το πρόσωπό του χλώμιασε λίγο. Θα κατάλαβε, ότι η νέα του άπαντοῦσε με τα δικά του λόγια, που είχε π'η, δεν θυμόταν κι' αυτός σε ποιά περίσταση.

—Έμαθα ότι είσαι λίγο αδιάθετη, Ζυλιάν, και έφερα ένα γιατρό, είπε, συνερχόμενος γρήγορα. Του επιτρέπει να έλθει εδώ;

—Θα προτιμούσα να μην τον βάλω σ' αυτόν τον κόπο. Δεν είμαστε συνηθισμένοι στο σπίτι μας, στο Ρούντισοντορφ, να φωνάζουμε γιατρό για την κάθε αδιαθεσία. Ο γιατρός μένει μακριά, και είμαστε πολύ πτωχοί για να τον φωνάζουμε κάθε στιγμή. Το κρύο νερό μου έκανε πολύ καλό, όπως έπεριμένα...»

—Δεν θα σ'αυτήν ένοχλήσει με την παρουσία του. Βλέπω, ευτυχώς για την ήσυχία μου, ότι η αδιαθεσία δεν σ'αυτήν εμπόδισε να γράψετε! είπε δείχνοντας το γράμμα που είχε άρχισει. Άλλὰ παρατήρησα σε σ'αυτήν μερικούς νευρικούς τιναγμούς καθώς είσθε ξαπλωμένη στην πολυθρόνα σας...»

Ωστε είχε μείνει λίγη ώρα πίσω από την κουρτίνα πριν φανερωθεί. Τι έσημαίνε αυτή η έπιτήρηση; Σε τι να αποδώσει το εαφνικό αυτό ένδιαφέρον που ήταν τόσο αντίθετο προς την ψυχρότητα και την αδιαφορία που έδειξε ως εκείνη την στιγμή;

—Νευρικούς τιναγμούς; είπε με ψυχρότητα. Σίγουρα, κάμιατε λάθος. Δεν μοιάζω καθόλου με τις κυρίες της τάξεώς μου. Για να ποῖμε την αλήθεια, στο σπίτι μας, πιεζόμενοι από την ανάγκη να κερδίσουμε μερικά χρήματα, δεν είχαμε καιρό για

νευρικούς κλονισμούς και λιποθυμίες. Συνηθίσαμε να μη δίνουμε πολλή προσοχή στον έαυτό μας, και αυτό είναι μια συνήθεια απαραίτητη, όταν θέλεις να άφιερωθεί στην σπουδή και στην εργασία. Σ'αυτήν παρακαλώ να έχετε την καλωσύνη να με δικαιολογήσετε στον

γιατρό που εκάματε τον κόπο να φέρετε... Θα περιμένη βέβαια. Δεν πρέπει να τον άφισετε να περιμένη πολύ.

Δεν μπορούσε κανείς να άμφιβάλλει για την σημασία που είχαν τα λόγια αυτά: ήταν φανερό πώς η Ζυλιάν βιαζόταν να τελειώσει η έπίσκεψη αυτή του Μαινάου.

—Ω! είπε εκείνος ήσυχα και χωρίς να φανεί ότι αντιλαμβάνεται την πρόθεση της Ζυλιάν. Μπορεί να τον άφισαμε να περιμένη, χωρίς να φανούμε άγενείς και χωρίς να στενοχωρηθεί. Είναι στο διαμέρισμά μου και έχει συντροφιά ένα εξαίρετο μπουκάλι καλό. Βουργουνδικό κρασί. Έκανε μερικά βήματα άκόμη και φάνηκε έγκαθιστάμενος στο σαλόνι. Κύτταζε έδω και εκεί.

—Μά είναι το μπλε σαλόνι... Ένα δωμάτιο που είχε όλη την αντίπαθείά μου... το κουτότερο και ελαφρότερο όλου του σπιτιού. Πόσο έγινε ευχάριστο και πώς άλλαξε όψη! Αυτά τα σκορπισμένα άγαλματάκια ταιριάζουν πολύ με το χρώμα... Δίνουν ζωή και γεμίζουν το δωμάτιο, καθώς κι'αυτές οι λευκές άζαλέες... Και ένα τραπέζακι... Δύο τραπέζακια... Γι' αυτό δεν έλόνευα το μπλε σαλόνι. Δεν είχε κανένα τραπέζακι. Τι μπορεί κανείς να κάνει σε ένα δωμάτιο που δεν έχει τραπέζι; Να ρεμβάζει, να γρινιάζει, να ξαπλώνεται, να συλλογίζεται την τουαλέττα που θα φτιάσει... Πφ! Μόνον να το συλλογίζομαι με πιάνει πλήξη.

—Ερριξε μια ματιά στο πλαγιό σαλόνι από την μισάνοικτη πόρτα.

—Πο ζωγραφίζεται, Ζυλιάν... Δεν βλέπω καμμία έγκατάσταση... Μήπως στο δωμάτιο του Λέο;

—Όχι! Διέβασα γι' αυτόν τον σκοπό ένα μικρό δωμάτιο, που είναι κοντά στην τουαλέττα μου.

—Πώς! Εκείνη την τρύπα, η οποία, αν δεν άπατώμαι, δεν φωτίζεται και καλά; Πώς εδιάλεξε τέτοιο μέρος;

Τέν εκύτταξε κατά πρόσωπο και του άπάντησε σοβαρά:

—Νομίζω ότι εκείνοι που αντιλαμβάνονται την τέχνη σ' όλη της την αίσθησή της, έχουν στην ψυχή μερικά αισθη-

ματα περισσότερα από τους άλλους. Δεν κρίνουν αυστηρότερα το κάθε τι και φοβούνται περισσότερο μ'έν άτμόσφαιρα έχθρική, άσυμπαθή.

—Και μαζεύονται με τον έαυτό τους... Στέκουν άπόμερα... Χμ! «Όλες οι γυναίκες μου για τον γυναικείο ντιλεταντισμό άναποδογυρίζονται. Έν τούτοις δεν άπατώμαι, αν και άναγνωρίζω σήμερα, ότι υπάρχει μια εξαίρεση στον γενικό κανόνα. Άλλὰ πώς θα κάμετε όταν θα χειμωνιάσει; Το δωμάτιο αυτό δεν έχει θέρμανση.

—Όταν θα χειμωνιάσει; είπε η Ζυλιάν με έκπληξη και τρόμο. Πώς; Δεν είδατε πώς το μεγάλο σαλόνι μας στο Ρούντισοντορφ έχει μια θαυμάσια σόμπα; Κάνει άρκετη ζέση εκεί. Όταν ο χειμώνας ήταν πολύ βαρύς, η Ουλρίκ και εγώ πηγάζαμε σ' ένα δωμάτιο του έπάνω πα-

«Έμεινε έτσι ακίνητη πολλή ώρα στην πολυθρόνα της...»

τώματος, που ζεσταίνεται καλά. Δεν το ξέρετε;

Στο βλέμμα, που ο Μαινάου στήριζε στην σύζυγό του καθώς μιλούσε υπήρχε έρεθισμός. Εκείνη φαινόταν ήρεμη. Μόνο η γρήγορη άναπνοή της έδειχνε ότι η ήρεμία αυτή ήταν έπιφανειακή.

—Ωστε η έμμονή ιδέα σας είναι άκλόνητη; Δεν έρριζώνεται; είπε ο Μαινάου, μιλώντας άργα και φέρνοντας το δάχτυλο στο μέτωπό του.

—Δεν έξέρω τι σημαίνει αυτή η έρώτηση! άπάντησε εκείνη ψυχρά και σοβαρά. «Ισως είμαι άκόμη πολύ νέα, για να έχω έμμονες ιδέες, αν με την λέξη αυτή έννοείτε τις μονομανίες. Άλλὰ δεν πρόκει-

ται περί αυτού. 'Η έμμοινη ιδέα της αναχωρήσεως, δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως μομφή εκ μέρους σας έναντιόν μου, γιατί την συμεριζέσθε, και η αναχώρησός μου για το Ρούντιστονφ συμπίπτει με την δική σας αναχώρηση, όπως συμφωνήσαμε. Στο σημείο αυτό η γνώμη σας συμπιπτει με την δική μου.

—Νομίζω ότι ακριβώς σήμερα σας απέδειξε το έναντιόν! είπε εκείνος με αδιαφορίαν.

Μά εκείνη δεν έκανε λάθος. Καταλάβαινε ότι ο Μαινάου γρήγορα θα εξέσπαζε, αν εξακολουθούσε να του αντίλεγν. 'Εν τούτοις δεν έδίστασε. 'Επρεπε να τεθεί ένα τέλος σε μια κατάσταση που δεν μπορούσε να παραταθί.

—Στην αρχή, είναι αλήθεια, φέρατε κάποια αντίρρηση στο σχέδιο αυτό. 'Αργότερα όμως, μπρός στην δούκισσα έδωσατε και σεις ο ίδιος την συγκατάθεσή σας για την αναχώρησή μου στο Ρούντιστονφ.

Ο Μαινάου άρχισε να γελά με πίκρα. —Καταλαβαίνω πολύ καλά, είπε ότι η υπερηφάνειά σας θα έδοκίμασε ζωηρή απόλαυση αν την ώρα που αναγγίλατε στην δούκισσα την αναχώρησή σας, αναφανούσα: «'Η γυναίκα αυτή δεν έχει άλλη ζωηρότερη επιθυμία από το να με αφήσει» την ίκετεύω γονατιστός να μείνει εδώ, μα αυτή αποκρούει τις ίκεσίες μου και για να με έκδικηθί, θέλει να γυρίσει υπερήφανα στην μόνωσή της, στην φτώχεια της γιατί πιστεύει ότι η έκδικηση είναι απόλαυση των Θεών...» 'Αγαπητή μου, μια τέτοια ρεβάνς εμπρός στην έκλεκτή συντροφιά που μάς παρακολουθούσε με τόσο ενδιαφέρον, δεν μπορεί να γίνει άνεκτη από έναν άνδρα. Δεν θα την άνεχόταν από τη γυναίκα του, έστω και αν... έστω και αν την αγαπούσε!

'Η Ζυλιάν όχρισε. Είχε θυγί βαθεία και δεν άκουσε καν τις τελευταίες λέξεις.

—Μαινάου, είπε με σοβαρότητα, σε παρακαλώ να διορθώσης ένα λάθος που με άδικεί. Φαντάζεσαι ότι ζητώ να έκδικηθώ... 'Η έκδικηση είναι ταπεινό αίσθημα, που δεν το γνώρισα ποτέ και δεν μπορώ να έννοήσω ότι υπάρχουν ανθρώπινες ψυχές τόσο ευτελείς, ώστε να έχουν θέση για τέτοιο αίσθημα. 'Εν πάση περιπτώσει, πώς και γιατί θα ήθελα να έκδικηθώ εσάς; Χωρίς αμφιβολία, η διαμονή μου στο Σόνβερθ δεν υπήρξε χωρίς βάσανα... 'Αλλά είναι τόσο άσημαντα, ώστε θα ντρεπόμουν για τον έαυτό μου αν προκαλούσαν την μανία της έκδικήσεως στην ψυχή μου. Ο αυλάρχης με έθιξε συχνά. 'Αλλά, όπως σας είπα, βλέπω στο πρόσωπό του τον πάσχοντα γέροντα, και αυτό μου άρκει για να υπομένω με υπομονή τις μικρές μοχθηρίες του. Και να έκδικηθώ αυτόν σε σας; Γιατί; 'Η έκδικηση δεν με εμπνέει ούτε έναντιόν του ούτε έναντιόν σας. 'Αλλωστε μεταξύ μας είναι τέτοια η στάση, ώστε δεν μπορούμε να κάμουμε κακό ο ένας στον άλλο...

—Πρόσεξε, Ζυλιάν... Αυτή την στιγμή ο ήχος δεν ταιριάζει με τους στίχους, όπως λένουν... Τά λόγια σου φέρονται εύστολχνικά και όμως πληγώνουν βαθεία... Τό ξέρεις καλά ότι είσαι πειρακτική.

—Τό άρνομαι κατηγορηματικά! άπάντησε η Ζυλιάν με γαλήνη. Είμαι άπο-

γοητευμένη, άποθαρρημένη, δεν έχω καμιά διάθεση να πειράξω κανένα. Είμαι άπογοητευμένη, γιατί η χρήσιμη άποστολή, που λογάριζα να έκτελέσω στο σπίτι σας, ματαιώνεται, γιατί δεν μπορώ καν να οδηγώ ένα παιδί πρὸς το καλό ή το κακό, χωρίς να συναντήσω σε κάθε βήμα εμπόδια που παραλύουν τις προσπάθειές μου και ματαιώνουν τις ελπίδες μου. 'Αρχίζα ακριβώς να γράφω την κατάσταση στην Ουλρικ και να την είδοποιώ για την προσεχή επιστροφή μου.

—'Α! είπε ο Μαινάου. Γράφεις στην άδελφή σου... Είναι η καλύτερη εύκαιρία που μπορώ να βρω για να διαβάσω ξάστερα μέσα μας.

Και διεθυόνηκε γρήγορα πρὸς το τραπέζι.

—Δεν θα τό κάνης αυτό, Μαινάου! είπε η Ζυλιάν σοβαρά, αλλά με τά χείλη τρέμοντα, άκουμπώντας τά δαχτυλά της στον βραχίονα του συζύγου της.

—Θά τό κάω χωρίς άλλο! άπάντησε εκείνος. 'Εχω τό δικαίωμα να λάβω γνώση των έπιστολών της συζύγου μου και μάλιστα όταν οι έπιστολές έχουν ύποπτο χαρακτήρα... Κύτταξε σ' αυτό τον καθρέφτη... Μόνον η ένοχη έχει τό χλωμό αυτό πρόσωπο και τά άτωνα αυτά χείλη... Θά διαβάσω αυτό τό γράμμα εμπρός σου.

Πλησίασε ένα παράθυρο και άρχισε να διαβάξη μεγαλόφωνα και με τόνο σαρκαστικό.

«Σέ δεκαπέντε μέρες τό πολύ θά είμαι στο Ρούντιστονφ... και για πάντα, πολυαγαπημένη μου Ουλρικ».

—Χμ! Χμ!... Είναι η κραυγή της απο-
λυνάσεως...

«'Αγαπημένη μου Ουλρικ... Δεν μπορώ να βρω λόγια για να σου παραστήσω πόσο ωραίος και λαμπρός είναι ο ήλιος που φωτίζει την ψυχή μου από την στιγμή που ξέρω ότι θά σας ξαναβρω, σένα και τό Μάγνο, και στο έξης τίποτα δεν θά μάς χωρίση».

—Ταλαίπωρο Σόνβερθ!... Ποῦ έστάθη κα... 'Α! Ναί...

«Μη νομίζης ότι ο χωρισμός αυτός γίνεται χωρίς την θέληση ενός εκ των δύο μας. Είναι άπαρατήρη συνέπεια του άσυμβιβάστου, που άποκαλύφθηκε μεταξύ δύο

ψυχών... τις όποιες τίποτα δεν ένώνει και οι όποιες έχουν αντίθετες αντίληψεις για όλα.

»Δέν κόπτομε τόν δεσμό που είναι άνυπόφορος και στους δύο μας, τόν λύομε άπλώς σιωπηλά και ή μοχηρία του κόσμου δέν θά βρή τίποτα έναντιόν μας... Μιά μέρα ή βαρώνη Μαινάου θά εξαφανισθί από τόν πύργο του Σόνβερθ, στον όποιο έχει παίξει για λίγο καιρό τόν ρόλο σκιάς και κανείς δέν θά δοκιμάση την ελάχιστη έκπληξη... ούτε καν οι δήθεν ύπηρέτες της, όποιοι δέν εγγελάσθηκαν ούτε μία στιγμή και οι όποιοι έκριναν την θέση της άνυπόφορη, και από την ήμερα που έφθασε προέβλεψαν και προείπαν ότι σύντομα θά αναχωρούσε... Και ή Ζυλιάν σου;... Δεν έξερριζώθηκε από τό χώμα, στο όποιο γεννήθηκε. Οι ρίζες της είναι κοντά σου και θά μεγαλώη και θά άνθισθί πάλι, σου τό υπόσχομαι, αυτό... Ξέρεις ότι πάντοτε μου φαίνόταν σκληρό να κόβη κανείς ένα φυτό και να βουτά την πληγή σε ένα ποτήρι κρύο νερό. Τόν τελευταίο αυτόν καιρό ή παιδιαστική αυτή αντίληψη έγινε ζωηρότερη μέσα μου. Ξέρω τώρα πόσο είναι όδυνηρό. Χωρίς αμφιβολία, άφίνα μερικά κομμάτια έλπίδων στο Σόνβερθ θά δέν μπορώ να σου κρύψω, ότι δέν πρέπει να έχη κανείς άπεριόριστη έμπιστοσύνη στο δικαίο και την ευθύτητα και ότι τις δύο αυτές άρετές που έπικαλούνται οι άδύνατοι, τις ελρυνούν και τις άγνουν οι ίσχυροί, όταν πρόκειται περί άδυνάτων... 'Εμαθα ότι ή ύποκρισία, τό ψεύδος, ή μοχηρία, γαντοφορεμένα, είναι τά άμυντικά και έπιθετικά όπλα που χρειάζονται για τόν άγώνα στην ζωή που άποκαλούμε κοσμική. Την είδα μία στιγμή αυτή την ζωή και ξέρω τώρα γιατί πάντοτε μου ένέπνεε άποστροφή. Δεν είμαι φτιαγμένη γι' αυτήν και την άποφεύγω, χωρίς να την καταρῶμαι, ούτε καν να την καταδικάζω, αλλά παίρνω μαζί μου άθικτη την αγάπη μου πρὸς την αλήθεια, την πίστη μου σε κάθε καλό, τόν ένθουσιασμό μου για κάθε ωραίο... Και ή πείρα, την όποια πλήρωσα με λίγες λύπες, δέν μου είναι άχρηστη.

»Ξέρεις, Ουλρικ! 'Όταν τόν άκούσαμε να λέγη στην μητέρα μας έπάνω στην ταράτσα: «Δέν θά την αγαπήσω ποτέ, αλλά είμαι βέβαιος ότι δέν θά κάω να με αγαπήση», έπρεπε να πάγω να τόν βρω και να του δώσω πίσω τό δαχτυλίδι του άρραβώνος... 'Οχι γιατί έκαυχάτο ότι δέν μπορεί ποτέ να με αγαπήση, δέν είχα κανένα δικαίωμα επί της αγάπης του, ή όποια άλλωστε δέν έρχεται κατά παραγγελίαν, αλλά γιατί οι τελευταίες του λέξεις έπρόδιναν μιάν ματαιοδοξία που υπερέβαινε κάθε μέτρο. 'Ενόμιζε ότι έπρεπε να λάβη προφυλάξεις για ν' άπαλλαγί από την συμπάθειά μου και υποσχόταν να μην τις παραμελήση».

Τό πρόσωπο του Μαινάου κοκκίνησε άπότομα και δάγκωσε τά χείλη του ριχνοντας πρὸς την γυναίκα του ένα βλέμμα άβέβαιο και δυσάρεστο συγχρόνως.

'Από την στιγμή που άδιαφορώντας για τις διαμαρτυρίες της ο Μαινάου άρχισε την άνάγνωση της έπιστολής, ή Ζυλιάν είχε στυράσει τά χείρια στο στήθος· τό εύλύγιστο σώμα της είχε όρθωθί υπερέφανα.

('Η συνέχεια στο προσεχές)

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Στην «Μονμάρτρη» με τόν Ντόλη και χωρίς τόν Ντόλη...

(ΔΥΟ ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΑ)

Πήρα κι' εγώ άλλο ένα, κι' έφυγα, ένῳ ξημέρωνε...

Σαθωατόθραδο πάλι — ύστερα από μια έβδομάδα μόλις... 'Η «Μονμάρτρη» ή ίδια. Μονάχα τό κέφι έλειπε, ίσως γιατί τόχε πάρει μαζί του ο Ντόλης... Σ' ένα τραπεζάκι προσπαθούσαμε να πιούμε εγώ και ο 'Ιωαννόπουλος. Και προσπαθούσαμε να πιούμε «στην υγεία του»... «Στην υγεία του»... Τι τραγικά κωμική, τι άφάνταστα γελοία, είναι ή ζωή: Πριν από λίγα λεφτά, ο 'Ιωαννόπουλος είχε πάρει στο τηλέφωνο από τη «Μονμάρτρη» τόν «Ευαγγελισμό» —

—Μά τ' είν' αυτό που πίνεις; τόν έρώτησα σε μια στιγμή.

—Ξέρω και γώ; μου άποκρίθηκε με κέφι. 'Ο Παπαδόπουλος τό λέει κοκτέιλ, κι' επιμένει πώς έχει μέσα τζιν, κονιάκ και πίπερμαν... 'Εγώ τό νομίζω μάλλον για πετρέλαιο...

«'Ο,τι και ναταν όμως, γέμιζε αίσιοδοξία την καρδιά, κι' έφθανε αύθόρμητο στα χείλια τό γέλιο. Κι' ο Ντόλης έπινε, και γελούσε κι' έπινα και γελούσα και γώ μαζί του, όπως έπινε και γελούσε μαζί του ολόκληρη ή «Μονμάρτρη» εκείνο τό Σαθωατόθραδο... Γιατί ήταν άφάνταστα μεταδοτικό τό κέφι του Ντόλη... Μία παρέα γνωστή από δίπλα, μάς φώναζε μ' ένθουσιασμό:

—Μπράβο σας παιδιά, που ζωηρέψατε τη «Μονμάρτρη»!...

Σε μια στιγμή, έβγαλε ο Ντόλης ένα ποῦρο από την τσέπη του και τό άναψε κωμικά:

—Πάρε και σὺ ένα, μου είπε, για να κάνουμε τούς μεγαλοεπιχειρηματίες... 'Ετσι μπράβο... λοιπόν, σου πουλάω χίλιους τόνους χαρτίπντερ...

Τι κέφι Θεέ μου! 'Υστερα — κατά τις τρεις — ήρθαν κι' οι άλλοι στη «Μονμάρτρη»: 'Ο Νίτσος, ο Γιάννης ο Μεταξάς, ο Γεράνης... 'Ηπιαν κι' αυτοί, ήπιαμε μαζί παρέα, κι' ύστερα κουβαλήσαμε την όρχήστρα σ' ένα διπλανό τραπεζάκι, και τραγουδήσαμε στο Σπυρόπουλο και στον Κωνσταντινίδη μια πρόχειρη παρωδία ενός τελευταίου τραγουδιού τους:

—Τι άνθρωποι είστε σεις
Τι χάλια είν' αυτά
Τι χάλια...»

Και γελοῦσαν όλοι, αλλά περισσότερο άπ' όλους γελοῦσε ο Νίκας. Θάταν ή ώρα πέντε, όταν τόν είδα ν' άκούμπη στο παταράκι της όρχήστρας, σά ζαλισμένος, σαν κουρασμένος. 'Η «Μονμάρτρη» είχε άδειάσει:

—Θές να σε πάω σπίτι σου; τόν ρώτησα.

Μου άπάντησε μασσημένος, κι' ύστερα τόν έχασα. Ρώτησα τό Μεταξά και τό Νίτσο, δέν ήξεραν να μου πούν. 'Ο Παπαδόπουλος μόνο με πληροφόρησε:

—Πήρ' ένα ταξί κι' έφυγε...

απ' τη «Μονμάρτρη» στον «Ευαγγελισμό»...

Τι συγκέντρωση ήταν αυτή, τό άλλο απόγευμα, κατά τις πέντε... Θά μπορούσε κανείς να νομίσθ ότι έρισκότανε στη «Μονμάρτρη» πάλι, αφού ήταν όλοι οι δικοί της: 'Ο Σπύρος ο Μεταξάς, ο Γιάννης ο Μεταξάς, ο Νίτσος, ο Σκαλαίος, ο Μιλτος ο Λιδωρίκης, ο 'Αλέκος ο Λιδωρίκης, ο Γιάννης ο 'Αμπελάς, ο Δόξας, ο Ζερβέας, ο Δαρίγος, ο Γιαννακόπουλος, ο Σακελλάριος...

'Ηταν ακόμη κι' άλλοι, λιγώτερο γλεντζέδες, μά φίλοι: 'Ο Μπαστιάς, ο Πέτρος ο Χάρης... 'Ηταν κι' ο Νίκας — στη μέση, πλαγιασμένος, χλωμός, με τά μάγουλα σκαμμένα και τά μάτια κλειστά... Κι' αντί για τό μισόφωτο της «Μονμάρτρης», λιποθυμούσαν οι τελευταίες άχτινες του ήλιου μέσ' άπ' τά χρωματιστά κρύσταλλα της έκκλησίας του άη-Γιώργη.

«—Δεῦτε τελευταίον άσπασμόν...»

Τι περίεργη μελωδία... Ποτέ δέν την είχε προτιμήσει ο Ντόλης... Γιατί λοιπόν του την τραγουδούσανε σ' αυτή, αντί για τό «Μου πορήγγειλε τ' άηδόνι»;... Τί άνόητοι πόνοι οι άνθρωποι...

Και κυττούσα τόν Ντόλη και δέν τόν εγγνώριζα, έτσι έπίσημον, έτσι θουδό... 'Υστερα, δέν τόν έέλασα καθόλου... Νά χάθηκε άραγε; όχι!... Κάτι δάκρυα μου τόν είχαν κρύψει άπ' τά μάτια...

«Ενα θράδυ, μια παρέα γνωστή, μούχε κάνει ένα «σουπράζ» στο σπίτι μου. 'Ηρθε κι' ο Νίκας, κι' έφερε πτι-φούρ. Τό κουτί τό φυλάω ακόμα... Και σε μια στιγμή, μούπε:

—'Αν θέλετε να μου κάνετε και μένα κανένα «σουπράζ», δέ θά σας διώξω... Μια από αυτές τις ήμέρες...

«Μια από αυτές τις ήμέρες... Νάτο τό «σουπράζ»: Τό πρώτο Νεκροταφείο... Μόνον που όλοι είχαμε φέρι τά ίδια πράγματα: λουλούδια και δάκρυα... Μπροστά μας ένας άνοιχτός τάφος. Και στα χείλια του τάφου ο Νίκας, πάντα έπίσημος, άγέλαστος, άκεφος... πάνω σ' όσκορπισμένα εθελία: «Παλιές αγάπες», «Ντολορίτα», «Γαζίες»... Καθένα, πόσα όνειρα, πόσα ξενύχτια, πόσες λαχτάρες, μόλις θγαίνανε φρεσκοτυπωμένα... τώρα, σύντροφοι στο μακρινό κι' άύριστο ταξίδι...

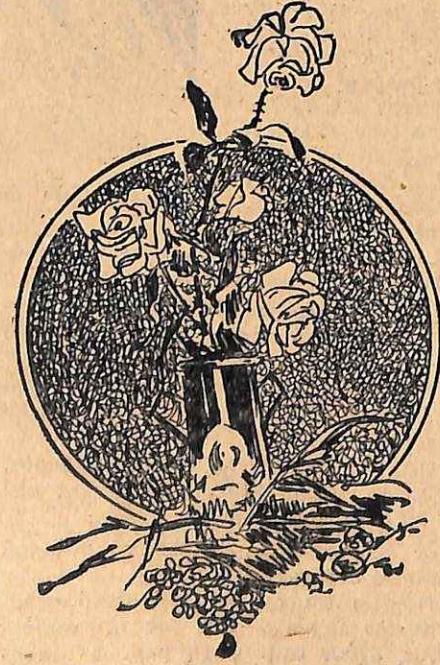
Γύρω σ' ένα σφιχτό κύκλο, τά στεφάνια σχημάτιζαν έναν πανύψηλο λουλουένιο τοίχο, μιάς φυλακής που δέ θ' άφινε ποτέ τόν φυλακισμένο της να φύγη. 'Υστερα, λίγα λόγια πνιγμένα στους λυγμούς. Δεν συγκράτησα παρά τη φωνή του Σπύρου στο Μεταξά, και τό τέλος:

«...Στό καλό Ντόλη...»

'Υστερα, τό σκέπασμα της κάσας, τό κατέβασμα στο λάκκο, τό πρώτο άγκάπτης φτυαριάς με τό χώμα πάνω στο ξύλο, σαν πνιγμένο άγκομαχτό. 'Υστερα, άπανωτοι οι κρότοι, σωρός τό χώμα... «'Υστερα, τό γκρέμισμα του λουλουένιου τοίχου πάνω άπ' τόν κλειστό πιά λάκκο... 'Υστερα... 'Υστερα τίποτα!

—Στό καλό Ντόλη...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

«Η Βέρθα Τερλάν, κόρη ενός μεγαλοβιομηχάνου, είναι αργαβωσιασμένη με τον υπολαγάρο Ζάν ντ' Αρτώ. Ο Ζερβάλ Φλοριζέ, γιός ενός παλιού συνεταίρου του Τερλάν, αγαπά κι' αυτός την Βέρθα, μα είναι φτωχός. Στην απελπισία του, σκοτώνει τον αντίπαλό του, κατά την διάρκεια μιας κνηνητικής έκδρομης, χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Υστερα από μια τρομερή σκηνή όπου η Βέρθα αποκαλύπτει στον πατέρα της ότι πρόκειται να γίνει μητέρα, φεύγουν και οι δυο στην Έλβετία όπου η Βέρθα αποκτά μια κόρη.

Ο Τερλάν παραδίδει το μωρό σε μια γυναικα, την Λίνα Κίφφερ, που το φέρνει στην πατρίδα της Πολωνία. Ο πατέρας της εξαναγκάζει την Βέρθα να παντρευτεί, αλλά κατόπιν μιας ανωνύμου επιστολής που κατήγγειλε στον μέλλοντα σύζυγο το δράμα που προηγείται, ο γάμος ματαιώνεται.

6. (Η συνέχεια)

Ο δεύτερος υπήρξε ο Λεόν Αρτώ, ένα χρόνο αργότερα. Ο Αρτώ ήταν αρχιμηχανικός στα περιγώρα του Μοντερμέ. Ο άνδρας ήταν συμπαθητικός. Και η θέση του πολύ καλή.

Η Βέρθα δέχθηκε καρτερικά τον δεύτερο, όπως είχε δεχθεί και τον πρώτο.

Στην αρχή φάνηκε ότι δεν θα έπαινα λαμβανόταν η ίδια καταστροφή. Ο προσεχής γάμος είχε αναγγελθεί. Το νέο διαδόθηκε παντού. Καμιά ανώνυμη επιστολή όμως! Ο Τερλάν ανέπνευσε. Ώρισαν την ημέρα του γάμου. Τα προσκλητήρια είχαν σταλεί ήδη. Ο Λεόν Αρτώ φαινόταν πολύ έρωτευμένος. Έρχοταν τρεις ή τέσσερις φορές την εβδομάδα.

—Αυτή τη φορά τα καταφέραμε! μονολογούσε ο Τερλάν.

Μια μέρα που περίμεναν τον Αρτώ, εκείνος δεν ήρθε. Έστειλε ένα γράμμα ζητώντας συγγνώμη που ήταν υποχρεωμένος να λείψει για λίγες μέρες. Γίποτα το σοβάρ. «Υστερα θ' αφωσιωνόταν δλόκληρος στην Βέρθα.

Ο Τερλάν δεν υποψιάστηκε τίποτα.

Οκτώ μέρες αργότερα, ο Αρτώ ήταν στην Γκλориέτ. Και θγάζοντας ένα γράμμα από το πορτοφόλι του το έδινε στον σαστισμένο νηματουργό.

Ήταν το ίδιο γράμμα, με τα γεγονότα, τις ημερομηνίες, με τις ίδιες απαράλλαχτες φράσεις!...

Προτού ακόμη ο Τερλάν επιχειρήσει να διαμαρτυρηθεί, ο Αρτώ τον διέκοψε:

—Είναι άνωφελo, έρχομαι απ' το Τρέζα... Κύριε, λαμβάνω την τιμήν να σ'ς αποχαιρετήσω.

Ακίνητος, με τα δόντια σφιγμένα, με τα μάτια σε γυάλινα, ο Τερλάν άκουε τον αρχιμηχανικό ν' ανεβαίνει στο άμαξί του, να ξεκινά, και το ποδοβολητό των αλόγων να χάνεται στην λεωφόρο του δάσους.

Ένα κόμα όργης πλημμύρισε τις φλέβες του. Σηκώθηκε με κόπο και κύταξε γύρω σ'α να περιμένει ν' αντικρύσει τον άνθρωπο που πρόδινε την ντροπή τους. Θ'α τον συνέλθιζε, θ'α τον έπνιγε με τ'α δυνατό του χέρια. Μα ποιος ήταν άραγε αυτός; Ποιος;

«Όσο κι' αν έσπανε το μυαλό του, στάθηκε αδύνατο να τον ανακαλύψει. Ποιος ήξερε το μυστικό; Η Μαρι-Ζάν Μωζι μονάχα έκτος απ' αυτόν και την Βέρθα. Τις επιστολές λοιπόν αυτές τις έστειλε η Μαρι-Ζάν; Μα για ποιο σκοπό θα τόκανε αυτό; «Οχι, εκείνη αγαπούσε την Βέρθα. Ήταν παράξενη, λίγο ανισόρροπη, μα άνικανη για μια τέτοια άτιμία! Τότε, ποιος; Μήπως ήταν η Βέρθα; «Οχι βέβαια, αφού η Βέρθα δεν αντίστοιχόταν πιά κι' ήταν έτοιμη να παντρευτεί για να ξαναβρεί το παιδί της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα.

Μίλησε για το ζήτημα αυτό με την Βέρθα:

—Ποιόν υποψιάζεσαι;

—Δεν μπορώ να φαντασθώ κανένα.

Ο Τερλάν άγνοούσε ότι ο Ζερβάλ ήξερε απ' την αρχή ως το τέλος το έρωτικό μυστικό της κόρης του. Και η Βέρθα είχε τόσο απόλυτη έμπιστοσύνη στον Ζερβάλ που δεν της ήρθε καν η σκέψη ότι ο Ζερβάλ μπορούσε να την προδώσει. Βρισκόταν μάλιστα τόσο μακριά από την σκέψη αυτή, που τ'α έκμυστηρεύτηκε όλα στον νέο.

—Ξέρεις τι συμβαίνει; Το μυστικό μας έγινε γνωστό!... Η άτιμία μου κοινολογήθηκε... Σε λίγο, θ'α με δείχνουν με το δάχτυλο, γιατί οι άνθρωποι αυτοί μπορεί να σιωπήσουν στην αρχή, αργότερα όμως θ'α μιλήσουν... Ένας, δύο γάμοι που απέτυχαν... Ο κόσμος θ'α φλυαρήσει χωρίς άλλο. «Όλα τελειώσαν... Υπάρχει ένας άθλιος που με μισεί χωρίς άλλο και όρκίστηκε να με καταστρέψει! Ω, αν δεν παντρευόμουν μόνο και μόνο για να βωθ το παιδί πόσο θ'α τον εύλογόσα, τον άνθρωπο αυτόν, για την υπηρεσία που μου προσφέρει.

—Αυτή τη φορά τα καταφέραμε! μονολογούσε ο Τερλάν.

Μια μέρα που περίμεναν τον Αρτώ, εκείνος δεν ήρθε. Έστειλε ένα γράμμα ζητώντας συγγνώμη που ήταν υποχρεωμένος να λείψει για λίγες μέρες. Γίποτα το σοβάρ. «Υστερα θ' αφωσιωνόταν δλόκληρος στην Βέρθα.

Ο Τερλάν δεν υποψιάστηκε τίποτα.

Οκτώ μέρες αργότερα, ο Αρτώ ήταν στην Γκλориέτ. Και θγάζοντας ένα γράμμα από το πορτοφόλι του το έδινε στον σαστισμένο νηματουργό.

Ήταν το ίδιο γράμμα, με τα γεγονότα, τις ημερομηνίες, με τις ίδιες απαράλλαχτες φράσεις!...

Προτού ακόμη ο Τερλάν επιχειρήσει να διαμαρτυρηθεί, ο Αρτώ τον διέκοψε:

—Είναι άνωφελo, έρχομαι απ' το Τρέζα... Κύριε, λαμβάνω την τιμήν να σ'ς αποχαιρετήσω.

Ακίνητος, με τα δόντια σφιγμένα, με τα μάτια σε γυάλινα, ο Τερλάν άκουε τον αρχιμηχανικό ν' ανεβαίνει στο άμαξί του, να ξεκινά, και το ποδοβολητό των αλόγων να χάνεται στην λεωφόρο του δάσους.

Ακίνητος, με τα δόντια σφιγμένα, με τα μάτια σε γυάλινα, ο Τερλάν άκουε τον αρχιμηχανικό ν' ανεβαίνει στο άμαξί του, να ξεκινά, και το ποδοβολητό των αλόγων να χάνεται στην λεωφόρο του δάσους.

Ο τρίτος αυτός ήταν ο μαρκήσιος Ζάν ντ' Αυσάκ, ένας γέρος εξηντάρης, που κατοικούσε στις Βρυξέλλες.

Η Βέρθα ήταν τότε είκοσι χρόνων! Δέχτηκε να παντρευτεί τον μαρκήσιο παρά την διαφορά της ηλικίας.

Ο Τερλάν πήρε την κόρη του στις Βρυξέλλες, ύστερα στο Παρίσι. Ο κντ' Αυσάκ τούς συνόδευε. Ω! αν μπορούσαν να κάνουν τον γάμο κουφά χωρίς να τ'α μάθη κανείς! Πώς όμως; Πάντως, οι μήνες πέρασαν χωρίς ο μυστηριώδης έχθρος να δώσει σημεία ζωής. Η έβδομάδα του γάμου έφθασε. Η τελετή ώρισαν για τ'α Σάββατο. Ο Τερλάν αγωνιούσε. Ήρθε η δεύτερα, τίποτα. «Υστερα η τρίτη, ύστερα η τέταρτη, ύστερα η πέμπτη.

Ο Τερλάν έτριβε τ'α χέρια του, χαρούμενος.

—Αυτή τη φορά πιά, θ'α γλυτώσωμε!

Ήταν οκτώ μέρες τώρα που είχαν επιστρέψει στην Γκλориέτ, όπου θ'α γινόταν ο γάμος. Έμενε βέβαια ακόμη η Παρασκευή, όποτε θ'α μπορούσε ναρθη η περιφημη επιστολή. Μα ήταν άπιαστο να περιμένει ως την ημέρα εκείνη ο άγνωστος έχθρος. Για ποιο λόγο;

Μολαταύτα ο νηματουργός δεν έντελξ'α ήσυχος. Το πρωί, δεν συνέβη τίποτα. Την φορά αυτή πιά ο Τερλάν βεβαιώθηκε για τον θρίαμβο. Δεν υπήρχε άλλο ταχυδρομείο την ημέρα εκείνη! Την επομένη θ'α γινόταν ο γάμος. Για μια στιγμή διερωτήθηκε μήπως ο μαρκήσιος ντ' Αυσάκ είχε πάρει το γράμμα και δεν είχε πη λέξη για το περιεχόμενό του, ίσως γιατί ήταν πολύ έρωτευμένος με την Βέρθα και σκεφτόταν ότι ήταν αρκετά γέρος ώστε να φανή έπεικής και να της συγχωρήσει το λάθος της. Δεν είχε όμως διακρίνει το παραμικρό στη στάση του μαρκησιού απέναντί του... Ασφαλώς ο γέρος δεν είχε λάβει τίποτα.

Το Σάββατο, η τελετή είχε όρισθ'α για τις δέκα το πρωί στο δημαρχείο και τις ένδεκα στην εκκλησία. Στην Γκλориέτ και στο νηματουργείο οι επιστολές μοιραζόταν συνήθως κατά τις όκτώμιση.

Πριν από τις όκτώ, ο Τερλάν περπατούσε μπροστά στην γρίλλια περιμένοντας τον διανομέα. Πέρασε ο Ζερβάλ. Ο Τερλάν τον κράτησε και συνωμίλησε μαζί του.

—Επί τέλους, η μεγάλη μέρα έφθασε, είπε ο Ζερβάλ μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

Ο νηματουργός άναψε μια τελευταία πίπα, προ της τελετής. «Έξαφνα φάνηκε ο διανομέας, στην άκρη του δρόμου. Ο Τερλάν χλώμιασε, μ' ένα άριστο συναίσθημα φόβου, άδικαιολόγητο άλλωστε, αφού ο διανομέας έρχόταν κάθε μέρα. Βλέποντας τον οικοδεσπότη, ο υπάλληλος του ταχυδρομείου άνοιξε την τσάντα του κι' έτοίμασε τ'α γράμματα του καθώς περπατούσε.

Σε κάθε στιγμή τ'α άμαξία έφθαναν. Και οι προσκεκλημένοι κατέβαιναν στον κήπο περιμένοντας την άναχώρηση. Έ-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

Κεί επάνω, στο παράθυρό της, η Βέρθα είχε φανή προ όλίγου με το νυφικό της φόρεμα, χλωμότερη κι' απ' αυτό. Ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο. Είχε αφήσει να την ντύσουν, σκεπτόμενη άδιακόπα ένα πράγμα μόνο: την υπόσχεση που της είχε δώσει κάποτε ο πατέρας της και που της την είχε επαναλάβει το ίδιο εκείνο πρωί:

«Μεταξύ του δημαρχείου και της εκκλησίας θ'α μάθης τι άπέγινε το παιδί σου!».

Ο διανομέας έδωσε τ'α γράμματα. Ο Τερλάν πλημμύρισε από χαρά. Ανέπνευσε με άνακούφιση.

Καμιά από τις επιστολές αυτές δεν άπευθυνόταν στον κύριο ντ' Αυσάκ.

Ο Ζερβάλ, χαμογελώντας πάντα, δεν έδινε καμιά προσοχή σ' ό,τι συνέβαινε γύρω του.

Μα ο Τερλάν είχε διαστή να χαρή.

—Έχω ακόμη ένα γράμμα, είπε ο διανομέας, για τον κύριο ντ' Αυσάκ...

Ο νηματουργός άπλωσε το χέρι του. Η φωνή του ήταν φρικτά άλλοιωμένη κι' έτρεμε όταν έλεπε:

—Δώστε τό μου. Θ'α του τό δώσω...

—Αδύνατο, είναι συστηματικό. Πρέπει να μου υπογράψω.

Και ο διανομέας μπήκε στον κήπο, διευθυνόμενος προς την Γκλориέτ.

Ο Ζερβάλ είχε έξαφνιστεί άπότομα, σαν ένα φάντασμα, ανάμεσα στα δέντρα. Κι' ο Τερλάν, νιώθοντας τ'α γόνατά του να λυγίζουν, έπεσε σ' έναν πάγκο κοντά στην γρίλλια.

Δεν τολμούσε να μπη στο σπίτι. Πέριμενε εκεί, στον πάγκο, τον κεραυνό που θ'α τον χτυπούσε σε λίγο.

Μερικοί διαστεικοί άνθρωποι περνούν και ξαναπερνούν από μπροστά του. Άκούει να λένε τ' άνομά του. Τον ζητούν. Τότε σηκώνεται, παρουσιάζεται.

—Ο κύριος ντ' Αυσάκ έπιθυμεί να σ'ς μιλήσει άμέσως!...

Ο άρραβωνιαστικός ήταν στο σαλόνι. Ήταν όρθιος, κρατώντας το γράμμα στα χέρια. Τ'α μάτια του ήταν κόκκινα. Ο άνδρας αυτός αγαπούσε. Κι' είχε κλάψει...

Σιωπηλός, έτεινε το χαρτί στον Τερλάν. Εκείνος το πήρε μα δεν διάβασε ως το τέλος. Προς τι; Ήταν η ίδια έπιστολή που γνώριζε ήδη: λακωνική, σαφής και τρομερή. Τραύλιζε, προσπαθώντας να γελάσει, να έφεύρη καμιά ψεύτικη ιστορία.

Ο κύριος ντ' Αυσάκ τον διέκοψε:

—Δεν έχω καιρό για να πάω στην Έλβετία και να βεβαιωθώ για την αλήθεια της ιστορίας αυτής. Θ' άρκεσθώ να ρωτήσω την κόρη σας και θ'α πιστέψω ό,τι μου πη.

Κτύπησε το κουδούνι κι' έδωκε διαταγές στον υπηρέτη που παρουσιάστηκε.

Πέντε λεπτά αργότερα, ένα λευκό φάντασμα που φαινόταν να γλυστρά ανάμεσα σ' ένα λευκό σύννεφο παρουσιάστηκε και στάθηκε κοντά στην πόρτα.

Και την ίδια στιγμή, βλέποντας την

έπιστολή, η Βέρθα κατάλαβε.

—Διαβάστε, δεσποινίς, είπε ο κύριος ντ' Αυσάκ. Περιμένω μιά σας λέξη!

—Εκείνη δεν κινήθηκε. Δεν άπλωσε το χέρι της. Περιορίστηκε μονάχα να κινήσει άρνητικά το κεφάλι της.

—Είναι περιττό να τ'α διαβάσω, είπε. Το γράμμα αυτό λέει την αλήθεια...

Τότε, διαδραματίστηκε μπροστά στους δύο άνδρες μιά παράξενη σκηνή.

—Καί σε ποιόν θα σίξεσαι για να σου δώσω πέντε;

—Έχω έμπιστοσύνη στην καλωσύνη του Θεού!

Ο Τερλάν άνασκήκωσε τούς ώμους του, τράβηξε μιά ρουφηξιά από την πίπα του κι' έφτυσε έξω από το παράθυρο.

Εκείνη έλεπε, γλυκά, σαν μιά ίκεσία γεμάτη άπέραντη τρυφερότητα:

—Δεν έχω πιά τίποτα να κρύψω, Ή

Βρήκε τη θεία της να διαβάει όπως πάντα...

ζώνη της, τράβηξε το λευκό στεφάνι από τ'α μαύρα μαλλιά της. Τ'α πέταξε όλα σ'α πόδια του Τερλάν και μ' ένα βήμα θάρ'α που τόκανε ακόμα θαρύτερο η θλίβερη, η άπέραντη απελπισία της χαμένης ζωής της, ανέθηκε στο δωμάτιό της, όπου κλειδώθηκε.

—ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΟΥ ΠΕΘΑΝΕ!

«Όλη η μέρα, υπήρξε μιά άτέλειωτη παρέλαση τών καλεσμένων. Οι άναχωρήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη. Σιωπηλοί, χωρίς σχόλια, με μερικά μι-σόγελα μόνο που έσήμαιναν πολλά πράγματα, οι άνδρες κι' οι γυναίκες έφευγαν.

Και το άπόγευμα, το μέγαρο άδειασε.

—Το παιδί σου πέθανε!

Βγήκε έξω και την άφησε μόνη!

Ζαλισμένη, άναστατωμένη, από την τρομερή είδηση, η Βέρθα σύρθηκε απ' το δωμάτιό της. Σωριάστηκε στο κρεβάτι της. Δεν έκλαψε.

Πέθανε το παιδί μου! Πέθανε! Ή

«Αργά-αργά, σχεδόν μηχανικά και χωρίς να φαίνεται συγκινημένη, η Βέρθα τράβηξε το νυφικό της πέπλο, τράβηξε το μπουκέτο με τ' άνθη της πορτοκαλιάς — θλιβερό έμβλημα — από την

Το ίδιο άπόγευμα, μόνος στο σπίτι του, ο Ζερβάλ, χαμογελώντας, ξαναδιάβασε την έπιστολή του πατέρα του, την τραγική διαθήκη του Φλοριζέ:

«Δεν έχω να σου άφήσω τίποτα, παιδί μου, τίποτα έκτος από το μίσος μου... Πάρ' το... Δέξου το... Άς γίνει αυτό η ζωή σου και η θρησκεία σου... Ο πατέρας σου που πεθαίνει σου το διατάσσει...»

Το θράδυ, η Βέρθα έλεγε στον Τερλάν:

—Πήρα την άπόφασή μου. Δεν θ'α παντρευτώ!...

—Ώστε, παραιτείσαι από το να ξαναδής την κόρη σου;

—Εκείνη έσκυψε το κεφάλι της:

—Οχι, όσο ζω, δεν θ'α παραιτηθώ ποτέ.

—Καί σε ποιόν θα σίξεσαι για να σου δώσω πέντε;

—Έχω έμπιστοσύνη στην καλωσύνη του Θεού!

Ο Τερλάν άνασκήκωσε τούς ώμους του, τράβηξε μιά ρουφηξιά από την πίπα του κι' έφτυσε έξω από το παράθυρο.

Εκείνη έλεπε, γλυκά, σαν μιά ίκεσία γεμάτη άπέραντη τρυφερότητα:

—Δεν έχω πιά τίποτα να κρύψω, Ή

μοναδική έλπίδα της ζωής μου σβύσθη-
κει!

Πολλήν ώρα όνειροπολούσε έτσι. "Υ-
στερα, ξαφνικά, σηκώνεται. "Έχει νυχτώ-
σει. Ανάβει τη λάμπα της. Κλείνει το
παράθυρό της, την πόρτα της, για να
είναι μόνη, μόνη με σκέψη της. Κι' από
τò γραφείο της παίρνει ένα τετράδιο
γεμάτο σχεδόν με τò γράψιμό της. Εί-
ναι χωρισμένο σε ήμερομηνίες. Κάτω
από κάθε ήμερομηνία είναι γραμμένες
λίγες γραμμές.

Επάνω-επάνω, στην πρώτη σελίδα,
έγραψε:

"Για την κόρη μου, αν ποτέ την ξα-
ναδω, για να λυπηθώ την μητέρα της."

Είχε γράψει τις πρώτες γραμμές του
ήμερολογίου της, τò θράδυ της μέρας
έκείνης που είχε πλανηθώ σ' όλην την
κοιλιάδα του Τρέζα γυρεύοντας την κό-
ρη της σε κάθε σπίτι. Κι' από τότε, ού-
τε μιά μέρα δεν παρέλειψε να προσθέ-
ση μερικές γραμμές. Με τò παιδί που
είχαν άρπάξει από κοντά της, συνομι-
λούσε έτσι κάθε θράδυ. "Η τρυφερή αυ-
τή σκέψη μόνο στο μυαλό μιάς μητέρας
μπορούσε να γεννηθώ. Της φαινόταν ότι
από την στοργική τρυφερότητα που έμ-
πιστευόταν τέσσερα χρόνια τώρα στο
τετράδιο αυτό, από τις άπειλες γραμ-
μές της έκκλησης, από τους μητρικούς λυγ-
μούς της, γεννιόταν μιά πραγματική
εικόνα της μικρής. "Η εικόνα αυτή έ-
παιρνε σιγά-σιγά μιά ώριμη μορφή
κι' έναν άτομικό χαρακτήρα... Ζώντας
και κλαίοντας με την χαμένη της κόρη
είχε σχηματίσει στο μυαλό της τò πορ-
τραίτο της... Θά γελούσε αν κανείς την
βεβαίωνε ότι τò πορτραίτο αυτό που
σχημάτισε με τὰ δάκρυά της, δεν έ-
μοιαζε της κόρης της. Θά γελούσε και
δεν θά τò πίστευε.

Κάθε θράδυ, τέσσερα χρόνια τώρα,
είχε έμπιστευθώ τόν πόνο της στην μι-
κροδία.
Και τή νύχτα εκείνη ακόμη, κάτω α-
πό τη λάμπα της, έγραψε ακόμη:
17 Αυγούστου 1858:

"Μοι έπλαν πριν από λίγο ότι πέθα-
νες! Κι' ή καρδιά μου δεν χτύπησε πιο
δυνατά!... Για όλους θά είσαι πεθα-
μένη, αγαπημένη μου κορούλα... μὰ έ-
γω θά εξακολουθώ να σου μιλά κάθε
μέρα... Θά σε ξαναθώ... Θά ξαναρ-
θής... θά μ' αγαπήσης όπως σ' αγα-
πώ... γιατί, για μένα, είσαι ζωντανή...
μου είπαν ψέμματα!... Δεν ένοιωσα τόν
τρομαχτικό πόνο που νοιώθει μιά μη-
τέρα όταν χάνει τò παιδί της... Είσαι
ζωντανή!... είσαι ζωντανή!"

ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

"Η συστημένη έπιστολή είχε μείνει
στα χέρια του Τερλάν. "Ο γραφικός
χαρακτήρας του ήταν άγνωστος. Φαι-
νόταν έξ άλλου παραλλαγμένο τò χον-
δροειδές αυτό γράψιμο που έμοιαζε να-
χε γραφή από ένα χέρι παιδικό.
"Η σφραγίς του ταχυδρομείου ανέφερε
ως τόπον άποστολής τò Μεζιέρ. "Ωστε,
έκει ή στα περίχωρά του, θά κατοί-
κουσε ο αίτιος της καταστροφής. Ποιός
ήταν όμως;...

Τις επόμενες μέρες, ο νηματουργός
έκανε μιά έρευνα. Πήγε στο Μεζιέρ, ά-
πευθύνθηκε στο ταχυδρομείο, προσπά-
θησε να εξαγοράση την γεμύθεια κα-
νευδς υπαλλήλου δωροδωκόντας τον.
Θά είχαν δώσει άσφαλώς καμμιά
άπόδειξη παραλαβής. Κάποιο όνομα θά
είχε προφερθώ. Και αν τò όνομα αυτό
ήταν ψεύτικο όπως και τò γράψιμο, έ-
σως να τού έδιναν τὰ χαρακτηριστικά
εκείνου που είχε παρουσιαστή στη θυ-

ρίδα.

Τα γράμματα δεν είχαν καμμιά ύπο-
γραφή.

Κατώρθωσε να μάθω ότι ή άπόδειξη
είχε δοθώ στ' όνομα Λεονάρ. Τò όνομα
αυτό είναι πολύ διαδεδομένο στις Άρ-
ντέν και δεν τού έλεγε τίποτα. "Ήταν
φανερò ότι έδινε πλαστή κατεύθυνση.
"Όσο για την περιγραφή τών χαρακτη-
ριστικών τού ανθρώπου, ύπήρξε πολύ
άόριστη. "Αν κι' έκανε ζέστη, ο άνδρας
φορούσε παλτό. "Έβρεχε. Είχε σκώ-
σει τόν γιακά τού παλτού του και τò
κασκέτο του ήταν θαθεία χωμένο στο
κεφάλι του. Τίποτα σχεδόν δεν φαινό-
ταν από τò πρόσωπό του.

Τò χρώμα τών ματιών του; Άδύνα-
το να τò δουν... Τò μουστάκι του κα-
στανò άνοιχτό. "Υψος κανονικό... ύφος
μάλλον νεανικό...

Με παρόμοιες πληροφορίες δεν μπο-
ρούσε να άνακαλύψη τίποτα. Κι' ο Τερ-
λάν γύρισε στην Γκλориέτ άπρακτος.
Τò διάβημά του αυτό τόν έπεισε πάν-
τως ότι ήταν έντελός άδόκιμος οί ύπο-
ψίες του για την άνάμιξη της Μαρι-Ζάν
Μωζι σ' αυτή την ύπόθεση.

"Όσο για τόν Ζερβάλ Φλοριζέ, ούτε
μιά φορά δεν πέρασε από την σκέψη
του Τερλάν ότι μπορούσε να είναι αυ-
τός.
"Ήταν εύτυχισμένος ο καλός Ζερβάλ.
"Ο θρίαμβός του ήταν πλήρης. Τώρα,
θά περνούσε πολλούς καιρόδες ως πού να
ξαναγίνη συζήτηση για γάμο.

Είχε πάρει την άπόφασή του: όταν
θά περνούσαν μερικοί μήνες πού θά έρ-
ριχναν τη λήθη στα τελευταία γεγονό-
τα, ο Ζερβάλ θά έξωμολογείτο τόν έρω-
τά του στην Βέρθα και τόν Τερλάν.

Τò σχέδιο αυτό δεν έπρόκειτο να
πραγματοποιηθώ.

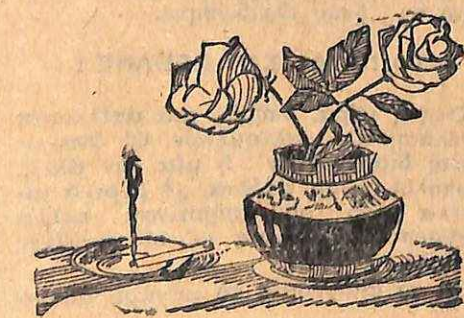
"Ο μεγάλος θόρυβος τò άνήκουστο
σκάνδαλο πού είχε προκαλέσει ή διά-
λυσις τού γάμου δεν είχε κατευναστή
άκόμα, όταν ή Βέρθα χτυπούσε ένα θρά-
δυ την πόρτα της θείας της. Είχε προ-
τιμήσει θραυνη ή ώρα γιατί δεν τολμού-
σε πια να θυγ' έξω και να έμφανισθώ
στο δρόμο την ήμέρα. Την πλήγωναν
και την προσέβαλαν θαθεία τὰ γέλια,
οί εϊρωνείες, και οί άναϊδείες όλων ό-
σων την συναντούσαν, ακόμη και τών
έργατών τού πατέρα της. Γι' αυτό δεν
έθγαινε πια παρά μονάχα τò θράδυ
όπως τὰ πουλιά τού σκότους πού κατα-
διώκονται άπ' όλα τ' άλλα όταν παρα-
πλανηθούν στο φώς.

Βρήκε την θεία της να διαβάξω όπως
πάντα.

"Επί πολλή ώρα, έμεινε με την γερον-
τοκόρη, κλαίοντας γονατιστή, ίκετεύον-
τας και προσπαθώντας να νικήση τόν
έγώισμό της.

Και όταν, κατά τὰ μεσάνυχτα, έφυνε
από τò σπίτι της θείας της, ή Βέρθα
ήταν πιο εύτυχισμένη.

"Ο πατέρας της δεν είχε πλαγιάσει

άκόμα όταν επέστρεψε. Κάπνιζε την πί-
πα του καθισμένος στο κατώφλι.

"Από πού έρχεσαι τέτοια ώρα; Θάρ-
χισης τώρα να γυρίξω και τις νύχτες;
Πήγε και κάθισε κοντά στόν Τερλάν
και κλείνοντας τὰ μάτια, με τὰ χέρια
ένωμένα, άρχισε να μιλά γλυκά με μιά
φωνή που έμοιαζε νάρχεται από πολύ
μακρυά:

"Πατέρα, δεν μπορώ πια να ζήσω έ-
δω. Γι' αυτό δεν θά μείνω πια μαζί σας.
Θά φύγω. Θά ταξιδέψω. Θά πάω όπου
και νάσαι. Θά πάρω μαζί μου τò πέν-
θος μου, τὰ δάκρυά μου, την ντροπή
μου και θά πάω σε τόπους πού δεν με
γνωρίζουν. Έδω με προσβάλλουν. "Ο-
που άλλου και να πάω θά με σέβωνται.
"Έξ άλλου, δεν θά είμαι μόνη μου. "Ε-
πείσα την θεία μου να με συνοδεύω.
Είναι μεγάλη θυσία για κείνην. Και ο-
μως δέχτηκε, γιατί μ' αγαπά...

"Και τò ταξίδι αυτό θά διαρκέση πο-
λύ;

"Δεν ξέρω, πατέρα... "Ένα χρόνο,
δυο χρόνια, δέκα χρόνια, ίσως για πάν-
τα... Θά ξαναάρθω έδω όταν ή λήθη
θάχη έρθει και όταν ή φτωχή μου καρ-
διά ξαναθώη λίγη ήρεμια.

"Ο Τερλάν σηκώθηκε, περπάτησε λί-
γο στόν κήπο με όθιμα νευρικό. "Υστε-
ρα, πήρε τέλος την άπόφασή του:

"Καλά, είπε. Είναι τò καλλίτερο
πού έχεις να κάνεις... Δεν σ' αγαπώ...
και σ' δεν αισθάνεσαι και πολλή στορ-
γή για μένα... "Ο χωρισμός δεν θά ναι
δύσκολος...

Δεκαπέντε μέρες αργότερα, οί προε-
τοιμασίες είχαν τελειώσει. "Η θεία Μα-
ρι-Ζάν είχε κανονίσει τις δουλειές της.
"Εμπιστεύθηκε τò σπίτι της σε μιά
γρήα και πιστή γειτόνισσα, την Γερ-
τρούδη. Διάλεξε από την θίλθινοθήκη
της τὰ αγαπημένα της θίβλια: τόν Βολ-
ταίρο, τόν Ρουσσώ, και τόν «Τηλέμα-
χος». "Ήταν έτοιμη, λυπημένη λίγο πού
άφηνε τις συνήθειές της, άποφασισμένη
όμως παρ' όλα.

"Η Βέρθα άποχαίρετσε τόν Ζερβάλ:
—Πότε θά ξαναϊδωθούμε, καλέ μου
Ζερβάλ; Ποιός ξέρει αν θά ξαναϊδω-
θούμε καν!... Θά μάθω από τόν πατέ-
ρα μου πού θρίσκομαι και θά μπορώ
να μού γράψω...

—Φεύγετε! φεύγετε! τραύλισε εκεί-
νος... Μπορεί να μη σάς ξαναδω; Είναι
ποτέ δυνατό;

Και άφοι τού τὰ είπε όλα, όταν είδε
ότι τὰ σχέδιά του για μιά φορά ακό-
μη κρημνίζονταν, ότι τò παλθό του έγ-
κλημα, οί άτιμίες πού διέπραξε, όλα,
όλα, ήταν άνώφελα, νόμισε πως θά
τρελλαινόταν. Για μιά στιγμή έέχασε
κάθε περίσκεψη, κόντεψε να προδοθώ.

—Βέρθα! Βέρθα! Μη φεύγετε... ί-
σως ν' αφήντε έδω ανθρώπους πού σάς
αγαπούν... Δεν είναι δυνατόν να σάς
στερηθώ, Βέρθα... Θά τρελλανώμουν
αν έπρόκειτο να μη σάς ξαναδω... Μά
δεν μαντεύσατε λοιπόν, Βέρθα! Βέρθα,
δεν καταλαβαίνετε λοιπόν;

—Τι λοιπόν, καλέ μου Ζερβάλ; ρώτη-
σε εκείνη άνήσυχη, ύποψιαζόμενη την
άλήθεια.

"Εκείνος όμως ήταν ήδη κύριος τού
έαυτού του. Συνεκρατήθη. "Εκλαίε.
Θέλησε να φύγω.

—"Οχι, είπε εκείνη. Μείνε, μείνε, θέ-
λω να μάθω...

"Ο Ζερβάλ έμεινε σιωπηλός.

—Μ' αγαπάς; ρώτησε εκείνη χαμη-
λόφωνα ενώ ή καρδιά της χτυπούσε
τρελλά, μ' αγαπούσες λοιπόν;

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η μητέρα του Ναπολέοντος

Την 3 Φεβρουαρίου 1836—πριν από έ-
ναν αιώνα—πέθανε στη Ρώμη ή «Βασιλο-
μήτωρ», όπως την είχε έπονομάσει—Λαι-
τίτσια Βοναπάρτη.

"Η Βασιλομήτωρ πέθανε στο άνάκτορο ό-
που ζούσε μαζί με τόν άδελφό της καρ-
δινάλιο Φές. "Ο καρδινάλιος επέζησε τρία
χρόνια της άδελφής του. Στενή φίλα και
σύμπνοια συνέδεε τὰ δυο άδελφια, πού
δεν είχαν χωρισθώ άπ' την εποχή της έ-
ξορίας τού Ναπολέοντος.

□ □

Ξαπλωμένη στην πολυθρόνα της, ή
Λαιτίτσια συλλογιζόταν τὰ παιδια της,
πού μέχρι της χθές ήσαν άνακτες σε ό-
λες τις χώρες της Εύρώπης και σήμερα
ήσαν σκορπισμένα στην έξορία... Συλλο-
γιζόταν πρό παντός τò πιο άτυχο, εκεί-
νον πού άγχομαχούσε σ' ένα έρημονήσι
του Άτλαντικού. Δεν είχε καμμιάν είδη-
ση, ούτε άπ' τόν Ναπολέοντα, ούτε από
τους άλλους. Γιατί, από φόβο συνωμο-
σιών, οί κυβερνήσεις είχαν την άπανθρω-
πία να μην επιτρέψουν στα μέλη της οί-
κογενείας Βοναπάρτη να έπικοινωνούν.
Φαντάζεστε την αγωνία της μ' αυτή
την σιωπή!

Τέλος, μαθεύτηκε ο θάνατος τού αιχ-
μαλώτου της Άγίας Έλένης. "Η άγγλι-
κή κυβέρνηση δεν φοβήθηκε να μεταβι-
βάση τις τελευταίες βελήσεις τού νεκρού.
"Ο Ναπολέον ά παρακαλούσε την Λαιτί-
τσια να παραδώη στόν γιοιό του κάτι έν-
θύμια και της άνέθετε να μεγαλώση τò
παιδί με την άνάμνηση τού Βοναπάρτη.

Δύσκολη κι' επικίνδυνη άποστολή! Πώς
να έπικοινωνήση με τόν νεαρό δούκα τού
Ράιστα πού τόν έπιτρούσαν άγρυπνα
στο Σένμπρουν; "Η «Βασιλομήτωρ» έπε-
χείρησε να συγκινήση την Μαρία-Λουί-
ζα με μιά έπιστολή της. Δεν έλαβε όμως
καμμιάν άπάντηση.

□ □

"Απάνω στην άπόγνωσή της, ή Λαιτί-
τσια πληροφορήθηκε πως είχε φθάσει
στην Ρώμη ένας άυστριακός αξιωματι-
κός πού είχε τò προνόμιο να πλησιάζη
τόν τέως βασιλέα της Ρώμης. Κατώρθω-
σε να τόν γνωρίση. Τόν ρώτησε για την
υγεία, για τόν χαρακτήρα τού έγγονού
της, για την μόρφωσή του... "Εμοιαζε ά-
ραγε στόν Ναπολέοντα;... Τέλος, παρα-
κάλεσε τόν αξιωματικό να δώση στόν
δούκα τού Ράιστα μιά μπούκλα άπ' τὰ
μαλλιά τού Ναπολέοντος κι' ένα δικό της
πορτραίτο. Την στιγμή πού ο αξιωματι-
κός, δεχθείς την έπιστολή, έτοιμαζόταν
να φύγω, εκείνη τήν έπλόγησε:

□ □

"Η συνάντηση αυτή έλαβε χώραν την
21 'Ιουλίου 1832. Την επομένη όμως ο
δοϋς τού Ράιστα πέθανε στο Σένμπρουν.
Τò καινούργιο αυτό πένθος έπληξε θανά-
σιμα την Λαιτίτσια πού βρήκε τη δύνα-
μη να έπιζήση δυόμιση χρόνια για να
προσεύχεται για τὰ παιδια της—για τόν
Άετò πού τὰ φτερά του είχαν σκεπάσει,
άλλοτε, όλη την Εύρώπη—και για τόν
Άετιδέα πού δεν είχε προλάβει καν ν'
άνοίξω τις φτερούγες του για να πετάξω...

Ο ΓΚΑΙΡΙΓΚ ΚΑΙ ΤΟ "ΣΥΣΣΙΤΙΟ,"

Τὰ γαλλικά φύλλα, βρίσκουν κάπου-
κάπου άφορμή να άσχολούνται με τόν
χιτλερισμό και τούς πρωταγωνιστάς του,
δημοσιεύοντας νουσιμότητα άνέκδοτα.
Τò πιο τελευταίο τους είναι αυτό πού ά-
φηγούνται για τόν Γκαίριγκ.

Κάποτε ο πανίσχυρος ύπουργός-στρα-
τηγός έπισκέπτονταν ένα άεροδρόμιο. Έπι-
στρέφοντας συναντήθηκε με δυο φαντά-
ρους πού κουβαλούσαν από τις κουζίνες
μιά μεγάλη χύτρα σκεπαμένη. "Ο Γκαί-
ριγκ σταμάτησε τούς στρατιώτες και λέ-
γει στόν έναν άπ' αυτούς:

—Πήγαινε να μού φέρης ένα κουτάλι.
"Ήθελε να δοκιμάση τη σούπα τους.

—Μά στρατηγ...

—Δεν έχει μὰ και ξεμά...

—'Εν τούτοις στρα...

—Πάμε σοϋ είπα και τασκίσου να μού
φέρης τò κουτάλι.

"Ο άλλος τρομαγμένος έσπευσε να ο
πακούση και σε λίγο επέστρεψε άπ' τ
μαγειρεία με ένα κουτάλι.

"Ο Γκαίριγκ άνοιξε τότε την χύτρα,
βύθισε μέσα τò κουτάλι και έπειτα τò έ-
φερε στο στόμα. Άμέσως όμως έφτυσε
ότι είχε... δοκιμάσει με ένα φοβερο μρ-
φασμό άηδίας.

—Τι είναι αυτές οί βρωμιές! φώναξε
κατακόκκινος.

—Μά στρατηγέ μου, είπε τότε περίτρο-
μος ο φαντάρος, δεν μού επιτρέψατε να
σας πω ότι ή χύτρα δεν είχε σούπα, άλ-
λά, τὰ άποπλύματα τού μαγειρείου πού
τὰ πηγαίνω στους χοίρους!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

DE PROFUNDIS

"Ω, μη μού λέτε πια για ιδέες"

γι' αγάπη ακόμα μη μού λέτε.

"Ετσι, όπως έχω καταντήσει,

κάλιο ταϊριάζει να με κλαίτε.

Χαρές υπάρχουν βέβαια ακόμα

μά δε μπορώ να τις προσέξω

σ' ό,τι κι' αν πίστευε ή ψυχή μου

είδα φριχτά πως έπεσε έξω.

Κι' έφυγε ή νιότη μου και πάει

κι' οί κρόταφοί μου τώρα άσπρίζουν

κι' έφυγε ή νιότη μου και πήρε

τò δρόμο αυτών που δε γυρίζουν.

Κι' έφυγε ή νιότη μου κι' ή όρμή μου

και πάει σαν όλα τὰ μοιραία

κι' ός μην άσώτεια σταγόνα

άπ' τόν κλειστό της άμφορέα

Μόνο στο γύρισμα ενός δρόμου

ένα γλυκό σίμωσα στόμα

κι' έναν καημό, τόν πιο μεγάλο,

τόν πιο βαθύ κέρδισα ακόμα.

"Ω, μη μού λέτε πια για ιδέες"

γι' αγάπη ακόμα μη μού λέτε

"Ετσι, όπως έχω καταντήσει,

άν μ' αγαπάτε, να με κλαίτε...

ΚΟΥΛΗΣ ΑΛΕΠΗΣ

ποικίλες ιστορίες

ΠΟΥ ΝΑ ΒΓΗ ΠΕΡΑ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

—"Ακούστε έδω, άρχισε να λήη μιά
φλύαρη πελάτισσα στόν διευθυντή ενός
πηνωπαλείου. Την περασμένη βδομάδα
μού πουλήσατε ένα παπαγάλο και μού εί-
πατε ότι τò πουλι αυτό μπορούσε να.. λα-
λήση ξηη γλώσσες. Τò έχω τώρα μιά
βδομάδα και δεν ξεστομίσε ούτε συλλα-
βή. "Ετσι κοροιδεύετε σεις τόν κόσμο.
Αυτό δεν είναι πτηνωπλαιο άλλα ψαρά-
δικο. Γιατί δεν μιλά ο παπαγάλος; Ξέ-
ρετε ότι...

—Συγγνώμη, την διέκοψε ο καταστη-
ματάρχης με θλιβερό ύφος, αλλά δεν δώ-
σατε στο καυμένο τò πουλι καιρό να μι-
λήση και κείνο.

□ □

ΞΑΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ...

Τόν περασμένο μήνα, ο πρόεδρος ενός
δικαστηρίου, είχε την άφέλεια αλλά και
την άπρνοησία να ξεστομίση σε μιά
γυναίκα—μάρτυρα—μιάν άνόητη φράση:
Της είπε δηλαδή να μη κομπιάζη στη κα-
τάθεσή της αλλά να μιλήσει... «σάν στο
σπίτι της».

"Η δική ακόμα συνεχίζεται

□ □

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

Τέσσερις Σκωτσέζοι προσεκλήθηκαν σ'
ένα «σορπράϊζ-πάρτυ» και άφοι προη-
γουμένως τούς ύπέδειξαν να φέρουν και
αυτοί μαζί των «κάτι».

"Ο πρώτος Σκωτσέζος από τò 'Εδιμ-
βούργο έφερε μαζί του λίγο κρέας χοι-
ρινό, ο δεύτερος από τη Γλασκώβη έφερε
μισή μπούτια ούτσικου, ο τρίτος από την
Ντουντν λήη μαρμελάδα και ο τέταρτος
από τò "Αμπερντιν έφερε τόν... άδελφό
του.

□ □

ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ

"Επειτα από πολλές έπισκέψεις ο γιοι
τρός κάμει την έξης παρατήρηση στόν
πελάτη του:

—Τò πρόσωπό σας είναι πολύ πρισιμέ-
νο ακόμα, αλλά αυτό δεν με άνησυχεί.

"Ο πελάτης όμως παρεξήγησε τò πρσ-
μα και τού άπαντὰ κάπως έκνευρισμένα:

—Δεν σε άδικώ, γιατρέ. Και έγω να
βλεπω τόν καρπό σου πρόσωπο πρισιμένο
δεν θά άνησυχούσα.

□ □

Ο ΜΥΘΟΣ ΔΗΛΟΙ

"Ο δάσκαλος είχε εξηγήσει στους μα-
θητές του όλα τὰ σχετικά με τόν κήπο της
'Εδέμ, και πως ο 'Αδάμ και ή Εβα πα-
ρέβησαν την άπαγόρευση τού Θεού και
έφαγαν τόν καρπό από ένα δέντρο.
—Και τι μάς διδάσκει αυτό; ρώτησε
στο τέλος.

—Να τρώμε λιγότερα φρούτα, άπάν-
τησε ένα έξυπνο παιδί.

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Ένα εξαίσιο «γκιόρλ» της Άπω - Ά νατολής όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Υπερωκεάνειες τρέλλες».

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Το τελευταίο φιλμ του Σαρλό που θριαμβεύει τελευταία στην Αμερική και στην Ευρώπη ονομάζεται «Μοντέρνοι Καιροί».

Ο τίτλος αυτός παρουσιάζει μια νέα προσπάθεια, μια καινούρια περιπέτεια.

Ο φτωχός αλήτης με το ήμιψηλο, τις αρβύλες και το μπαστούνι που γνωρίζαμε όλοι με τ' όνομα του Σαρλό, είναι άνθρωπος μιάς περασμένης εποχής. Οι πιο μεγάλες του περιπέτειες, οι μεγαλειότητες του επιτυχίες ανήκουν

σ' έναν καιρό που πέρασε. Μα ο Τσάπλιν, ύστερα από πέντε χρόνια σκέψης, αποφάσισε να μεταφυτεύσει τον Σαρλό στην σύγχρονη εποχή. Άγνοοις ποιά θα ήταν το αποτέλεσμα της αποπειράς αυτής και τώρα έβγαλε το συμπέρασμα που ήθελε.

Στο Σάν Φραντίσκο, προτού επιβιβασθώ για την Ανατολή, ο Τσάπλιν έδηλωσε ότι δε θα ξαναδοίμε ποτέ πιά στην όθονη τον ένδοξο αλήτη που ένε-

σάρκωνε ως τώρα με το άθνατο παίξιμό του. Οι «Μοντέρνοι Καιροί» του απέδειξαν ότι ο δυστυχισμένος αυτός αλήτης δεν έχει πιά θέση στην σύγχρονη εποχή. Ο Τσάπλιν, όμως, έχει μια θέση, μάλιστα. Θα κάνει νέα φιλμ σ' ένα καινούργιο είδος. Θα είναι παραγωγός, σκηνοθέτης, ήθοποιος, μα ποτέ πιά δεν θα είναι Σαρλό.

Διερωτάται κανείς γιατί ο Τσάπλιν πήρε την απόφαση αυτή. Προτού όμως ξαναγυρίσει στην Αμερική, είναι αδύνατο να μάθουμε γιατί ο Τσάπλιν εγκατέλειψε τον Σαρλό...

Ετσι, θα συμβουλευώμε τους άναγνώστας μας να σπεύσουν όλοι να δουν τους «Μοντέρνους Καιρούς», μόλις παιχθούν κι' εδώ, για να χορτάσουν τον Σαρλό. Δεν θα τον ξαναδοούν πιά...

□ □

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΗΣ

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ

7 π. μ.—Ξύπνημα. Μερικές διαστικές γυμναστικές κινήσεις.

7.5' π. μ.—Πλύσιμο τών δοντιών.

7.7' π. μ.—Μπάνιο. Η Σίρλεϋ πλύνεται μόνη της.

7.15' π. μ.—Μικρό πρόγευμα αποτελούμενο συνήθως από ένα πορτοκάλι κι' ένα «τόστ».

7.20' π. μ.—Η Σίρλεϋ πίνει με μεγάλη έθιμοτυπία το πρώτο φλυτζάνι της με γάλα.

7.30' π. μ.—Η Σίρλεϋ ντύνει τις κοκλές της προτού να ντυθώ ή ίδια.

8 π. μ.—Η Σίρλεϋ αποχαιρετά τις κοκλές της και φεύγει για το στούντιο.

9 π. μ.—Αρχίζει η εργασία.

10.30' π. μ.—Ημίωρη ανάπαυση στο ειδικό έξοχικό της περίπτερο στο στούντιο.

12 π. μ.—Πρόγευμα ποικίλο με ένα ακόμη φλυτζάνι γάλα στο τέλος.

1 μ. μ.—Η Σίρλεϋ συνεχίζει το «γύρισμα».

2 μ. μ.—Μελέτη κατά την διάρκεια τών σκηνών στις οποίες δεν παίζει η Σίρλεϋ.

3.30' μ. μ.—Παιχνίδια στον κήπο που περιβάλλει το περίπτερό της. Απογευματινό με ένα ακόμη φλυτζάνι γάλα.

5 μ. μ.—Τέλος της εργασίας.

6.30' μ. μ.—Δείπνο με την οικογένειά της στο σπίτι της.

7.30' μ. μ.—Η Σίρλεϋ διαβάζει βιβλία με ζωγραφιές μαζί με τους αδελφούς της Τζάκ και Τζώρτζ.

8 μ. μ.—Ζύγισμα στην ζυγαριά της αίσθησης του μπάριου προτού πλαγιασει.

8.10' μ. μ.—Το άγαπημένο της σκυλάκι, ο Ρόουντι έρχεται να την καληνυχτίσει και η Σίρλεϋ αποκοιμάται βαθεία.

□ □

Η ΓΚΡΕΤΑ

ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν έφυγε ακόμη από τη Σουηδία. Άγαπά πολύ το χιόνι και τον γαλάζιο ουρανό των βορείων

χωρών. Έπί πολλά χρόνια, οι περιστάσεις την ανάγκασαν να στερηθώ τις χειμερινές διασκέδσεις. Την εποχή όμως αυτή είχε περισσότερη τύχη και πήρε μερικές εβδομάδες άδεια που της επέτρεψαν να επιστρέψω στην πατρίδα της.

Ντυμένη χωρίς καμιά εκζητήση δεν ξεχωρίζει καθόλου από τις άλλες γυναίκες που έρχονται με τα σπορ. Ένα μπονέ το σκι, χωμένο ως τη μύτη κρύβει επιμελώς τα μάτια της, τα πιο έκφραστικά και πιο διάσημα μάτια σ' όλον τον κόσμο.

Παρ' όλη την σεμνή εμφάνισή της, ένας άγγλος μαρτς, ώθουμενος από την επαγγελματική περιέργεια, κατάρθωσε να διαταράξω την μακαριότητα της βασιλείας του κινηματογράφου.

Η Γκρέτα είχε κέφι την ημέρα εκείνη και δεν απέκρουσε καθόλου την συζήτηση μαζί του.

—Περίφημος καιρός σήμερα, δεν θρίσκετε; είπε με την θερμή φωνή της.

Έγινε όμως λιγώτερο ομιλητική άμέσως μόλις ο δημοσιογράφος άρχισε να της κάνει μερικές ερωτήσεις. Βλέποντας όμως το απελπισμένο ύφος του συνομιλητού της είχε την καλωσύνη να του εμπιστευθώ ότι είχε έρθει στην Σουηδία όχι μόνον για ν' αναπαυθώ αλλά

και γιατί είχε κάποιες μικροδιαφορές με την εταιρεία της.

—Τι θα γίνει, προσέθεσε η Γκρέτα μου προτείνουν πολύ συχνά ρόλους και φιλμ που είναι αδύνατον να τα παίξω. Μολαταύτα καταρθώσαμε να συνεννοηθούμε και αναχωρώ αυτές τις μέρες για το Χόλλυγουντ. Πρὸς το παρόν δεν έπιθυμώ παρά να απολαύσω ολοκληρωτικά τις διακοπές μου.

Λέγοντας αυτά, πήρε τα σκι της και τσέκασε δρομαία σαν ένα κοριτσάκι, αφήνοντας πίσω της έναν φτωχό δημοσιογράφο μάλλον έκπληκτο.

□

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Οι κουμικοί κύκλοι στο Χόλλυγουντ έχουν κατ' αυτές ως προσφιλέστερο θέμα κουτσομπολιού ένα σκάνδαλο του οποίου ηρωίς είναι η γνωστότατη στάρ Μαίη Ουέστ.

Η Μαίη Ουέστ λοιπόν ξελόγιασε — ούτε λίγο ούτε πολύ — τον πολυεκατομμυριοχό κ. Τζών Φόρνερ, πρόεδρο μιάς κολοσσιαίας βιομηχανικής εταιρείας, ο οποίος εγκατέλειψε την ωραιότη-

Ένα άστρι που ανατέλλει: η Λουίζα Σμόλ. Το φλογερό βλέμμα της έχει μια ασύγκριτη γοητεία.

Η κομψότερη ήθοποιος του γαλλικού κινηματογράφου Μαρσέλ Σαντάλ σε μιά φωτογραφία παρμένη από το τελευταίο της φιλμ «Μπακαράς».

τη γυναίκα του και την πενταετή κοροίδα του, αποφασισμένος να παντρευτεί την Μαίη Ουέστ.

Έννοείται ότι η στάρ με τις περίφημες καμπύλες έσπευσε να του δώση άρμες έλπίδες στην αρχή, του είδωλλίου κετὲς έλπίδες στην αρχή, του είδωλλίου των, καταλαβαίνοντας ότι αυτό θα ήταν η καλύτερη διαφήμιση του έαυτού της που θα μπορούσε να κάνει ποτέ.

Τώρα όμως, που το σκάνδαλον έγινε παγκοίνως γνωστό και αποτελεί το σπουδαιότερο θέμα όλων τών σαλονιών σπουδάζουν, η έξυπνη Μαίη δήλωσε το Χόλλυγουντ, δημοσιογράφους ότι δεν έχει πρὸς τους δημοσιογράφους ότι δεν έχει κανένα σκοπό να παντρευθώ, πρὸς το παρόν τουλάχιστον, και ότι λιπάται πολύ αν ο κ. Φόρνερ έχει εναντίαν γνώμη.

Και ο δυστυχής κ. Φόρνερ που είχε την αφέλειαν να πιστεύει σε γυναικείες υποσχέσεις, μένει τώρα στα κρύα του λουτρού!

□ □

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Το φιλμ του περιφήμου «βασιλέως του ραδιοφώνου» Τίνο Ρόσι, το οποίο προβάλλεται τώρα στο Παρίσι είχε μεγάλη επιτυχία.

—Ο Φρέντο Μπαρτολομίου γύρισε τώρα τον «Μικρό Λόρδο Φοντλερουά» στον οποίο θριαμβεύει όπως και στον «Δαυίδ Κόμπερφιλντ».

—Οι κριτικές για το πρώτο φιλμ του Κηπούρα στο Χόλλυγουντ «Δώσε μας

αυτή τη νύχτα» αναφέρουν ότι η φωνή του Κηπούρα είναι πολύ καλή και το παίξιμό του άνεκτο καθώς και της παρταίρ του Γκλάντις Σουαρτάουζ που τραγουδεί επίσης πολύ καλά. Γενικά όμως το φιλμ δεν είναι σπουδαίο.

—Μεγάλη επιτυχία στο Χόλλυγουντ είχε η προεμιέρα της ταινίας «Εκείνοι οι τρεις». Πρωταγωνιστούν η Μύριαμ Χόπκινς, η Μέρλ Όμπερον και ο Τζέιλ Μάκ Κρή.

—Ο μεγάλος ήθοποιος Χάρρυ Μπάρ, πενθεί τον θάνατο της αδελφής του, έπισυμβάντα την περασμένη εβδομάδα.

—Ο Ρομπέρ Ντονά, ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Πωλείται φάντασμα» δεν σκοπεύει να ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ που του είναι πολύ αντιπαθητικό παρ' όλες τις προτάσεις που του κάνουν οι διάφορες εταιρείες και την μεγάλη δημοτικότητα που έχει στην Αμερική.

—Τα πεντάδυμα του Όντάριο, η Ύβον, η Σεσίλ, η Μαρία, η Άννι και η Έμιλ, ντεμπούταραν στον κινηματογράφο πριν από μιά εβδομάδα με το φιλμ «Γιατρός της Έξοχης». Τον ρόλο του δόκτορος Νταφ που τα περιέβαλε ψέ αφ' ότου γεννήθηκαν υπέδεθη πολύ επιτυχημένα ο Ζάν Έρσολτ.

—Ο σκηνοθέτης Πιέρ Μπουλνόν γυρίζει μιά νέα έκδοση του άριστου έργου του Ζολά «Το χρήμα». Πρωταγωνιστούν ο Πιέρ Ρισάρ - Βίλμ, η Βέρα Κορέν, η Όλγα Τσέχοβα, ο Ζάν Βόρμς και ο Μαρσέλ Άντρέ.

28 "Ένα ζευγάρι πασούμια

ΑΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΖΟΥΛΙΟ

Τις φώναζαν «Ντάλεϋ Σίστερς» στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάδουας. Κι' ἀπ' τὴν Λουίζα στὸν Νάντο ἔχουν μείνει ὡς σουβνὶρ λίγοι χορευτικοὶ δίσκοι καὶ δυὸ κόκκινα πασούμια. Οἱ δίσκοι εἶναι δῶρο. Τὰ πασούμια, ὑπεξαίρεση. Ὑπεξαίρεση μάλιστα, πού δικαιο-λογούσε ἕως μιά «κουτὴ αἰσθηματικό-της», ὅπως θάλεγαν ὁ Ρενάτο καὶ Φράνκο, ἀχώριστοι φίλοι, τοῦ Νάντο, πού μαζί του ἔζησαν ἀδελφικά κοντά στίς τρεῖς ἀδελ-φές Ντάλεϋ, τοῦ Σάν - Φρανσίσκο, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν σπουδῶν τους, στήν Ἰ-ταλία.

Τὸ Ἰταλο - ἀμερικανικὸ σεξέττο, εὐθυ-μο καὶ ξέγνοιαστο, ἔμοιαζε μὲ νοῦμερο βαριετῆ. Συναντώνταν παντοῦ: στὸν κινή-ματογράφο, στοὺς χοροὺς, στίς ἀγέδρομες. Χωρίζονταν κάτω ἀπ' τὰ σκοτεινὰ καὶ στενὰ πορτάκια τῆς Πάδουας πού φαί-νονταν φτιαγμένα γιὰ τὰ ζευγαράκια. Τότε ἡ Ἀντζόλα πήγαινε μπροστὰ μὲ τὸν Ρενάτο, κατόπιν ἔρχοταν ἡ Οὐρσου-λα μὲ τὸν Φράνκο καὶ τέλος ὁ Νάντο μὲ τὴν Λουίζα, τὴν πιὸ νέα καὶ τὴν πιὸ χα-ριτωμένη.

Ἦγινε κάποια συμφωνία πού εἶχαν ἐ-πιβάλει ὁ Νάντο στοὺς τρεῖς: Οὔτε ἔρωτα, οὔτε τίποτα τὸ συναφές! Δὲν πρέπει νὰ φανοῦμε σάν ἐκείνους πού δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν κοντὰ σὲ ὁμορφες κοπέλλες χωρὶς νὰ πάρουν ἀμέσως φωτιά. Νὰ μὴ γελοιοποιηθοῦμε. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἀμερικανίδες συνηθίζουν νὰ ζοῦν μὲ συ-ναδελφικὴ φιλία μαζί μὲ τοὺς συμφοιτη-τάς των. Φίλες καὶ «φιλεναδοῦλες» δὲν θὰ μᾶς λείψουν, συνέχισε ὁ Νάντο μὲ χαρα-κτηριστικὸ χαμόγελο. Μὲ τίς Ντάλεϋ ὁ-μως φιλία συναδελφικὴ καὶ τίποτα πε-ρισσότερο! εἰμαι βέβαιος πὼς θὰ μᾶς χα-ρίσουν γοητευτικὲς ὄρες. Σύμφωνοι; Ἐ-σένα ρωτῶ ἰδιαίτερος, Φράνκο; Λαμπρά, τότε νὰ τίς μονοπωλήσουμε. Θὰ μᾶς φθο-νῇ ὅλο τὸ Πανεπιστήμιο.

Κι' ἀπὸ τότε, ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ὡς τὴν ἀναχώρηση τῶν Ντάλεϋ, ἡ συμ-φωνία τηρήθηκε αὐστηρά. Κι' ὁ Φράνκο ἀκόμα, ὁ φιλάθλος, ὁ ἄνδρας πού ἐνοιω-θε κάθε μῆνα μεγάλο ἔρωτα, εἶχε δαμά-σει τοὺς φλογερούς του ἐνθουσιασμούς γιὰ τὴν Οὐρσουλα, σβέλτα καί... ἀεροδυ-ναμικὴ, ἀθλητικὴ ὑπαρξή, ἀνῆκε στὸν τύ-πο πού θαύμαζε αὐτός. Ὁ Ρενάτο κι' ἡ Ἀντζόλα συνέγραφαν μαζί καλλιτεχνι-κὲς μονογραφίες. Ὁ Νάντο κι' ἡ Λουίζα ἔκαναν συλλογὴ χορευτικῶν δίσκων.

Οἱ Ντάλεϋ εἶχαν μεγάλη ἐμπιστοσύνη καὶ συμπάθεια στοὺς τρεῖς φίλους: τοὺς φιλοξενούσαν, καθὼς ἔμεναν μόνες, πολὺ ἀργά, σχεδὸν κάθε βράδυ. Μουσικὴ, μπρίτζ, κανένα λικέρ, εὐθυμες συζητή-σεις. Καμμιά φορά πού ἔλειπε ὁ ἕνας ἀ-πὸ τοὺς τρεῖς... τί πειράγματα εἶχε νὰ ὑποστή τὴν ἐπομένη! Συνήθως ἔλειπε ὁ Φράνκο. Ἡ Οὐρσουλα τὸν ὑποδεχόταν: «Παλῶπαιδο, πὼς πάει ἡ καινούργια κα-τάκτηση;» κλεινοντάς του τὸ μάτι, τρυ-φερά καὶ εἰρωνικά. Ὁ Ρενάτο δὲν ἔλειπε ποτέ. Εἶχε μιά ἀρραβωνιαστικιά σὲ μιά μικρὴ πόλη καὶ διάβαζαν τὰ γράμματά

της μαζί μὲ τὴν Ἀντζόλα. Ὅταν ἔλειπε ὁ Νάντο, ἡ Λουίζα δὲν ἔλεγε λέξη. Χα-μογελοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο ἀδιαφορίας.

Αὐτὸ τὸ χαμόγελο εἶχε μείνει στήν καρ-διά τοῦ Νάντο, νοσταλγικά, μὲ ἀμετρη-γλῦκα. Καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ νὰ τὸ γράψῃ στήν Λουίζα, ὅσο ἀπ' τὴν ἀναχώρησή της. Θυμόταν τώρα κάτι μικρολεπτομέρειες πού τότε δὲν εἶχε προσέξει. Ὑστερα ἀπὸ ἀπου-σία τριῶν ἡμερῶν τοῦ Νάντο, ἡ Λουίζα εἶχε ἀρνηθῇ νὰ χορέψῃ, λέγοντας πὼς

Βάζει τὰ πασούμια στήν τσέπη του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

ἦταν ἀδιάθετη. Ἀλλή φορά, μιά μπαλαρι-νούλα τοῦ «Γουὼντερ Μπάρ» τὸν εἶχε ἀ-γαπήσει. Μιά μέρα, τὸν φίλησε στὰ πετα-χτά, στὰ παρασκήνια, ντυμένος ὅπως ἦ-ταν, κι' ὁ Νάντο πήγε στὸ σπίτι τῶν Ντάλεϋ μὲ ποντρυρισμένο κοστούμι καὶ κόκκινο στὸ μάγουλο! Ἡ Λουίζα, μὲ ἀ-πάθεια, τοῦ ἔδωκε μιά βοῦρτσα, χωρὶς λέξη. Ἐνα βράδυ, τὸν ἔπιασε ζάλη. Τὸν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι της καὶ τὸν πε-ριποιήθηκε, ἐνῶ αὐτὸς μυρίζοταν τίς εὐ-ωδίες τοῦ προσκέφαλό της!

Τὸ βράδυ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὁ Νάντο εἶχε διαπράξει τὴν ρωμαντικὴ κλοπὴ τῶν πασούμιων τῆς Λουίζας. Τάχωσε στήν τσέπη τοῦ παλτοῦ του γιὰ νὰ ἐνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ διατηρήσῃ ἕνα ὑλικὸ σύμ-βολο ἀπὸ μιὰν οἰκειότητα, πλάστη καὶ πραγματικὴ συγχρόνως, τῆς ὁποίας ἀρ-

χιζε—τὴν στιγμὴ πού αὐτὴ τέλειωνε—νὰ νοιωθῇ ὅλη τὴν γριετία.

Τώρα αὐτὰ τὰ πασούμια πού χαίδευ-αν τὰ ὁμορφα πόδια τῆς Λουίζας, εἶναι κοντὰ σ' ἕνα γράμμα πού ἦρθε ἀπ' τὸν Σάν - Φρανσίσκο, μαζί μὲ μιά φωτογρα-φία:

«Ἀγαπητέ μου φίλε, λές πὼς δὲν μπο-ρεῖς νὰ ξεχάσῃς τὸ χαμόγελό μου, Νάτο λοιπόν, στήν φωτογραφία. Πάντως δὲν ξέρω, ἀν τὸ χαμόγελο τῆς κυρίας σου—ζας Χάρισον θὰ εἶναι ὁμοιο μὲ τῆς Λουί-ζας Ντάλεϋ. Αὐτὰ τὰ λόγια σου, πόσο τὰ περίμενα τότε! Τώρα ὁμως εἶναι ἀρ-γά. Παντρεύομαι τὸν ἐρχόμενο μῆνα. Σοῦ εὐχομαι καλὴ τύχη. Λουίζα».

Ὁ Νάντο μένει ἀκίνητος: πότε κυττά-ζει τὸ γράμμα, πότε τὴν φωτογραφία, πό-τε τὰ πασούμια... Γιὰ μιά στιγμὴ, σκέ-πτεται νὰ χάριστὰ τὰ πασούμια στήν νοι-κοκυρά του μὲ τὰ δευζένε μαλλιά. Μὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ ὑποφέρῃ, νὰ τὰ βλέπῃ ὅλη μέρα στὰ βαρεῖα τῆς πόδια. Ξαφνικά, παίρνει τὴν φωτογραφία, τὴν ξεσκίζει σὲ χίλια μικρά - μικρά κομμάτια, τὰ σκορ-πίζει στὸν ἀνεμ... Βάζει τὰ πασούμια στήν τσέπη του καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ δωμάτιο...

Ὁμίχλη σκεπάζει τὴν πόλη. Ψυχρὴ βραδυά. Ὁ Νάντο ἀκολουθεῖ ἕναν δρο-μάκο, προχωρεῖ κατὰ μῆκος τοῦ σιωπη-λοῦ ποταμοῦ. Φθάνει μπροστὰ σ' ἕνα κα-τάστημα: στήν φωτισμένη βιτρίνα του βλέπει δεκάδες ζευγαριῶν παντοφλές καὶ πασούμια κάθε σχήματος καὶ χρώ-ματος. Μπροστὰ στήν προθήκη, μιά νέα, ἀκίνητη, κυττάζει μὲ ἐπιθυμία τὰ πασοῦ-μια. Τὸν ἀντιλαμβάνεται, στρέφεται καὶ τὸν κυττάζει προκλητικά, μὲ τρυφερότη-τα καὶ οἰκειότητα συγχρόνως. Τὴν πλη-σιάζει. Περπατοῦν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλ-λο. Τὴν λένε Μάγδα.

—Τὸ κόλπο τῶν πασοῦμιων δὲν πέτυ-χε ἀπόψε; ρωτᾷ ἡ Πόλα τὴν Μάγδα.

Ἡ ντουλάπα εἶναι γεμάτη πασούμια κάθε χρώματος. Κάθε βράδυ, ἡ Μάγδα ἐ-παναλαμβάνει τὴν σκηνή, μπροστὰ στήν βιτρίνα. Πντα βρίσκεται κάποιο «αἰσθη-ματικὸ κοροῦδο» νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι πασούμια. Ἡ Μάγδα ἔχει ποσο-στὰ ἀπ' τὸν καταστηματάρχη. Ἀπόψε ὁ-μως ἄλλαξαν τὰ πράγματα:

—Ἐνας παρόξενος τύπος, ἕνας φοιτη-τῆς, λέει ἡ Μάγδα. Συγκινήθηκε βέβαια, κύττα ὁμως τὰ πασούμια πού μοῦ χάρι-σε! Μεταχειρίσμενα! Τὰ εἶχε μέσα στήν τσέπη του... Καὶ δὲν θέλησε ν' ἀνέβῃ στὸ δωμάτιό μου...

—Κι' ἔτσι, ἔχασες τὰ συνηθισμένα σου ποσοστὰ ἀπ' τὸν παπουτοῦ! εἶπε ἀπο-φθεγμαστικά ἡ Πόλα.

Τὰ πασούμια τῆς Λουίζας κοίτοντας κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς Μάγδας: μιά κόκκινη κηλίδα ἀπάνω στήν ἀσπρη προ-βιά πού ἔχει γιὰ χαλάκι...

Α. ΤΖΟΥΛΙΟ ΜΑΖΑΝΟ

29 'Ο σοφὸς πού... μιλοῦσε μὲ τὰ ζῶα

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ -- ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ

αὐτὲς τίς μέρες, πέθανε στήν Μόσχα σὲ ἡλικία 87 ἐτῶν, ἕνας πολὺ σο-φὸς ἄνθρωπος, ὁ φυσιοδίφης Ἰβάν Πέτροβιτς Παυλόφ. Ἦταν ἕνας ἀ-πὸ τοὺς μεγαλειότερους σοφούς τοῦ κόσμου, πού εἶχε τιμηθῇ καὶ μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ. Ὁ Παυλόφ, σπούδασε ἱατρικὴ καὶ στὰ 1907 ἔμπαινε στήν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν. Παγκοσμίῳ φήμης ὅπως ἦταν, ἔπαιρνε μέ-ρος σ' ὅλα τὰ διεθνή συνέδρια, ἦταν μέλος ὅλων τῶν μεγάλων ἱατρικῶν ἐταιρειῶν καὶ τὰ ἔργα του ἔχουν μεταφρασθῇ σὲ 22 γλώσ-σες.

Περισσότερο ὁμως ἀπὸ γιατρός, ὁ Παυ-λόφ ὑπῆρξε ἕνας μεγάλος φυσιοδίφης καὶ αὐτὸ εἶναι κυρίως ἐκεῖνο πού ἔκαμε καὶ τὴν δόξα του. Τὸν κατατάσσουν σήμερα μαζί μὲ τοὺς μεγαλειότερους φυσιοδίφας καὶ φυσιο-λόγους τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ Σεργέ, πού ἀ-νεκάλυψε τὸν μηχανισμό τῆς μικρῆς κυκλο-φορίας ὁ Ἄλλ, ὁ Λαβουαζιέ, ὁ Παστέρ, ὁ Λαβρίνους κλπ.

Ἰδιαίτερος ἐνδιαφέροντα εἶναι ἡ ἐργασία του ἐπὶ τῶν ἀντανεκλαστικῶν φαινομένων τοῦ ζωϊκοῦ ὁργανισμοῦ καὶ μ' αὐτὴν θ' ἀ-σχοληθοῦμε σήμερα.

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΚΑΙ Η... ΜΟΡΦΩΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Λοιπόν, ὁ μοναδικὸς αὐτὸς γιὰ τὴν πρω-τοτυπία του σοφός, κατώρθωσε μὲ τὸ σύ-στημα νὰ καταλαβαίνει τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ κάμνῃ νὰ τὸν καταλαβαίνουν κι' αὐτά.

Ἄλλ' ὡς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή: τὰ ἀν-τανεκλαστικὰ φαινόμενα. Εἶναι ἐκεῖνα πού συνηθέστερα χαρακτηρίζουμε ὡς ἐνστικτο. Λέμε δηλ.: «ἔξ ἐνστίκτου» γιὰ νὰ χαρακτη-ρίσουμε μιά κίνηση μας πού ἐγινε αὐτομά-τως, χωρὶς νὰ κινητοποιηθῇ ἡ βουλητικὴ μας δύναμη, ἡ θέλησή μας. Ὅλες οἱ λει-τουργίες τῆς ὑποσυνειδήτου, τῆς ἀδήλου ζωῆς μας γίνονται ἀντανεκλαστικῶς, ἔξ ἐνστίκτου. Π.χ. ἂν φέρῃ κανεὶς ἀπότομα τὸ δάχτυλό του πρὸς τὸ μάτι μας, αὐτὸ θὰ κλεισθῇ ἀμέσως, προτοῦ ἔμεῖς ν' ἀντιληφθοῦ-με καλὰ καλὰ τί συμβαίνει καὶ ν' ἀποφασί-σουμε νὰ τὸ κλείσωμε.

Κάτι ἄλλο πιδ ἐντονο: πόνομα νερό, ἀλλὰ μὲ τὴν βία μας, μιά σταγόνα ξεφεύγει καὶ πέφτει στὸν ἀναπνευστικὸ σωλήνα, τὸν λά-ρυγγα. Ἀμέσως αὐτὸς συσπάται, προκαλεῖ-ται θήκας δηλ. δυνατὴ ἐκπομπὴ ἀέρα ἀπὸ τοὺς πνεύμονας καὶ ἡ παρελκωτὴ σταγόνα θαίνει ἀπὸ τὸ λάρυγγα μας καὶ τὸν ἀφήνει ἡσυχο στὴ δουλειά του πού δὲν εἶναι βέ-βαια νὰ καταπίνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀέρα.

Ἄς ἔλθουμε τώρα στὰ ζῶα. Αὐτὰ ἔχουν ζωηρότερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀνεπτυγμένο τὸ ἐνστικτὸ τους, πού ἀναπτύσσεται ἐδῶ τὸ λο-γικὸ πού τοὺς λείπει καὶ πού τὸ ξέρουμε γενικότερα ὡς ἐνστικτο αὐτοσυντηρήσεως. Π.χ. στὸ παρακινετὸ ἀγγινιά σας, ὁ σάλι-γκρος πού εἶχε ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸ καθάριο του γιὰ νὰ δῇ λίγο τί γίνεται ὁ ἔξω κόσμος τραβιέται διαστικὰ καὶ γρήγορα μέσα σ' αὐτό! Ἐπειτα, μόλις μιά μυρία καθῆσθαι στήν ῥάχη τοῦ ἀλόγου, τὸ δέμα της ἀναταράζε-ται γοργὰ γιὰ νὰ τὴν διώξῃ κτλ. κτλ.

Ὁ δορ Παυλόφ, λοιπὸν μελέτησε τὴν ὑποσυνειδήτη αὐτῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐκμεταλλεύ-τηκε γιὰ νὰ... μορφώσῃ τὰ ζῶα. Κατώρθω-σε μέσον τῆς νὰ καταλαβαίνει τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ κάμνῃ νὰ τὸν καταλαβαίνουν.

Τὸ σύστημά του, πρωτόγονο, βέβαια τότε

καὶ ἀτελές, τὸ ἐφάρμοζαν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐκγυμναστὰς ζῶων: σκυλιῶν, γατιῶν, πιθή-κων, πού τὰ παρουσιάζουν κατόπι ὡς θαύ-ματα τῆς φύσεως, ἀλλὰ ὁ Παυλόφ ἦταν ἐ-κείνος πού τοῦ ἔδωκε ἐπιστημονικὴ ἀξία καὶ εὐρύτητα. Ἐμαθε αἶφνης ὁ Παυλόφ στὰ ζῶα καὶ διακρίνουν τίς διαφορὲς μυρωδιές, νὰ γεύονται, κατὰ τὴν γεύση του κάθε φα-γώσιμο, νὰ διακρίνουν τοὺς ἡχοῦς τοὺς πιδ ἀγνωστούς των.

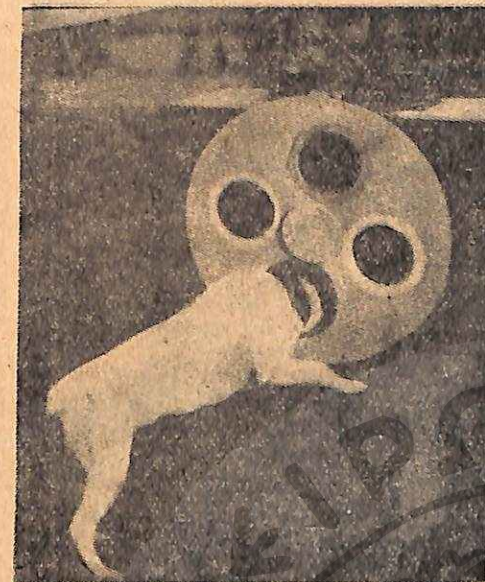
ΦΥΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ...

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ!

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἕνα πείραμα πολὺ πε-ρίεργο:

Ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ ἕνα μικρὸ γατὶ νὰ κάμῃ τίς φυσικὲς του ἀνάγκες σὲ ὠρισμένο μέρος ἀντὶ νὰ λερῶνι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Περίμεναν λοιπὸν ὁ σοφὸς μας καὶ οἱ βοηθοὶ του τὴν ὥρα πού τὸ ζῶον θὰ ἔκαμνε ὅ,τι ἔπρεπε, ἔχοντάς το ἀφημένο κοντὰ σὲ ἕ-

Ἐνα ἀπὸ τὰ ζῶα, πού «μύρωσε» ὁ δορ Παυλόφ: Ἐνα σοφὸ σκύλι πού καταγίνεται μὲ κάποιο δύσκολο παιχνίδι, ὠδηγημένο ἀπὸ τὸ συνειδητοποιημένο ἐνστικτὸ του.

να κασονάμῃ μὲ ῥοκανίδια, πού θὰ ἐπέιχε τόπον... κωμινέ. Ὅταν τὸ γατὶ ἄρχισε νὰ εὐρῇ ἄρχισαν καὶ οἱ βοηθοὶ τοῦ φυσιοδί-φου μιά ὠρισμένη μουσική.

Ἀπὸ τότε τὸ γατὶ, δάσας ἄκουγε τὴ μουσικὴ αὐτὴ, ἔτρεχε στὸ κασονάμῃ του καὶ ἐκτελοῦσε φρόνιμα καὶ τακτικὰ τὰ φυσικὰ του καθήκοντα!

Ὁ Παυλόφ πάλι, εἶναι ἐκεῖνος πού κατά-φερε ὥστε, ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα στὰ ζῶα νὰ μετατραπῇ σὲ εὐχάριστο. Π.χ. διαχέτετε στὸ σῶμα ἐνὸς σκύλου δυνατὸ ἡ-λεκτρικὸ ρεῖμα, παρουσιάζοντάς του ταυτο-χρόνως καὶ ἕνα κομμάτι κρέας. Ὁ σκύλος χρώνεσθαι καὶ ἕνα κομμάτι κρέας, κατ-στὴν ἀρχή, ἐνοχλημένος ἀπὸ τὸ ρεῖμα, κυτ-τάζει νὰ ἀπαλλαγῇ, περιφέρονται τὸ κρέας, κατόπι, ἔαφνικα πᾶσι πιά νὰ ἀντιδρᾷ καὶ τρώγῃ ἡσυχα-ῖστα τὸ κρέας του.

Τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως εἶχε ὁ-κλήσει ἡσυχάζει καὶ τὸ κρέας πᾶσι ἡ ἐνο-περινήσει κάθε συναίσθημα πόνου ἢ ἐνο-χλησεως στήν περίπτωσιν αὐτή.

Μὰ τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἄνθρωπο. Διαφορετικότερα ὁμως, σ' αὐτόν:

Π.χ. μπορεί νὰ πονῇ κανεὶς πολὺ, ὅταν ὁμως κυριευθῇ ἀπὸ μιά δυνατὴ συγκί-νηση, ἀπὸ ἕνα μεγάλο πάθος ξεχνᾷ τὰ πόν-τα καὶ μόνο στὸ συναίσθημα πού τὸν κατέ-χει ὑπαικούει.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΣΤΑ ΖΩΑ

Ἡ μελέτη τῶν ἀντανεκλαστικῶν φαινομέ-νων στὰ ζῶα, ὠδήγησε τὸν Παυλόφ στήν μελέτη καὶ τῶν ὁργάνων τῶν ζῶων, μελέτη χάρις στήν ὁποία πόρεσε ὁ σοφὸς φυσιοδί-φης νὰ εἰσδύσῃ στήν ψυχολογία τῶν ζῶων καὶ στήν πνευματικὴ τους ζωὴ. Λοιπὸν κα-τέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἀσφαλῶς τὰ ζῶα ἔχουν μνημονικὸ, κρίση καὶ θέληση, πράγματ-τα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἤμασταν ὡς τώρα ἀπο-λύτως καὶ πάντοτε βέβαιοι.

Παραδείγματα μνήμης π.χ. εἶναι εὐκόλο νὰ δοῦν κανεῖς.

Σ' ἕνα βουστάσιο λ.χ. ὁ κτηνοτρόφος εἶχε δώσει καὶ ἀπὸ ἕνα ὄνομα στίς ἀγέλαδες του. Ὅταν ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ἀγεγμάτος, φά-ναζε τὴν κάθε ἀγέλαδα μὲ τὸ ὄνομά της καὶ αὐτὴ ἔτρεχε, καὶ εἶχε μονάχα αὐτὴ, καὶ καὶ τὸ μικρὸ της, πού εἶχε μάθει ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του καὶ τὸ θυμό-τανε!

Ἐπίσης ἀφθονοῦν καὶ τὰ παραδείγματα προσαρμογῆς τῶν ζῶων στοὺς νέους ὁρους ζωῆς. Οἱ συνήθειές τους ἀλλάζουν χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται κάποτε ὁ ἄν-θρωπος.

Ἐνας συγγραφεὺς, πού δὲν ἦταν οὔτε φυσιοδίφης, οὔτε καὶ ζωολόγος, ἀλλ' ἀπλὸς παρατηρητής, ὁ Λουὶ Περγκό, γράφει:

«Ἐχω πάντα ἀκούσει πὼς ὁ κορυθαλῶς ποτὲ δὲν κουνιάζει ἐπάνω στὰ δένδρα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ διάταξη τῶν νυχιῶν του, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει εὐκόλα νὰ πάρῃ αὐ-τὴ τὴν θέση, καὶ ὁμως μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ κάθε φθινόπωρο κορυθαλῶδες νὰ κοιμούνται ἐπάνω στὰ κλαδιά θάμνων πού ἦταν κοντὰ στίς φωλιές τους. Γιατί τὸ ἔκαμναν αὐτοῖ; Ποιὰ μυστηριώδης δύναμις τοὺς ἔκαμε νὰ ἀλλάξουν λίγο λίγο τὴν ἑαυτῶν καὶ νὰ στέκονται στήν νέα αὐτὴ στάση;

«Δὲν ξέρω. Μὰ θὰ ὑπάρχουν λόγοι σο-βαροὶ καὶ σπουδαῖοι, γιὰ τὸ ἄγριο ζῶο, εἴτε τετράποδο εἴναι εἴτε πτερωτό, δὲν παύ-νει ποτὲ μιά ἀπόφαση, εἴνευ ἀπὸ καρίτσιο.»

Ἐπειτα, ἦταν πολὺ σπάνιὸν πρᾶγμα νὰ ἰδῇ κανεὶς χελιδόνια νὰ καθῶνται στήν γῆ. Ἄν δὲ κατὰ τύχην, δηλ. κατ' ἀνάγκην κα-νένα χελιδόνι κατέβαινε ὡς τὸ ἔδαφος, μὲ δυσκολία κατόπι ξαναπετοῦσε ψηλά.

Ἐπειτα, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, εἶ-δα χελιδόνια πού κατέβαιναν θεληματικὰ χω-ρίς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη στήν γῆ, καθῶνται ἐπάνω σὲ πέτρα ἢ καὶ στὸ χῶμα καὶ κατόπι ξαναπετοῦσαν μὲ εὐκολία καὶ γρηγοράδα πού δὲν θὰ τίς περίμενε κανεὶς ἀπὸ πουλιὰ μὲ τόσο ἀδύνατα πόδια».

Μποροῦμε λοιπὸν ὅσοι ἀπὸ ὅσα εἴπαμε νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα: ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν ὄχι μόνον ἕνα ἀπλὸ ἐνστικτο αὐ-τοσυντηρήσεως ἀλλὰ πολλὰ διάφορα ἐνστι-κτοσυντηρητικὰ καὶ ὅτι μποροῦν, ὅταν οἱ περιστάσεις καὶ ὅτι μποροῦν, νὰ ἀναπτύξουν πρωτο-τοῦς τὰ ἐπιβάλλουν νὰ ἀναπτύξουν πρῶτο-τοῦς καὶ κρίση πού μποροῦν νὰ καταλήξουν βουλία καὶ κρίση πού μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν. Αὐτὸ δὲ ὅταν οἱ περιστάσεις τὰ ἀναγκάσουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν δρόμο στὸν ὁποῖο τὰ κρατεῖ τὸ ἐνστικτὸ τους.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

Βασ. Λογοθετίδης

Κάποτε, κάπου διάβασα πώς ο διάσημος Γάλλος φιλόσοφος Μπερζόν, επί ένα ολόκληρο χρόνο, έδινε σειρά διαλέξεων με θέμα «τὸ γέλιο». Όμολογῶ πῶς τὴν πρώτη στιγμή, αὐτὸ μὲ φάνηκε ὑπερβολικὸ. «Ἐπὶ ἓνα χρόνο, νὰ μιλά γιὰ τὸ γέλιο; σκέφτηκα. Μά... ἄραγε, δὲν θά... μελαγχολήσουν οἱ ἀκροαταὶ του;». Δὲν εἶχα ἀκόμη γνωρίσει τὸν Λογοθετίδη. Ὅταν τὸν πρωτόειδα στὴν σκηνή, θυμοῦμαι πῶς ἀναθεώρησα τὴν σκέψη μου γιὰ τὶς διαλέξεις τοῦ γέλιου... Καὶ τὶς βρήκα, ἀντιθέτως, πολὺ λίγες!

Εἶναι πολὺ δύσκολο, ἀδύνατον ἴσως, νὰ ξεχωρίσης τί εἶναι ἀκριβῶς ἡ κείνη πὺν προκαλεῖ τὸ γέλιο— ἓνα ὅ,τι γιές, ἀβίαστο, πλατὺ γέλιο— σὶς ἀπὸ σκηνῆς ἐμφανίσεις τοῦ Λογοθετίδη. Κι' ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολο, φυσικὸ, μοιραῖο, ἐπιβεβλημένο καὶ στὸν πῶ γκρινιάρη, γρουσουζή, νευρασθενικό, θεατῆ... νὰ σκάση εὐθὺς στὰ γέλια, μόλις τὸν δῇ σὲ ὁποιαδήποτε σκηνὴ ὁ ποιοῦδῆποτε ρόλου του!

Μὴν εἶναι ἄραγε τὸ σαστισμένο, «πελαγωμένο» βλέμμα του; Μὴν εἶναι ἡ πυραμιδοειδὴς κι' ἐλαφρὸς γρυπίζουσα στὴν ἄκρη μύτη του; Μὴν εἶναι ἡ αἰκινισία του, οἱ κωμικὲς φάτσες καὶ χειρονομίες του, ἡ χειμαρρῶδης, «μονορουφική» ὁμιλία του; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά... Κι' ὅλα μαζί, συγχρόνως! Τὸ γέλιο πὺν σερβίρει μετὶς διαφορῶν σάλτσες τῶν ρόλων του, φαντάζομαι πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ σὰν σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀκτινοβολία τοῦ Λογοθετίδη, σὰν δική του ἀτμόσφαιρα. Ὁ Βασίλης εἶναι κόσμος... εὐθυμίας— κόσμος πὺν, κατὰ τοὺς ἀστρονομικοὺς νόμους, ἔχει τὴν ἔλξη του: τὴν ιδιότητα νὰ ἐλκύη μαγνητικά, ἀκατανίκητα τοὺς θεατὰς... πρὸς τὸ γέλιο!

□ □

Μὴν ρωτήσετε τὸν Λογοθετίδη πότε, πῶς καὶ πὺν πρωτοβῆκε στὸ θέατρο. Θὰ τὸν φέρετε σὲ ἀμηχανία. «Μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ γράψης αὐτὸ ἀδελφέ; Δὲν βρίσκες τίποτα ἄλλο;». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ πρῶτα βήματά του δὲν ὑπῆρξαν ἐπαγγελματικά. Οὐτε πρωτάρης στὸ στερέωμα τῆς κωμικῆς σκηνῆς. Πρωτόπαίξε στὴν Πόλη—ἀπὸ ὅπου καὶ κατὰγεται—σὲ θίασο ἐρασιτεχνῶν... τί νομίζετε; Δραματικούς ρόλους! Ὅταν ὁ Λεπενιώτης—μετὶς τὸν θίασο τοῦ ὁποῖου μετεῖχε ὁ Λογοθετίδης ναυάγησε σὶς ρομαντικὲς ἀκτές—πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὸν νεοφώτιστο καὶ τὸν πῆγε στὴν Μαρίκα Κοτοπούλη. Ἡ μεγάλη καλλιτέχνης εἶναι ἐκείνη πὺν βρήκε πρῶτὴ τὴν κατεύθυνσή του: «Ἐσὺ κάνεις γιὰ κωμικά!», τοῦ δήλωσε ὀρθὰ κοφτά. Πᾶνε, γκρέμισαν τὰ δνεῖρα τοῦ Λογοθετίδη, πὺν ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του νὰ παίζει... ἀρχαία τραγωδία στὸ πλευρὸ τῆς Μαρίκας! Ἐπεζήτησε νὰ ἐφευρεθῇ τὴν ἀπόφασή τῆς Κοτοπούλης: τὸ θεωροῦσε τόσο «μειωτικὸν τοῦ εἶδους του» νὰ παίζει σὲ κωμωδίες! Ἡ Μαρίκα ὅμως ἔπεμνε... κι' ὡς γνωστόν, «ὁ ἐπιμένων νικά».

Ὁ Λογοθετίδης ἀνήκει στὴν τάξη

τῶν φιλοτίμων ἐργατῶν τῆς Σκηνῆς, πὺν ἂν δὲν μάθουν πρῶτα ἀπόξω κι' ἀνακατῶν τὸν ρόλο τους, δὲν ἐννοοῦν νὰ βγοῦν στὴν σκηνή, ἔρμαιο τοῦ ὑποβολέως καὶ μασσώντας τὰ λόγια τους. Ἄραγε νὰ χρωστᾷ καὶ σ' αὐτὸ τὴν ἐπιτυχία του; Δὲν ἀποκλείεται. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι εἶχε ἐπιτυχία... καὶ μετὶς ἀντίθετο ἀκόμα: μιὰ μέρα πὺν τοῦ ἔδωκαν νὰ παίξῃ «πρίμα-βίστα» κάποιον ρόλο γιὰ ν' ἀναπληρώσῃ τὸν συχωρεμένο Μαρία πὺν εἶχε ἀρρωστήσει ἀπρόοπτα. Παίζονταν ἡ «Σταχτοπούτα», ἡθογραφία τοῦ Παντελῆ Χόρν. Ποιὸς θ' ἀναπληρώσῃ τὸν ἀσθενοῦντα «μᾶστρο-Φίλιππα»; Ἡ Κοτοπούλη ὑποδεικνύει ἀδίσταχτα τὸν Λογοθετίδη. Βιαστικά, τοῦ παραγέμισαν τὸ μυαλὸ μετὰ τὰ καθέκαστα τὸν ρόλου του—ὑπο-

Ὁ Λογοθετίδης.

ρωτοῦσε: «Θέλεις νὰ σοῦ πῶ καφέ; —Ναί», ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ἡ Κοτοπούλη, προτοῦ πῆσῃ τὸν καφέ— τὸν θεατοβόλεις καὶ συγγραφεὺς. Σημειώστε ὅτι ὁ μᾶστρο-Φίλιππος ἔπρεπε νὰ εἶναι κουτσός. Αὐτὴ ἡ ἀναπηρία ἔγινε ἀφορμὴ τοῦ πρώτου—καὶ οὐχὶ τελευταίου, μάλιστα—θαλασσομάτους. Ὁ Λογοθετίδης, ἀπασχολημένος μετὶς τὸν ὑποβόλεια—τοῦ ὁποῖου καὶ τὴν ὑπαρξὴ ἀκόμα εἶχε ἀγνοήσει ὡς τότε—δὲν πρόσεξε σὶς κινήσεις του. Κι' ἄρχισε νὰ κουτσαίνει... ἕκ περὶτροπῆς: πότε μετὶς δεξιὸ πῶδι καὶ πότε μετὶς ἀριστεροῦ! Οἱ θεαταὶ φυσικά, ἄρχισαν «νὰ σπᾶνε κέφι» κι' ὁ Λογοθετίδης ἀντιληφθεὶς τὴν ἀφηρημάδα του, ἔσπευσε νὰ ἐντοπισθῇ... τὸ κούτσασμα στὸ ἓνα πῶδι!

Κωμικώτερο «ἐμφέ» εἶχε μιὰ σκηνὴ τῆς δευτέρας πράξεως. Ὁ Λογοθετίδης καθόταν κοντὰ στὸ προσκήνιο, φάτσα πρὸς τὸ κοινόν. Πίσω του—σημειώστε τὸ αὐτὸ—ἡ Κοτοπούλη, ὀρθια τὸν

τρικὸ καφέ, μετὶς ἀδειανὸ φλυτζάνι πὺν σερβίρουν στὴν σκηνή— πῆρε τὸ φλυτζάνι καὶ τὸ τοποθέτησε μπροστὰ στὸν Λογοθετίδη. Ὁ Λογοθετίδης τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του καὶ ρουφῶσε τὸν καφέ... ἀκριβῶς τὴν στιγμή πὺν ἡ Κοτοπούλη, πίσω του πάντοτε, ἔβαζε τὸ μπρίκι μετὶς καφέ στὸ καμινέτο. Σὰν νὰ λέμε, ὁ Λογοθετίδης ρουφῶσε τὸν καφέ... προτοῦ νὰ τὸν βάλῃ κἀν ἡ Μαρίκα στὴν φωτιά! Φαντάζεστε τί ἐπηκολούθησε. Γέλιο, κακό... Τὸ κοινόν, ὅμως, ἀντὶ ν' ἀγανακτήσῃ, διασκέδασε ὑπερβολικά... καὶ καταχειροκρότησε αὐτὸ τὸ πρωτότυπο νοῦμερο, πὺν παίζόμενο ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλον... δὲν θάπαιρνε οὐτὲ καφέ!

□ □

Ὁ Λογοθετίδης εἶναι κοσμογυρισμένος. Πῆγε στὴν Ἀμερικὴ μετὶς τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη. Ἐκεῖ ἔπαιξε ἓνα ολόκληρο ἔξάμηνο. «Εἶχα τὴν μεγάλὴ εὐτυχία— διηγεῖται ὁ ἴδιος—νὰ ντυνογδύνωμαι στὸ καλλίτερο... καὶ στὸ χειρότερο καμαρίνι τοῦ κόσμου! Τὸ καλλίτερο ἦταν σ' ἓνα θέατρο τοῦ Σικάγου— Ἰλλινόις— πὺν εἶχε σαλόνι καὶ μπάνιο... Τὸ χειρότερο— ἔχομε δὰ δειγματολόγιο ολόκληρο καμαρινιῶν πὺν τὸ ἓνα εἶναι χειρότερο ἀπ' τὸ ἄλλο στὴν ἑλληνικὴ ἐπαρχία. Θυμᾶμαι κάποιον, στὴν Λαμία, πὺν ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ ντύνονταν μ' ἓνα σεντόνι στὴ μέση γιὰ παρὰβάν! Κι' ἀλλοίμονό τους ἂν δὲν πρόσεχαν τὸ μέρος τοῦ πατώματος ὅπου πατοῦσαν. Ἐλείπαν ἀπ' τὸ πάτωμα ἓνα σωρὸ σανίδια καὶ μπορούσες νὰ χαθῇς ολόκληρος μέσα στὴν καταπακτή!

□ □

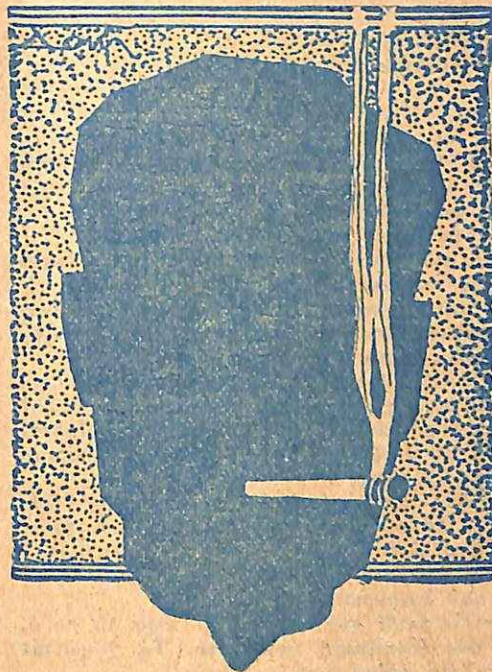
Λίγο ἔλειψε ὁ Λογοθετίδης νὰ μὴν βρῇ τὸν προορισμὸ του. Φανταστήτε ὅτι μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὴν Ἀθήνα, ἀκολοῦθώντας τὶς συμβουλὲς κάποιου φίλου του—κι' ἐπηρεασμένος ἴσως ἀπ' τὸ θεατρικὸ ναυάγιο τῆς Ρομαντίας—εἶπε νὰ διαγωνισθῇ γιὰ νὰ μῆνι στὴν Τράπεζα Ἀθηνῶν! Φανταστήτε τον, τραπεζοῦπάλληλο! Κατ' ἀτυχὴ σύμπτωσις—εὐτυχὴ μάλλον—ἀπέτυχε στὴν Τράπεζα... γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὸ θέατρο!

□ □

Ὅσο εὐθυμο, ζωηρό, κωμικό, βλέπετε τὸν Λογοθετίδη στὴν σκηνή, ἄλλο τόσο μελαγχολικὸ, κουρασμένο, ἐλαφρὰ ἀπογοητευμένο, τὸν συναντᾶτε στὸ καμαρίνι του.

—Στὶς τόσες κρεασιὸν πὺν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάνω κάθε χρόνο, λέει, ἔγω ἐξαντλήσει πιά ὅλες τὶς φάτσες, τὰ μούσια, τὰ μουστάκια, τοὺς νέους, τοὺς γέρους, τοὺς μεσοκόπους. Βάλε καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ θεατροῦ: εἶσαι ὑπονοσημένος ν' ἀνεβάσῃς ὁποιοδήποτε ρόλο σοῦ δίνουν— νὰ σεβαστῇς τὴν λῶξά τοῦ συγγραφέως. Μπορεῖ νάχῃς 99 καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες σὲ ρόλους, πὺν νὰ καταχειροκροτῇς τὸ κοινόν... καὶ νὰ τύχῃ μιὰ ἀποτυχία! Ἀλλοίμονό σου! Νὰ ξέρῃς ὅτι τὸ κοινόν αὐτὴν θὰ λογαριάσῃ, γι' αὐτὴν θὰ σὲ κρίνῃ αὐστηρά κι' ἂς φαίῃ ὁ συγγραφεὺς τὶς περισσότερες φορές— χωρὶς νὰ θυμῇ καμινὰ ἀπ' τὶς προηγούμενες ἐπιτυχίες σου... Μὰ εἶναι θέατρο, φίλε μου, ἡ καταναγκαστικὰ ἔργα;

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

«ΚΙΝΤΝΑΠΠΕΡΣ» ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ!

ἡ εἶδησις κατατάραξε τὴν κοινὴ γνώμη!

Οἱ ἀπαίσιον «κιντνάππερς» τῆς Ἀμερικῆς βρῆκαν λοιπὸν μιμητὲς καὶ στὴν Εὐρώπῃ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν βρετανικὴ πρωτεύουσα;

Ἐνα παιδάκι μόλις τριῶν χρόνων εἶχε ἀπαχθῇ μέσα ἀπὸ τὸ δωματιάκι του, πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἐνῶ ὁ πατέρας του ἔπαιξε μπριτζ σὲ παρακείμενο δωμάτιο μετὶς μερικὸν φίλον του!

Δὲν ἦταν παιδί τυχαῖον ἀνθρώπου τὸ μικράκι αὐτό. Ἦταν τὸ μοναχικό παιδί τοῦ σὲρ Λούιδ Κάπσον τῆς ἱστορικῆς οικογενείας ναυτικῶν πὺν εἶχε δοῦσαι τὴν βρετανικὴ σημαία σ' ὅλα τὰ πελάγη.

Ἡ ἀπαγωγή παρουσίαζε πολλὰς ὁμοιότητες μετὶς τὴν ἀπαγωγή τοῦ παιδιοῦ τοῦ Λίντμπεργκ, μετὶς τὴν ὁποῖαν οἱ ἀπαίσιον ἐκβιαστὲς πρωτάρχησαν τὸ στάδιόν των στὴν Ἀμερικὴ.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ περίφημη «Σκότλαντ-Γουάρντ» κινητοποίησε ὅλο τὸ προσωπικὸ της γιὰ τὴν ἀνακάλυψή τῆς σπείρας καὶ ἰδιωτικοὶ ντετεκτῖβ καὶ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς ἀναστάτωσαν τὸν κόσμον γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Οἱ μέρες ὅμως περνοῦσαν χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα καὶ ὁ σὲρ Λούιδ Κάπσον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρνηθῇ νὰ ξαναπαντρευτῇ ἀπολειστικῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ δώσῃ μητρεὶά στὸ μοναχικό παιδί του, ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται ὅτι θὰ τὸ ξαναβλέπε.

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἓνα πρωὶ ὁ ἱνσπέκτορ Σούμερ διατάχθηκε νὰ τεθῇ στὸ μέγαρον τοῦ σὲρ Λούιδ Κάπσον.

Ὁ ἀτυχὸς πατέρας περιέμενε μ' ἀνυπομονησία τὸν ἀνθρώπον πὺν τοῦστελνε ἡ τρομερὴ ἀστυνομικὴ ὀργάνωσις καὶ τὸν δέχθηκε στὴν βιβλιοθήκη του, οἱ τοῖχοι τῆς ὁποίας ἦσαν στολισμένοι μετὶς μεγάλης προσωπογραφίης τῶν ἐνδόξων προγόνων του.

Καθίστη μίστερ Σούμερ, λέει δείχνοντας τοῦ καθίσμα μπροστὰ στὸ τραπέζι του. Ὅταν ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἐτηλεφώνησε στὴν «Σκότλαντ-Γουάρντ» ζητώντας της βοήθεια, ὁ διουκνῆτής σας σὲρ Ἀρσμπάλντ Μούγγερ μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοῦστελνε τὸν καλλίτερον ἀστυνομικὸν του. Γιὰ νὰ σᾶς στελῇ, σημαίνει ὅτι εἶσατε ὁ καλλίτερος.

—Εὐχαριστῶ καὶ τὸν διουκνῆτή μου καὶ σᾶς γιὰ τὴν μεγάλη σας ἐμπιστοσύνη. Δὲν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟΥ

ΛΩΠΟΥΤΗ

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤ

ἀμφιβάλλω ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ἀπαγωγή τοῦ παιδιοῦ σας.

—Ἀκριβῶς. Διαβάστε παρακαλῶ.

Καὶ λέγοντας, ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ του, πῆρε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἓνα κοινὸ φακελάκι ἀπὸ αὐτὰ πὺν βρίσκεται κανεὶς σ' ὅλα τὰ κίονια καὶ τὸ παρᾶδωκε στὸν ἀστυνομικόν.

Ὁ Σούμερ ἔβαλε τὰ γυαλιά του μετὶς ἡσυχία του, ἐκτύπησε πρῶτα τὸν γραφικὸν χαρακτήρα μετὶς τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ διεύθυνσις καὶ τέλος τράβηξε μέσα ἀπ' αὐτὸ μιὰ ἐπιστολή.

Ὁ σὲρ Λούιδ Κάπσον πὺν τὸν παρατηροῦσε περιέργως γιὰ τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσις ἡ ἀπάθειά του, παρατήρησεν ὅτι μόλις ἄνοιξε τὴν ἐπιστολή, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ διαβάσῃ τὴν ὑπογραφή καὶ νὰ ὑψώσῃ κατόπιν τοὺς ὤμους χαμογελώντας περιφρονητικά.

—Βλέπω ὅτι χαμογελάτε μετὶς περιφρόνησις πρὶν ἀκόμη διαβάσετε τὸ περιεχόμενο.

—Μάλιστα σὲρ γιὰτι ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν κατάλαβα τὸ τί θὰ διαβάσω.

—Εἶναι ἡ ὑπογραφή τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα!».

—Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια μ' ἔκανε νὰ χαμογελάσω. Ἄς δοῦμε λοιπὸν τί σᾶς γράφει ὁ θρυλικὸς λωποδύτης μας.

Καὶ διάβασε διακόπτοντας τὴν ἀνάγνωσις ὑστερα ἀπὸ κάθε φράση γιὰ νὰ σκεφθῇ λίγες στιγμές.

«Σέρ! Ἄν θέλετε νὰ ξαναδῆτε τὸ παιδί σας ζωντανόν, θὰ μοῦ μετρήσετε 5000 στερλίνες. Ἀπὸ σήμερον, κάθε δράχδι, νὰ με περιμένετε μετὰ τὰ λύτρα κάτω ἀπὸ τὸν μικρὸν φάρο τοῦ Χάιντ-Πάρκ. Ὅα παρουσιασθῶ ἔαφνικά μπροστὰ σας, ὅταν βεβαιωθῶ ὅτι δὲν παραμονεύουν ὀλόγυρα ἀστυνομικοί... Ἄν ἀντιληφθῶ ἀστυνομικοὺς δὲν θὰ παρουσιασθῶ ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα θὰ λάβετε σπῆτι σας τὸ πῶμα τοῦ παιδιοῦ σας. Ἐπειδὴ δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω, θὰ κρατᾶτε στὸ δεξιὸ σας χεῖρ ἓνα μαστίγιον ἱππασίας. Ὅα μετὶς 7 ὥς τις ὀχτῶ. Εἰσαθε ἀρκετὰ πλούσιος καὶ δὲν θὰ δυστυχήσετε ἂν μοῦ μετρήσετε 5000 λίρες, τις ὁποῖες θὰ καταθέσω στὸ ταμεῖο τῆς «Ἐταιρείας πρὸς Προστασίας τῶν Ζώων». Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ὁ Σούμερ δίπλωσε περιφρονητικά τὴν ἐπιστολή, τὴν ξανάβαλε στὸ φακελάκι της καὶ τὴν ἐπέστρεψε στὸν σὲρ Λούιδ Κάπσον. Τὸ γράψιμο εἶναι τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» ὅπως καὶ ἡ ὑπογραφή. Ἡ ἐπιστολή ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γράφτηκε ἀπὸ κείνον. —Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ πιστεύετε; —Τὸ περιεχόμενο! Γνωρίζω καλὰ τὸν ἀνθρώπον πὺν καταδικᾶται χρόνια τώρα, μολοντὶ ἀκόμη δὲν κατόρθωσα νὰ τὸν ἀντιγράψω μετὶς τὸ πραγματικὸν τοῦ πρόσωπο.

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ

ΛΩΠΟΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἡ ἀπαγωγή τοῦ μικροῦ Κάπσον

Γνωρίζω τὴν τακτικὴν του. Ὁ σατανᾶς αὐτός, ἂν πραγματικὰ αὐτὸς εἶχε κλέψῃ τὸ παιδί σας, πρᾶγμα ἀδύνατον κατὰ τὴν γνώμη μου, γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψῃ δὲν θὰ σᾶς ζητοῦσε νὰ μετρήσετε σ' αὐτὸν τὸν ἴδιον λύτρα γιὰ νὰ τὰ καταθέσῃ μόνος του στὸ ταμεῖο τῆς «Ἐταιρείας προστασίας τῶν ζώων». Θὰ σᾶς ἔγραφε νὰ καταθέσετε μόνος σας τὰ λύτρα στὸ ταμεῖο τῆς «Ἐταιρείας! Δὲν θὰ σᾶς ἀπειλοῦσε πῶς θὰ σκότωνε τὸ παιδί σας ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀπειλοῦσε νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιό σας ἢ καὶ νὰ σᾶς κλέψῃ τις προσωπογραφίης τῶν προγόνων σας!

—Ὅτε κατὰ τὴν γνώμη σας;

—Ὁ ἀποστολεὺς τῆς ἐκβιαστικῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς εἶναι ἓνας κοινὸς «κιντνάπερ» πὺν ἄγνωστο πῶς, βρῆκε ἓνα ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» καὶ πλαστογράφησε γραφικὸν χαρακτήρα καὶ ὑπογραφήν γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τις ἀρχές.

—Καὶ πῶς θὰ μπορούσαμε κατὰ τὴν γνώμη σας νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε χωρὶς νὰ ἐκθέσουμε σὲ κίνδυνον τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου;

Ὁ Σούμερ βυθίστηκε σὶς σκέψεις λίγες στιγμές καὶ τέλος ἀπήντησε μετὶς πεποίθησις.

—Ὁ ἀναθέσουμε στὸν ἴδιον τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» τὴν ἀνακάλυψή του.

—Πῶς θὰ τοῦ τὴν ἀναθέσουμε ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πὺν νὰ τὸν γνωρίζῃ;

—Ἀπλούστατα. Ὅα προσπολήθητε ὅτι πιστεύετε στὸ γνήσιο τῆς ἐπιστολῆς, ὅτι δὲν ὑποκίπτετε στὸν ἐκβιασμὸ καὶ θὰ ἀναστατώσετε τὸν τύπον γράφοντας ἐναντίον τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» τὸν ὁποῖον καὶ θὰ λούσετε μετὰ τὰ χειρότερα ἐπίθετα!

—Καὶ μ' αὐτὸ τί θὰ κάνουμε; Ὅα ἐκθέσουμε ἴσως τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου.

—Δὲν εἶμαι τῆς ἴδιας γνώμης. Στὴν Ἀμερικὴ εἶναι ἐπαγγελματὶς τὸ νὰ εἶναι κανεὶς γνάγκωτος ἢ «κιντνάπερ». Οἱ κακοποιοὶ διαβέτον κεφάλαια καὶ ἐπιβάλλουν τὴν τρομοκρατίαν τὸν γιὰτι εἶναι ὀργανωμένοι! Πρόκειται περὶ... ἀνώνυμου ἑταιρείας ἐγκληματικῶν ἐπιχειρήσεων! Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα δὲν ἔφτασαν εὐτυχῶς σ' αὐτὴν τὴν ἐξέλιξη. Τὸ παιδί σας δὲν σᾶς τὸ ἔκλεψε σπείρα ἀλλὰ ἓνας κακοποιὸς πὺν πρωτοεμφανίζεται. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν ὁ κακοποιὸς αὐτὸς παρὰ νὰ εἶναι τρομοκρατημένος μετὰ τὴν διάπραξή τῆς ἀπαγωγῆς. Ἐρεῖ καλὰ ὅτι 99% ἢ «Σκότλαντ-Γουάρντ» θὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἴτε σκοτώσῃ τὸ παιδί εἴτε ὄχι. Δὲν θὰ τολμήσῃ λοιπὸν νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ὅα τὸ προσέχη σὰν τὰ μάτια του μετὶς ἔλπιδα ὅτι θ' ἀναγκασθῇ στὸ τέλος νὰ ὑποκύψῃ στὸν ἐκβιασμὸν καὶ νὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν πρὶν ἢ «Σκότλαντ-Γουάρντ» ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη του.

Ο «ΛΩΠΟΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»...

ΘΥΜΩΝΕΙ...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔπαιρνε κείνον τὸ ἀπογεύμερο τὸ κατὶ του μετὶς τὸν Σούμερ, συζητώντας περὶ ἀνέμων καὶ ὀδάτων, ὅταν ὁ Μπάλνγκ τοῦ ἔφερε τὴν τελευταία ἐκδοσὴ τοῦ «Φαίδολικον νιούς». Ἄνοιξε μηχανικά τὴν ἐφημερίδα τὸν χωρὶς νὰ διακόψῃ ὀδότηλα τὴν συζήτησή του καὶ σὲ λίγο, ὁ Σούμερ πὺν τὸν πρόσεχε μετὶς ἄνεση τοῦ μαιεῖου, παρατήρησεν ὅτι τὸ μέτωπό του εἶχε

ζαρωθή σάμπως να διάβαζε κάποια δυσάρεστη είδηση που τον έδραζε σε σκέψεις. 'Ο Σούμερ ξαπλώθηκε νοητικά στο φωτεινό που καθόταν, κρέμασε τις ποδιές του στο έρεισμάτο ενός καθίσματος, άναψε ένα τσιγάρο από την σιγαροθήκη του φίλου του και άρχισε να στέλνει τον καπνό στο ταβάνι σαν άνθρωπος που δεν είχε την παραμικρή φροντίδα. Σαφηνικά, ο Μάρτεν Ντάλ ξέσπασε:

—Να πάρη ή όργή!

—Τί τρέχει;

—Διάβασε εδώ!

'Ο διάσημος αστυνομικός πήρε την έφημερίδα κι' αφού διάβασε χωρίς ν' αλλάξει στάση την επέστρεψε στον φίλο του:

—Ε! Λοιπόν; Τί σε μέλει εσένα;

—Πώς τί με μέλει;

—Σε μέλει;

'Ο Μάρτεν Ντάλ κατάλαβε την γκάφα του και δάγκωσε τα χείλη του.

—Όχι και τόσο.

—Μήπως είναι συγγενής σου ή τουλάχιστον φίλος σου ο σέρ Λόυδ Κάπσον; Του πήραν το παιδί του καυμένου και του ζητούν 5000 λίρες για να του το επιστρέψουν.

—Μά... ισχυρίζεται ότι ο άπαγωγός είναι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ή άλλος, τί σκοπεύεις;

—Σε ποιά λέσχη συχνάζει ο σέρ Λόυδ Κάπσον;

—Μά... υποθέτω... στην λέσχη των «Σαράντα».

—Έχεις δικήν. Ένας άνθρωπος με τέτοιους προγόνους δεν μπορεί νάναι μέλος άλλης λέσχης.

Τό ίδιο βράδυ, στην λέσχη των «Σαράντα» ο λόρδος Ρούντοουαρ Έλγκιν παρουσίαζε στον σέρ Λόυδ Κάπσον ένα συμπαθητικό νέο.

—Σέρ, επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω έναν ακατανίκητο παίκτη του ζαρκιού. 'Ο Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, από τους καλούς μου τους φίλους.

—Χαίρω πολύ μίστερ Ντάλ για την γνωριμία ενός καλού φίλου του λόρδου Έλγκιν. Οι καλοί φίλοι του λόρδου είναι και δικοί μου φίλοι.

—Α! Σέρ! διέκοψεν ο λόρδος, στοιχηματίζω ότι χαρήκατε περισσότερο γιατί γνωρίσατε ένα δυνατό παίκτη του ζαρκιού.

—Αν αυτό είνε πρόκληση, την δέχομαι κύριοι! Γκαρσόν! Την κασέτινα μου στο σπαρέ μου. Θα παρακολουθήσετε μιλόρδε;

—Δεν το πιστεύω! 'Η παρτίδα σας είναι ζήτημα αν θα τελειώσει ως το πρωί και ή δική μου αδυναμία είναι το πο κεράκι. Σας αφήνω για να μη μείνω έξω από το καρέ.

'Ο Σέρ Λόυδ Κάπσον ήταν ένας ψηλός και μάλλον αδύνατος άντρας ήλικίας σαράντα περίπου χρόνων, με μικρό μαύρο μουστακάκι κι' έξυπνα μάτια, ζωηρός και με παρουσιαστικό που πρόσδιδε την ναυτική του καταγωγή.

'Η παρτίδα του ζαρκιού δεν κράτησε ως το πρωί όπως είχε φορηθή ή λόρδος, κράτησε όμως ως τη μία μετά τα μεσάνυχτα οπότε ο Μάρτεν Ντάλ έχασε και το τελευταίο του πόντο.

—Σας κέρδισα μίστερ Ντάλ, λέει άμέσως ο σέρ Κάπ-

σον ικανοποιημένος, αλλά αναγνωρίζω ότι είσθε δεινός παίκτης. Ές αύριον ή ρε-βάνς.

Βγαίνοντας από την λέσχη των «σαράντα» ο Μάρτεν Ντάλ πήρε ένα ταξί, πήγε στην συνοικία του Σόχο και ξύπνησε τον Κινέζο Τσάο-Τσέν, από το σπίτι του οποίου βγήκε άργά το πρωί.

Τό ίδιο βράδυ, στις έπτά, αν ο σέρ Λόυδ Κάπσον περνούσε κατά τύχη ή και από περιέργεια από τον μικρό φάρο του «Χάιντ-Πάρκ» θα ξεφώνιζε από την κατάπληξη, βλέποντας έναν άλλο Λόυδ Κάπσον να περιμένει με το μαστίγιο στο χέρι!

'Ο δεύτερος αυτός Λόυδ Κάπσον, όπως θα κατάλαβε ο αναγνώστης, δεν ήταν άλλος από τον Μάρτεν Ντάλ.

Κατά τις έπτά και τέταρτο πέρασε από μπρός του με υπερβολικά μικρή ταχύτητα, ένα μικρό κίτρινο αυτοκίνητο, ο οδηγός του οποίου τον κύτταξε με περιέργεια. Τό αυτοκίνητο έκαμε μιά βόλτα τριγύρω και ξανακίνητο προς και τέλος χάθηκε άναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα για να ξανασεφανισθή κατά τις όχτώ παρά πέντε. 'Ο Μάρτεν Ντάλ εγκατέλειψε τη θέση του στις όχτώ και πέντε αλλά την άλλη μέρα βρισκόταν πάλι εκεί στις έπτά.

Λίγο μετά την άφιξή του ξαναείδε τό μυστηριώδες αυτοκίνητο που επανέλαβε όσα και κατά την προηγούμενη, με την διαφορά ότι, στις όχτώ, σταμάτησε πίσω απ' τον Μάρτεν Ντάλ. Χωρίς να σβύση το μοτέρ ο οδηγός τον ρώτησε:

—'Ο σέρ Λόυδ Κάπσον;

—Έγώ.

—Φέρετε τα χρήματα;

—Τά έφερα.

—Άνεβήτε.

...ΚΑΙ ΤΙ ΜΠΟΡΕ

'Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε με βήμα σταθερό, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και είδε μέσα σ' αυτό τό έναν άγνωστο.

—Άνεβήτε, του λέει και αυτός.

Τό μισό ώστόσο λεπτό που τό αυτοκίνητο έμεινε σταματημένο, άρκεψε για να βγί μεσα από μιά πυκνή φυλλωσιά έρποντας ένας μικροσκοπικός άνθρωπος και να γαντζωθεί άθόρυβα πίσω από τό αυτοκίνητο.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως με σχετικά μεγάλη ταχύτητα και ο άγνωστος που βρισκόταν μέσα σ' αυτό, λέει στον Μάρτεν Ντάλ με ξεζητημένη ευγένεια και κάποια δόση ειρωνείας.

—Δεν πιστεύω να έναντιωθήτε αν θελήσουμε να σας κλείσουμε τα μάτια; Καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ.

—Πώς όχι; Κάμετε όπως θέλετε, αρκεί να μου ξαναδώσετε τό παιδί μου.

—Τό παιδί σας, σε μισή ώρα τό πολύ, θα σας επιστραφή ύγιεστατό. Τά χρήματα;

—Στην τσέπη μου.

—'Οραία. Χωρίς έχθρα ε;

—Κάθε άλλο. Μπορείτε αν θέλετε να μου δέσετε τα μάτια.

—Μη διάτρεχε. Όταν βγούμε απ' την πόλι. Σαφηνικά, ενώ τό αυτοκίνητο διέσχισε την «Βικτώρια Άβενου» άκούσθηκε πίσω απ' αυτό ο θόρυβος μιάς μοτοσυκλέτας. 'Ηταν ένας «κονστέιμπλ» της τροχαίας κινήσεως που τό προσπέρασε και τό σταμάτησε.

—Γιατί δεν έχετε πισινό φαναράκι;

—Πώς δεν έχω! Απήντησεν άπορώντας ο οδηγός. Θάπτεσε ίσως στον δρόμο.

—'Ολ ράιτ! Άκούσθηκε με μιά μικρή ταχύτητα στο τμήμα.

Στό τμήμα κατέθηκε μόνον ο οδηγός. 'Ο δεύτερος συμμορίτης έμεινε μέσα στο αυτοκίνητο με τον Μάρτεν Ντάλ έχοντας όμως διαρκώς το δεξί γέρι του στην τσέπη του πανταλονιού του. 'Ο Μάρτεν Ντάλ κατάλαβε τί σήμαινε αυτό.

—'Υστερα από δέκα λεπτά ο οδηγός επέστρεψε έννευρισμένος από τό τμήμα και βίδωνε ένα φαναράκι κόκκινο πίσω από τό αυτοκίνητό του.

—Τί άπόγινε; ρώτησε ο δεύτερος συμμορίτης.

—Τί ήθελες ν' άπογίνι; Έξέτασαν την άδεια κυκλοφορίας, μου πήρανε τα στοιχεία, άποχρεώθηκαν να πληρώσω τό φαναράκι στο πενταπλάσιο της αξίας του και πλήρωσα επί πλέον τριανταδυό σελλίνια πρόστιμο. Δεν ξέρεις τον νόμο;

—Δρόμο τώρα γιατί αυτό μάς άγοσώρησε.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε και πάλι και σε λίγο βρισκόταν έξω από την πόλη. 'Ο συμμορίτης έδωσε τα μάτια του Μάρτεν Ντάλ. —'Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας τό αυτοκίνητο σταματούσε άπότομα.

Όταν του έλυσαν τα μάτια, είδαν ότι βρισκόταν σ' ένα μικρό ιδιωτικό κατάκλειστο γκαράζ που φωτιζόταν με ένα μεγάλο κρεμαστό ηλεκτρικό γλόμπο. Έκτός του αυτοκινήτου που τον είχε μεταφέρει, άλλο τίποτα δεν βρισκόταν μέσα στο γκαράζ. Τό ταβάνι, τό δάπεδο

οι τοίχοι και όλα έν γένει ήσαν σκεπασμένα με μεγάλα τελάρα από άσπρο μουσαμά. 'Ο Μάρτεν Ντάλ κατάλαβε ότι όλα αυτά είχαν γίνει για να μη μπορέση να άναγνωρίση τό μέρος αν περιερχόταν με την άστυνομία όλα τα ιδιωτικά γκαράζ.

Οι δυό συμμορίτες παρέλαβαν 50 εκατοστόλιρα, και, αφού τό εξέτασαν καλά για να βεβαιωθούν ότι δεν ήσαν σημαδεμένα, του έφεραν τό μικρό.

—Θά μισήσουμε, του λέει ο ένας από τους δυό, τώρα πούχουμε τα λύτρα, να σας σκοτώσουμε χωρίς να πάρη κανείς είδηση.

—Ναί, ξέρω. Έτσι τουλάχιστον, κι' αν σας πιάσουν μιά μέρα δεν θα μπορέσουν να σας στείλουν στον μίστερ Τζών Έλλιοτ για να βγάλι να στραβά του τα έξοδα. Μπορώ να πηγαίνω;

—Βεβαίως αλλά θα φύγετε όπως ήλθατε! Με δεμένα τα μάτια και μόνο μέσα στο «Χάιντ-Πάρκ» θα σας τό λύσουμε.

—Όπως θέλετε. Αν θέλετε μάλιστα, μπορείτε να δέσετε και τα μάτια του παιδιού μου!

—'Υστερα από τρία τέταρτα της ώρας, ένα ταξί σταματούσε έξω από τό αστυνομικό τμήμα και κατέβαινε απ' αυτό ένας έξαλλος άντρας κρατώντας ένα μωρό στο χέρι.

—Πιάσατε ένα αυτοκίνητο που δεν είχε φαναράκι κόκκινο, έδώ και μιάμιση ώρα;

—Μάλιστα!

Τό αυτοκίνητο ήταν νοικιασμένο με τον μήνα από ένα γνωστό γκαράζ. Τά τηλεφώνη ά δουλέψαν έντατικά μισή ώρα, στο τέλος της οποίας ξεκινούσαν από την «Σκότλαντ-Γιάρντ» τρία λεωφορεία με αστυνομικούς ώπλισμένους ως τα δόντια, έπικεφαλής των οποίων βρισκόταν ο Σούμερ.

Σχεδόν ταυτοχρόνως ξεκινούσε άλλο αυτοκίνητο από τό μεγάλο Κάπσον, μέσα στο οποίο βρισκόντουσαν... δυό Κάπσον!

—Όστε έτσι, έλεγε χαρούμενος ο πραγματικός, ενώ τό αυτοκίνητο έτρεχε μ' άστρα-παιία ταχύτητα! Είσθε ο μίστερ «Λωποδύτης-Φάντασμα»; Δεν θα ξεχάσω σ' όλην μου την ζωή αυτό που κάνατε για μένα! Άλλά πώς κλέψατε τό κόκκινο φαναράκι;

—Δεν τό έκλεψα εγώ. Τό μικρό παιδάκι ενός φίλου μου Κινέζου. Έτσι ήξερα τί θα γινόταν με τον πρώτο «κονστέιμπλ» που θα συναντούσαμε.

—Μπράβο! Είσθε διαβολικά πολυμήχανος. Όταν τό αυτοκίνητο έφθασε στην έξοχή οι δυό Κάπσον άκουσαν όμοθρονιές. Τό μυστηριώδες σπίτι είχε περικυκλωθή από αστυνομικούς που πυροβολούσαν άκατάπαυστα, ενώ από μέσα, οι κακοποιοί, κάτοχοι δυό πολυβόλων, άπαντούσαν με θεριστικά πυρά.

Έδέθηκε στο τέλος να τιναχτή με δυναμίδα στον αέρα τό σπίτι από τους αστυνομικούς. Και όταν μετά την έκρηξη οι όρθοι τοίχοι ζώστηκαν από φλόγες, ο Κάπσον στράφηκε προς τον «Μάρτεν Ντάλ».

—Σας όφειλω 5000 λίρες που κάγονται αυτή τη στιγμή.

—Όχι λόρδε. Όφείλετε μόνον εκατό λίρες στην «Εταιρεία προς προστασίαν των ζώων». Τά πενήντα εκατοστόλιρα ήσαν πλάστα!

—Πλαστά; Άλλά τότε φίλε μου ριψοκινδυνεύετε την ελευθερία σας αν τυχόν δεν καούν!

—Μη φοβάστε! Είναι πλάστα... χωρίς να είναι! Άντί της ύπογραφής του διευθυντού της Τραπέζης της Άγγλιας, φέρουν την ύπογραφή... του άσύλληπτου «Λωποδύτη-Φάντασμα!».

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ξυπνα καί κουτά

ΚΡΥΩΝΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Ο άνακριτής.— Συνελήφθης δάξοντας τό χέρι στις τσέπες ενός διαδύτου...

'Ο λωποδύτης.— Κρύωνα κ. άνακριτά και όπως οι δικές μου οι τσέπες ήταν τρύπιες...

■ ■

ΑΠΟΡΙΑ ΜΠΕΚΡΗ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

—Πού άκούστηκε τέτοια δικαιοσύνη; Τό κρασί που ήπια έχει βραθευθή σ' ένα σωρό εσθέςεις. Όστε άνταμείβεται τό κρασί και τιμωρούνται όσοι τό πίνουν!

■ ■

ΤΙ ΘΑΠΑΙΡΝΕ ΚΑΤΟΠΙ

'Ο πελάτης αφού έφαγε ένα έλεεινό φαγητό, άκούει τό γκαρσόν να τον ρωτά:

—Και τί θα πάρη ο κύριος;

—Θά πάρω... πόδι, φίλε μου, αν τό δεύτερο φαγητό είναι σαν τό πρώτο!

■ ■

ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ!

—Τό σύστημά μου έχει τό πλεονέκτημα να άποσобиή άπολύτως τα σιδηροδρομικά δυστυχήματα.

—Και σε τί βασίζεται;

—Αυτό είναι τό άπλοστότατο: αφήνω τα τραίνα σταματημένα και βάζω να προχωρούν οι σταθμοί.

■ ■

ΛΙΑ ΠΛΗΡΕΣΟΥΣΙΟΥ...

'Η κυρία στην καμιοέρα... —Μαίρη, ο κ. Βλακίδης με ζητά εις γάμον τηλεφωνικώς. Κάνε μου τη χάρη να γελάσσης με την καρδιά σου επί τρία λεπτά μέσα στο τηλέφωνο...

■ ■

ΦΟΒΕΡΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

—Δεν μπορείς να φανταστής, μαμά, τί φορικό χαράκιτσα έχει ο σύζυγός μου. Άρκεσι να θέλη ένα πράγμα... για να θέλω εγώ τό αντίθετο!

■ ■

ΚΑΤ' ΕΥΦΗΜΙΣΜΟΝ...

Μεξάν ύπόπτον ύποκειμένων. —Είκοσι χρόνια, φίλε μου, έζησα την δύσκολη ζωή του χρυσοθήρα...

—Στό Τράνσβαλ;

—Όχι, στις βίλλες των οποίων οι ένοικιασται έλειπαν στην έξοχή...

■ ■

ΛΑΘΟΣ ΘΑΚΑΜΝΕ

Έπισκέπτης.— Έδώ είναι ο προϊστάμενός σου;

Τό παιδί του γραφείου.— Όχι, αλλά μπορείτε ν' αφήσετε τον λογαριασμό σας.

Έπισκέπτης.— Δεν έχω παιδί μου, κανένα έγκρεμύ λογαριασμό μαζί του. Τό παιδί του γραφείου.— Τό κύριε, θά... κάνατε λάθος στο γραφείο.

ΜΟΥΓΓΟΙ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ

Σε προηγούμενο φύλλο μας είχαμε γράψει για τους τυφλούς στους οποίους ή έπιστήμη και τό δαιμόνιο ώρισμένων ανθρώπων απέδωκαν τό φως τους. Σήμε-ρα θα σας πούμε για τους μουγγούς οι οποίοι χάρις στην Θεά Έπιστήμη μπορούν να άακλήσουν τη φωνή τους.

Τό καταπληκτικό αυτό κατόρθωμα επιτυγχάνεται μ' ένα μικρό φωνητικό μηχανήμα που τοποθετείται στον λαρυγγα του μουγγού. 'Η άπόκτησή του στοιχίζει μόνον έφτά λίρες και οι ενδιαφερόμενοι μπορούν ν' άπευθυνθούν στην Δυτική 'Ηλεκτρική Έταιρεία, στο Λονδίνο.

■ ■

Τό περασμένο χρόνο, ο μίστερ Σάμ Χίγκινς από την πόλη Σμίθφιλντ Μάρκετ, του Μάντσεστερ, άρχισε άποτόμως να χάνη τη φωνή του. 'Επί τρεις μήνες ή πάθησή του χειρότερευε και ή φωνή του όλο και άδυνάτιζε. Οι γιατροί έπεχείρησαν να σταματήσουν τό κακό, αλλά οι προσπάθειές τους απέβησαν μάταιες.

'Επιτέλους ένα διάσημος λαρυγγολόγος του Λονδίνου άνακοίνωσε στον Χίγκινς την τραγική αλήθεια: Έπρεπε δίχως άναβολή να ύποστη μιάν έγχείρηση ή όποία θα του στερούσε όλοκληρωτικά τη φωνή του! Διαφορετικά ύπήρχε κίνδυνος να πεθάνη. 'Ο δυστυχής Χίγκινς ύπέστη την λεπτή έγχείρηση κι' έγινε μουγγός...

Πέρασε ένας μήνας όταν μιά μέρα άκουσε για την ύπαρξη ενός καταπληκτικού μηχανήματος—την εποχή εκείνη είχαν κατασκευαστή μόνον τρία μοντέλλα—που δινε στους ανθρώπους την χαμένη τους φωνή. Άναχώρησε άμέσως για τό Λονδίνο και ή τύχη τον βοήθησε να προμηθευτή και να τοποθετήση στο καταστραμμένο λαρύγγι του τό μόνο δείγμα που ύπήρχε. 'Επειτα από τρεις μέρες ο μίστερ Χίγκινς πήρε τό άκουστικό στο χέρι και τηλεφώνησε στην μητέρα του στο Μάντσεστερ!

■ ■

Δευτέρα περίπτωσι: Μιά άοιδός της όπερας, άρρώσθησε κι' έχασε τη φωνή της. Οι χειρουργοί έκαμαν στο χαλασμένο λαρύγγι της την θαυμαστή έγχείρησή τους—δηλαδή της έβγαλαν τό λαρύγγι!—και κατόπιν προχώρησαν στην τοποθέτηση και έφαρμογή του μικρού ήχητικού μηχανήματος. Πέντε λεπτά μετά την τοποθέτηση της «μαγικής φωνής» ή μουγγή γυναίκα άρχισε να βγάξη ανθρώπους θόγγους σαν ένα μικρό παιδί. Έπακολούθησαν ώρισμένα μαθήματα φωνητικής και προς μεγάλη της κατάπληξη ή άοιδός μιλούσε όπως πρίν!

■ ■

ΧΑΪΔΕΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Δεν αγαπάς το παιδί σου. Δεν το φιλάς σχεδόν ποτέ.

Τά λόγια αυτά τάλεγε προχθές μια νέα κυρία, πολύ αίσθηματική και τρυφερή, στον άνδρα της, έναν άνθρωπο θαυμασίο και κάλλιστο πατέρα.

Ο άνθρωπος αυτός όμως έχει την γνώμη — πολύ όρθα άλλωστε — ότι δεν πρέπει να παραχαϊδεύει κανείς το παιδί του υπερβολικά γιατί καταστρέφει τον χαρακτήρα του. Πιστεύει ότι οι εξωτερικές εκδηλώσεις δεν είναι ή απόδειξις της στοργής. Σήμερα που η ζωή είναι τόσο δύσκολη πρέπει κανείς να συνθίξει το παιδί του από μικρό και να το δπλίζει με την απαιτούμενη ψυχική δύναμη για ν' αντιπαλέψει τις δυσκολίες.

Και φυσικά, τά χάδια, και πρό πάντων τά υπερβολικά, κάθε άλλο παρά ενδεδειγμένα είναι στην περίπτωση αυτή.

Ένα πολυχαϊδεμένο παιδί είναι κατ' ανάγκην και κακοαποτεθραμμένο.

Έχουμε πολλά παραδείγματα παιδιών που κατέστρεψαν τη ζωή των εξ αιτίας της πολύ επεικούς, της πολύ μαλακής ανατροφής που πήραν. Γιατί πολλοί γονείς χαϊδεύουν τά παιδιά τους και τ' αφήνουν να ζούν σύμφωνα με τὸ κέφι τους αντί να τά συνηθίζουν από μικρά σε μία απαραίτητη πειθαρχία.

Κι' αυτό το κάνουν είτε γιά ν' αποφυγούν τά παιδιά τους τη σκληρή ζωή που είχαν οι ίδιοι όταν ήταν μικροί, είτε γιατί νομίζουν ότι τά παιδιά τους είναι ένα είδος μικρών θεών εμπρός στους οποίους σκύβουν τὸ κεφάλι και δεν θέλουν να τά στενοχωρήσουν στο παραμικρό.

Και όμως είναι γνωστό ότι οι περισσότεροι ευεργέται της ανθρωπότητας, οι μεγάλοι άνδρες που θαυμάστηκαν γιά τὸ καλὸ τοῦ κόσμου, είχαν μία παιδική ηλικία επίπονη, σκληρή, δύσκολη. Κι' είχαν συνηθίσει από μικροί στην προσπά-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

θεια, στην εργασία, στον κόπο. Γι' αυτό ακριβώς κατώρθωσαν να παλαίσουν με τις δυσκολίες που συναντούσαν στο δρόμο τους και να νικήσουν με τὸ ἀδάμαστο θάρρος της ψυχής τους.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΝ

ΟΙ ΜΠΕΜΠΗΔΕΣ

Ο μπέμπης, επίσης, παρακολουθεί τη μόδα. Αν εκείνος δεν έχει ακόμη την απαιτούμενη κοκετταρία, η μαμά του έχει άφθονη ώστε να περισσεύσει και γι' αυτόν. Και καθώς είναι ασφαλώς τὸ ωραιότερο παιδί τοῦ κόσμου, πρέπει να είναι ντυμένο ὅσον τὸ δυνατόν πιὸ κομψά.

Παρ' ὅλον ότι μάς ἔρχονται οι ζέστες, είναι ἀπαραίτητο να περιλαμβάνη η γκαρνταρόμπα του ωραία πλεχτά λαινάξ. Τὸ μωρὸ κρυολογεί πολύ πιὸ εύκολα ἀπὸ τοὺς ἐνήλικας και τὸ κρύο τὸ βλάπτει περισσότερο ἀπ' αὐτοὺς.

Γι' αὐτὸ πρέπει να ἔχουμε στη διάθεσή του αρκετὰ γιλεκάκια πλεχτά, τά ὁποία τὴν ἡμέρα συνοδεύονται με μιά ωραία κυλόττα επίσης πλεχτή, ἡ ὁποία στηρίζεται στοὺς ὤμους μ' ἓνα φιόγκο ἀπὸ κορδέλλες. Μιά μπαθέτα κεντημένη θὰ συμπληρώσει τὸ ντύσιμο αὐτό, πὸν είναι τὸ πρακτικότερο γιά τὸ καλοκαίρι, δταν τὸ μωρὸ σας είναι μικρότερο τοῦ ἑνὸς ἔτους.

Παραλλήλως όμως με τά κλασσικά αὐτά λαινάξ, τά φορέματα λενζερὶ κρατοῦν μιά μεγάλη θέση στὸν ἱματισμὸ τοῦ μωροῦ.

Τὰ φορέματα αὐτά πὸν μπορεί να είναι και πολυτελέστατα, είναι ἴσια, με σούρες ἢ πλισσέ, μ' ἓνα «ἀμπιεσμέν» πολὺ κοντὸ, στρογγυλὸ ἢ τετράγωνο, ἢ ἀπλῶς με ἓνα πλαστρὸν πὸν σχηματίζεται ἀπὸ ἀρκετὲς μικρὲς πιέττες πολὺ λεπτές.

Τὰ φορέματα αὐτά γαρνίρονται ωραιότατα με λεπτὰ κεντήματα, με ἐν-κρουστασιὸν ἀπὸ λουλούδια, με στενὲς θαλασιέν, με μικρὲς πιέττες, με θολὰν σουρωτὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Ἐξ ἄλλου, οι λεπτές και στενὲς σούρες είναι στην ἡμερησία διάταξη, και συνηθίζεται να σταματοῦν τά φορέματα αὐτά — πὸν σκεπάζουν τὴν μάλλινη κομπιναιζὸν — ὡς τά γόνατα, γιά ν' ἀφήνουν να φαίνονται τά παχουλά και καλοφτιαγμένα ποδαράκια.

Τὰ φορέματα αὐτά γίνονται ἀπὸ καλὴ βατίστα, ἀπὸ νανσοῦκ μονόχρωμο ἢ με πούα, ἀπὸ κρέπ ντε σιν λενζερὶ, ἀπὸ τουάλ ντε σουά, ἀπὸ ὀργκαντίνα.

Βλέπομε ωραιότατες «γκέμπ» ἀπὸ λινὸ κεντημένο πὸν χρησιμεύουν νὰ σκεπάζουν τὸ γιλεκάκι πὸν είναι μάλλον ἢ ἀπὸ πικὲ και φοριοῦνται με μιά φαρδειά φοῦστο.

Όλα τά φορέματα αὐτά είναι κοντά, πρέπει όμως να κάνωμε ἐξαίρεση γιά τά φορέματα της βαπτίσεως ἢ γιά ὁποιαδήποτε ἐπίσημη γιορτὴ πὸν είναι πολὺ μακριὰ και ἔξερνοῦν ἀρκετὰ τά μικρὰ ποδαράκια.

Τὰ ἐπανωφοράκια ἔχουν μιά μικρὴ κάπ ἂν και τά περισσότερα καλοκαιρινὰ μαντῶ ἐφέτος είναι χωρίς πελερίνα, μ' ἓνα γιλεκὰ όμως μεγάλο. Και είναι κρίμα, γιατί νομίζω ότι τίποτα δὲν περιβάλλει καλύτερα τὸ χαριτωμένο ὄλο-στρογγυλὸ προσωπάκι ἀπὸ μιά διπλὴ πελερίνα.

Κατὰ γενικὸν κανόνα τά παλτουδάκια αὐτά γίνονται ἀπὸ ὕφασμα ἀσσορ-τὶ με τὸ φόρεμα.

Ο οἶκος «Ἰρμόν» παρουσίασε ἓνα ωραιότατο ἀνσάμπλ: μαντῶ και μποννέ ἀπὸ σαντοῦνγκ ρὸξ γαρνιρισμένο με μπιέ μπλέ.

Μὰ ὁ μπέμπης θὰ μεγαλώσει τόσο γρήγορα... Θ' ἀρχίσει τότε τά πρῶτα του ἑήματα και τίποτα δὲν θὰ τοῦ είναι χρησιμώτερο τότε ἀπὸ τὴν «μπαρποτέξ», ἡ ὁποία θὰ είναι φαρδειά, θὰ σφιγγὴ στη μέση με μιά ζώνη και θὰ είναι ὁμοιόμορφη γιά τ' ἀγόρια και τά κορίτσια.

Τὰ ἐσώρρουχα τοῦ μωροῦ γίνονται κατὰ προτίμησιν ἄσπρα.

Μ' αὐτὸ όμως δὲν ἔλομε να ποῦμε ότι ἀπαλείονται τά θαλασσιὰ και τά ρὸξ πὸν είναι επίσης πολὺ της μόδας.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΖΩΝΕΣ

Οι ψάθινες ζώνες σε πολὺ ζωνερά χρώματα θὰ χρησιμοποιηθοῦν πολὺ με τὰ μονόχρωμα ταγιέρ.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τὸ πρακτικώτερο ταγιέρ γιά τὸ ταξίδι είναι: φοῦστο ἀπὸ λαινάξ μαρὶν μονόχρωμο και ζακέττα, καντριγιέ μαρὶν και λευκὴ.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Τὸ καλύτερο μέσο γιά να διατηροῦνται καθαρὰ τά γάντια σας είναι να τά καθαρίζετε κάθε φορὰ πὸν τά θγάζετε.

Τὰ τραβάτε καλὰ, τά τοποθετῆτε σε ἓνα πανὶ καθαρὸ και στεγνὸ, και τά τρίβετε με ψύχα ψωμιοῦ μαγιαντίκου. Δὲν σὰς δίνει καθόλου κόπο κι' όμως ἀρκεῖ γιά ν' ἀφαιρέσει ὅλη τὴ σκὴν τους και να διατηρήσει τά γάντια καινούργια πολὺν καιρὸ.

□ □

—Γιά να διατηρήσετε πολλὲς ἡμέρες τὰ λουλούδια σας σε θάξα, μόλις καταλάβετε ότι χάνουν τὴ φρεσκάδα τους, βουτήξτε τις ἄκρες τῶν κοτσανιῶν τους σε ἑρσαστὸ νερὸ και μετὰ 5 λεπτὰ κόψτε τὸ μέρος πὸν ἐμοῦσκεψε και ξαναβάλτε τά ἄνθη σας στὸ θάξο με δροσερὸ νερὸ. Θὰ δῆτε ότι τὰ λουλούδια σας θὰ ἀνακτήσουν φρεσκάδα.

—Γιά να καθαρίσετε σκεῦα ἀπὸ ἄλουμνιο, χρησιμοποιεῖτε κοσκινισμένη ἄμμο, με τὴν ὁποῖαν τρίβετε, και τὸ ἄλουμνιο γίνεται σὰν καινούργιο

□ □

ΚΝΙΔΩΣΕΙΣ

Β'.

Στὸ προηγούμενο φύλλο σὰς ἔγραψα γιά τὰ αἷτια πὸν προκαλοῦν τὴν κνίδωση, κοινῶς οὐρτικάρια, τὴ συχνὴ αὐτὴ δερματικὴ πάθηση, ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἀντιαισθητικῶν ὀλοῶν πὸν προκαλεῖ στὸ δερμα, γίνεται συγχρόνως αἷτια και γενικωτέρων ταρῶν.

Σὰς ἔγραψα ἀκόμα ποιὲς τροφὲς είναι ἐκείνες πὸν εὐνοοῦν περισσότερο τὴν ἐκδήλωσή της, καθώς και γιά μερικὰ φάρμακα, πὸν λαμβανόμενα γιά θεραπευτικοὺς λόγους ἀσχετῶς της θεραπευτικῆς των ἱκανότητος, είναι δυνατόν όμως να προκαλέσουν και κνίδωση.

Σὰς ἐπαναλαμβάνω τὰ φάρμακα αὐτά γιά να ἐντυπωσете καλλίτερα: είναι τὸ κωπάτο βάλαμιο, τὸ ἰωδιούχο κάλι, ἡ κινίνη, ἡ ἀσπιρίνη. Αὐτὰ πρέπει ἀμέσως να τά παύσετε μόλις δῆτε τὰ συμπτώματα της κνιδώσεως, ἀμέσως να πάτε ν' ἀπευθυνήτε στο γιαντὸ σας, γιά να σὰς τὰ ἀντικαταστήσει.

Ἰδιαίτερος δὲ να ὑπεθυμίζετε στο γιαντὸ σας, ότι σὰς πειράζει τὸ κινίνο ἢ ἡ ἀσπιρίνη, γιατί μπορεί ἡ ἐπανάληψη να ἔχη σοβαρώτατες ἐπιπλοκές.

Ἐπίσης κνίδωση παρουσιάζεται και μετὰ τὴν ἐπέλεση ἐνέσεων ὁροῦ ὅπως ὁ ἀντιδιφθεριτικός, ὁ ἀντιστρεπτοκοκκικός και ὁ ἀντιτετανικός, πρέπει δὲ πάντοτε ἂν ἔχετε ὑποστή και ἄλλοτε μιά τέτοια ἐνεση, ἀμέσως να τὸ γνωρίζετε στο γιαντὸ, γιά να πάρετε τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα γιά τὴ διατρέχετε σοβαρότερο κίνδυνο.

Τὸ σημερινὸ θέμα είναι και ἐπικαιρο, γιατί βρισκόμαστε, στην Πασχαλινὴ περίοδο, κατὰ τὴν ὁποῖαν γίνεται μεγάλη χρῆση σ' ὅλα τὰ σπῆτια, ἀπὸ κόκκινα αὐγά. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴ σχετικὴ νηστεία της σαρακοστής, με μεγάλη ὀρεξὴ ὅλοι μας, καταδροχθίζομε ἄφθονα κρέατα, διάφορους ἄμυρους μεζέδες και σαλάτες κι' ὕστερὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ στο τέλος κάθε γεύματος, τρώμε και αὐγά. Τὴν ἄλλη μέρα ἀρχίζουν πόνοι στο στομάχι, δισπερστικὲς κενώσεις, και τέλος ἡ κνίδωση. Εὐτυχῶς, τις περισσότερες φορὲς, με τὴν

τις φουσκῶλες δὲν τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα με γλαρὸ μίγμα νεροῦ και ξυδιού, κατόπιν δὲ τις πονδράρετε ἀφθόνως, με τὴν κάτωθι σκόνη.

Fecule de pommes de terre	80 gr.
Poudre d'iris	20 »
Camphre pulverisé	4 »
Oxyde de zinc pulv.	4 »

Μ' ὅλα αὐτὰ θὰ μετριάσετε τὴν φαγοῦρα και θ' ἀποφεύγετε κατὰ τὸ δυνατό τὰ ἐυσίματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν να προκαλέσουν δευτερογενὴ μόλυνση (σταφυλοκοκκίασιν κ.τ.λ.).

Μὲ τὴν λήψη λοιπὸν τοῦ καθαρκτικοῦ, τὴν αὐστηρὴ νηστεία, και τὴν μετέπειτα διαίτα, θὰ ὑποχωρήσουν σε 3 μέρες τὰ πρῶτα γενικά συμπτώματα, και μετὰ 5—6 ἡμέρας θὰ ἐξαφανισθοῦν τελείως και τὰ τοπικά (δηλ. φουσκῶλες, κοκκινίλες, φαγοῦρα).

Ἐκείνο όμως πὸν σὰς τονίζω είναι ότι ἂν κατὰ μικρὰ διαστήματα ὑποτροπιάζει ἡ κνίδωση, είναι ἀνάγκη ἀπόλυτη, να ἐπισκεφθῆτε εἰδικὸν δερματολόγο γιαντὸ, ὁ ὁποῖος με εἰδικὲς ἐνέσεις και αὐτοαυμοθεραπεία θὰ σὰς ἀλλάξει ριζικῶς, ἀπ' τις δυσάρεστες συνέπειες και χρονιότητες της παθήσεώς σας. Ἀν τὴν κατάστασιν αὐτὴ, τὴν παραμελήσετε τότε ἡ κνίδωση καταντᾷ χρονία, και με τὴν παραμικρότερα αἷτια, τὸ προσωπό σας θὰ παραμορφώνεται.

Καμμιὰ φορὰ, εὐτυχῶς σπανίως, ἡ πάθησιν ἐντοπίζεται στα ἀναπνευστικὰ ὄργανα, ὁπότε πλέον ἡ κατάστασίς σας ἐπιδεινούται σοβαρώτατα.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Μιά κομψὴ «γκέμπ» ἀπὸ λευκὴ ὀρνταντίνα. — Αὐτὸ ωραιότατο φορὸμα γιά βαπτισμὸ ἀπὸ μουσελίνα. — Ἐνα ἀνσάμπλ: ἐπανωφοράκι και μποννέ ἀπὸ κρέπ σατέν και κρέπ ντε σιν. — Μιά κουδέρα γιά κοῦνια ἀπὸ κούνια ἀπὸ κρέπ ντε σιν.

Ἐνα ωραιότατο ἀνσάμπλ: μαντῶ και παλτουδάκι ἀπὸ δελουδο ρὸξ. — Ἐνα χαριτωμένο φορεματάκι και μιά πρακτικώτατη μπαρποτέξ.

θά κρύφτηκε στην πιο σκοτεινή γωνιά.
"Ας μην τους ενοχλήσω."

Εκείνη την στιγμή ο άντρας άναση-
κώθηκε και άπλωσε το χέρι, ψαχουλεύ-
οντας στον τοίχο, σαν να ζητούσε τον
διακόπτη. Η "Ιρις προθυμοποιήθηκε να
πατήσει το κουμπί και φώς πλημύρισε
το σαλόνι. Είδε έναν άνδρα μέσου άν-
στημάτος που φορούσε μία λασπωμένη
στολή καταδίκου.

Ο Γουώλτερ Χόγκ, μη έχοντας πιά
ελπίδες να ξεφύγει, είχε ζητήσει κατα-
φύγιο σ' ένα μπαλ-μασκέ.

Κυτάχτηκαν για μία στιγμή χωρίς
λέξη. Έκείνος τέλος μίλησε πρώτος, με
γλυκερά φωνή:

—Με συγχωρείτε για την εισβολή
μου, αλλά... έρρηκαν άνοιχτο το παράθυ-
ρο και...

Η "Ιρις τον διέκοψε.

—Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Πάω
να κλείσω την πόρτα του σαλονιού. "Αν
κάποιος επιχειρήσει να την άνοιξη, θα
νομίσω πως είναι άνθρωποι που δεν θέ-
λουν να τους ενοχλήσει κανείς. Άπόψε
είναι δυο ζεύγη άρραβωνιασμένων στο
σπίτι. Η άλλη πόρτα είναι της σκάλας.
Περιμένετε με. Πάω να σας φέρω ρού-
χα.

Κατάπληκτος, την είδε να φεύγει ά-
θόρυβα. Σε λίγο η "Ιρις επέστρεψε μ'
ένα κοστούμι ρούχα του πατέρα της.
Μόλις μπήκε στο σαλόνι, είδε τον δρα-
πέτη να καπνίζει.

—Πάρτε τα ρούχα, του είπε η "Ιρις
διασπαστικά. Ενώ θα ντύνεσθε, θα φυλά-
γω φρουράς έξω.

—Κάποιος έκανε να άνοιξη την πόρτα
πρό όλίγου, ψιθύρισε νευριασμένα ο
άνθρωπος. Χτύπησε ρατώντας: Ποιός
είναι;» κι ύστερα έφυγε.

—Μην σκοτίζεστε γι' αυτό. Πηγαίνω
στο σαλόνι. Μόλις δω, κλειδώστε την
πόρτα.

—Άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε άντι-
μέτωπη με τον άρραβωνιαστικό της.

—"Ιρις! Επιτέλους σε βρίσκω! Πού
ήσουν κρυμμένη;...

Διεκόπη απότομα. Γιατί η "Ιρις δεν
είχε προλάβει να κλείσει την πόρτα κι' ο
Χόλλινταιν διέκρινε πίσω της έναν άν-
δρα.

—Τι τρέχει; ρώτησε ο Ράλφ, προχω-
ρώντας.

Είδε τον δραπέτη να άπλώνει τα χέ-
ρια του προς τα ρούχα. Ο Ράλφ άρπα-
ξε το ρεβόλβερ του.

—Ψηλά τα χέρια διέταξε.

—Καλά, υπακούω! άποκρίθηκε ο κα-
τάδικος με πικρία, σηκώνοντας τα χέ-
ρια.

—Και μην κουνήθεις! πρόσθεσε θριαμ-
βευτικά ο δικηγόρος, ενώ τα μάτια της
άρραβωνιαστικίως του έλαμπαν από
θυμό.

Η "Ιρις είδε με φρίκη τον Ράλφ
να προχωρή προς το τηλέφωνο.

—Ράλφ! Τι θέλεις να κάνης;

—Νά ειδοποιήσω την "Αστυνομία, της
άποκρίθηκε ξερά.

—"Αν το κάνης αυτό, θα χωρίσουμε!
Βλέποντας το περιφρονητικό χαμό-
γέλο του, η "Ιρις του φώναξε:

—Σου επιτρέφω τον λόγο σου. Είσαι
σκληρός και ποταπός. Δεν έξυπηρετείς
τους νόμους από αγάπη προς την δικαι-
σύνη, αλλά γιατί τίποτα το εύγενικό
δεν πάλλει μέσα σου!

Και λέγοντάς του αυτό τα λόγια, έ-
θγαλε όπ' το δάχτυλό της την θέρα με
τον άμέθυστο, που της είχε κάνει δώρο
και την πέταξε χάμω, θυμωμένα. Άνά-
μεσα στα δάκρυα που θόλωσαν το

θλέμμα της, η "Ιρις κύτταζε τον Χόλ-
λινταιν να τηλεφωνεί:

—Άλλο; Διευθύνεις της "Αστυνομίας;
Παρακαλώ, τον διευθυντή. Δεν είναι έ-
κει; τον "Αναπληρωτή του. Άλλο; Ά-
νεκάλυψα τον δραπέτη. Ναι, τον Γου-
ώλτερ Χόγκ. Είναι στο σπίτι του στρα-
τηγού Νόρτον. Στείλετε κανέναν να τον
συλλάβετε.

Η "Ιρις που με παιδιαστική χειρονο-
μία είχε φράξει με τα χέρια της τα αυ-
τιά της για να μην άκούη, τώρα κύ-
ταζε τον δραπέτη με συμπόνια: "Υστε-
ρα από τόσες μέρες άπεγνωσμένων προ-
σπαθειών, σκληρών στερήσεων θα βρι-
σκόταν πάλι στο κελλί την μέρα των
Χριστουγέννων, όπου τον περίμενε ακό-
μα πιά αύστηρή ποινή για την δραπέ-
τευσή του. Σε μία στιγμή, δεν κρατή-
θηκε και ξέσπασε σε λυγμούς.

Η πόρτα του σαλονιού άνοιξε κι' ο
στρατηγός Νόρτον, άκολουθούμενος από
μερικούς καλεσμένους του μπήκε μέσα.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε δυνατά ο
στρατηγός.

Το θλέμμα του, κύτταζε πότε τον ένα,
πότε τον άλλο: τον δραπέτη που ήταν
άκουμπισμένος στον τοίχο, με τα χέ-
ρια ψηλά, με πρόσωπο κατάχλωμο, δι-
ατηρώντας όμως κάποια αξιοπρέπεια.
Την κόρη του με τα μάγουλα πλημμυ-
ρισμένα δάκρυα, ζωντανή εικόνα της
άπελπισίας. Και τέλος, τον Ράλφ Χόλ-
λινταιν, αύστηρο ύποστηρικτή των νό-
μων.

—Τι χαριτωμένο κουαρτέτο! φώναξε
ο στρατηγός. Γιατί δεν μάς φωνάζετε;
Μήπως έτοιμάζατε καμιά φάρσα;

—Στρατηγέ μου, είπε ο Ράλφ Χόλλιν-
ταιν, αυτός εδώ είναι ο Γουώλτερ Χόγκ,
ο δραπέτης που η άστυνομία κυνηγά
μία εβδομάδα. Μπήκε εδώ μέσα, έβαλε
χέρι στα ρούχα σας. (Ο Χόλλινταιν έ-
δειξε τα ρούχα που ήταν άπάνω στο
ντιβάνι και ύψωσε τον τόνο της φωνής
για να σκεπάσει την διαμαρτυρία της
νέας που φώναζε: «Δεν είναι αλήθεια!»)
"Εγώ του τα έδωκα!"... Έτοιμάζοταν
να άποδράσει και πάλι. Εύτυχώς που τον
πρόλαβα.

—Τι έκανε, λέει; Πώς; Αυτός είναι ο
Γουώλτερ Χόγκ;

Αυτές οι έρωτήσεις διεσταυρώνονταν
πίσω από τον στρατηγό.

—Τηλεφώνησα στην άστυνομία και σε
λίγο θάρρουν να τον συλλάβουν, είπε ο
δικηγόρος.

Εκείνη την στιγμή χτύπησε το κου-
δούνι του τηλεφώνου. Ο στρατηγός πή-
ρε το άκουστικό.

—Άλλο. Λίγο ήσυχία, παρακαλώ, Μά-
λιστα. Εδώ, ο στρατηγός Νόρτον αυ-
τοπροσώπως. Τι συμβαίνει; Μάλιστα έ-
δω βρίσκεται. Λάθος κάνετε, σας λέω

πώς εδώ βρίσκεται. Πώς; Μιλήστε μου
πιο καθαρά, παρακαλώ: δεν καταλα-
βαίνω, γιατί βουίζει το τηλέφωνο. Θα
είναι έξ αιτίας της όμιχλης. "Α.. τώρα
καταλαβαίνω καλλίτερα.

Μεσολάβησε σιωπή κι' ύστερα ο στρα-
τηγός συνέχισε:

—Ωστε κάναμε λάθος; Λαμπρά. Κα-
ληνύχτα σας!

Όταν ο στρατηγός στράφηκε προς
τους καλεσμένους το πρόσωπό του φα-
νέρωνε κατάπληξη. Το μονόκλ του είχε
πέσει άπ' το μάτι του, δεν φρόντισε ό-
μως να το έπαναφέρει στην θέση του.

—Ο διευθυντής της άστυνομίας με
πληροφόρησε πως άνεκαλύφθη το πτώμα
του Γουώλτερ Χόγκ. Είχε όρκιστή πως
δεν θα τον έπιαναν ζωντανό και κράτη-
σε τον λόγο του.

—Πέθανε; φώναξε η "Ιρις.

—Μάλιστα. Τα άστυνομικά σκυλιά
τον άνεκάλυψαν πριν από ένα τέταρτο
της ώρας κοντά σ' ένα θράχο. Φαίνεται
πως γκρεμίστηκε κι' ο θάνατός του έ-
πληθε άκαριαία. Λόγω της όμιχλης,
δεν θα είδε τον γκρεμό και ρίχτηκε στο
κενόν. Πάντως, ό,τι έλεπε, πραγματοποιή-
θηκε. Είμαι εύχαρισμένος γι' αυτόν
— και τα μάτια του γέρου στρατηγού
άναζητήσαν το θλέμμα του δικηγόρου.
Ληστής, σύμφωνοι, φάνηκε όμως γεν-
ναίος.

—Μά, είπε ο Χόλλινταιν, άφου βρέθη-
κε ο Χόγκ, ποιός είναι αυτός;

—Φοβούμαι ότι το όνομά μου σας εί-
ναι άγνωστο — άποκρίθηκε εύγενικά ο
δραπέτης.

—Ενα ξεφωνητό χαράς άκούστηκε άπ'
τον διάδρομο όπου, πίσω άπ' τους άλ-
λους βρισκόταν ο Χιοϋζ Νόρτον μαζί
με τους δυο άργοπορημένους, την Μόλυ
και τον Τζιμ.

—Άρμστρογκ! Φίλτατε! φώναξε ο έ-
ρυθρόδερμος όρμώντας. "Ωστε έσύ ή-
σουν μετεμφιεσμένος σε κατάδικο; Τι
ύπέροχη φάρσα!

—Εσφίξε θερμά το χέρι του δραπέτου
κι' ύστερα γυρίζοντας προς τον πατέρα
του που περίμενε μιάν εξήγηση, είπε.

—Μπαμπά, είναι ο θάτος "Αρμστρογκ,
που ήταν συνάδελφός μου στην Ναυτική
"Ακαδημία. Συχνά σου μιλούσα γι' αυ-
τόν, θυμάσαι;

Κυτάζοντας πιο προσεχτικά το πρό-
σωπο του νέου, η "Ιρις άντελήφθη πως
ή χλωμάδα του είχε προκληθή από ένα
συννεφάκι πούτρινος.

Ο "Αρμστρογκ την κύτταξε ειρωνικά
λέγοντάς της:

—Μις Νόρτον δεν ξέρω αν θα με συγ-
χωρέσετε ποτέ. Σας ζητώ μυριάκις συγ-
νώμην. Κι' η καλωσύνη σας θα φθάσει
στο κατακόρυφο, αν, έκτός της συγ-
νώμης, μου παραχωρήσετε τον έπόμε-
νο χορό.

Στο άναμεταξύ η Μόλυ εξηγοϋσε γε-
λώντας:

—Όταν σταματήσαμε στην έξωπορτα,
στείλαμε τον "Αρμστρογκ να προηγηθί
και να εισχωρήσει στο σπίτι περνώντας
για δραπέτη. Χωρίς να το φαντασθί
η "Ιρις μου έδωκε την ιδέα, τηλεφωνών-
τας. Θα ήταν τόσο όμορφο να τον πάρη
για τον Χόγκ.

Εκείνη την στιγμή αν κύτταζε τον
Ράλφ ή Μόλυ θα αντιλαμβανόταν άπ'
την έκφραση του προσώπου του πως η
φάρσα δεν του φαινόταν καθόλου όμορ-
φη. Τα κατακόκκινα όμως μάγουλα και
τα λαμποκοπούντα μάτια της μις Νόρ-
τον φανέρωναν άκριβώς το αντίθετο.

Η όρχήστρα έπαίξε στο σαλόνι, κα-

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ

Η Πρωταπριλιά είναι ένα διεθνές έθιμο,
όπως άλλωστε είναι και μια διεθνής...ήμε-
ρομηνία, πολλά δε υπήρξαν ά' όλες τις έπο-
χές και σ' όλα τα πλάτη της σφαίρας μας
τα θύματά της.

Άπ' τα πιο χαριτωμένα, είναι τα δυο
άνεκδοτα που παραθέτουμε παρακάτω. Έγι-
ναν και τα δυο στο Παρίσι και είχαν πολλά
θύματα.

Ίδου το πρώτο:

—Ενα πρωί— πρωταπριλιάτικο φυσικά—
διάφορες προσωνυμίες άπ' το καλλιτεχνι-
κό διανοούμενο και έλλεικτο έν γένει Παρίσι,
έπαιρναν μια πρόσκληση επάνω σε χαρ-
τί του ύπουργού της Παιδείας, να
παρουσιαστούν ώρισμένη ώρα στο γραφείο
του για να του δώσουν τα άπαραίτητα στοι-
χεία προκειμένου το ύπουργείο να τους πα-
ρασημοφορήσι.

Φυσικά, όλοι, φρόντισαν να είναι συνε-
πείστοι στο ραντεβού τους και έτσι το
ύπουργικό γραφείο γέμισε από κυρίους και
κυρίες που περίμεναν με την μεγαλειότητα
άνυπομονησία, αλλά και με την μεγαλειότητα εκ-
πληξη, γι' αυτή την... περιέργη σύμπτωση
των προσλήσεων.

Κάποτε εμφανίζεται και ο κ. ύπουργός.
Με μεγάλη του χαρά είδε όλες αυτές τις
προσωπικότητες, αλλά βρέθηκε ύποχρεωμέ-
νος να τους δηλώσει ότι δεν είχε καλέσει
κανένα αυτός στο γραφείο του!

Υπήρξαν άπλούστατα όλοι τους θύματα
πρωταπριλιάτικου φαρσέρ!

□ □

Το άλλο Πρωταπριλιάτικο είχε θύματα
5—6 Γάλλους βουλευτάς.

Κάποιος άγνωστος παρουσιάζονταν εκείνη
την ημέρα διαδοχικά στον καθένα τους και
έλεγε ότι βρέθηκε στον Σηκουάνα το πτώ-
μα κάποιου νέας, που μπορούσε να ήταν...
και η μικρή του φιληνάδα. Το πτώμα όμως
αυτό δεν άνεγνωρίσθη από κανένα και γι'
αυτό δά έπρεπε να πάγη ο κ. βουλευτής ως
το νεκροκομείο για να δη. Τό... θύμα δι-
στάσε στην άρχή αλλά κατόπι έτρεξε για να
πληροφορηθί ότι κανένα πτώμα, γνωστής ή
άγνωστης νέας δεν βρισκόταν εκείνη την
ημέρα στο νεκροκομείο.

□ □

λώντας τους χορευτάς.

—Νά μην χάσουμε αυτόν τον χορό, "Ι-
ρις, είπε στην μνηστή του.

Την ίδια στιγμή, η "Ιρις Νόρτον ά-
κούμπησε το χεράκι της σ' εκείνον που
φορούσε την στολή των καταδίκων, με
το παράξενο συναίσθημα πως είχε κάνει
την έκλογή της όχι μόνο γι' αυτό το
βάλς αλλά και για ολόκληρη την ζωή.

—Λυπούμαι, είπε παρατώντας σύζυλο
τον άρραβωνιαστικό της.

Ο Ράλφ Χόλλινταιν έμεινε μόνος στο
σαλόνάκι. Το πρόσωπό του έγινε κατα-
κόκκινο άπ' τον θυμό. Στα πόδια του,
είδε κάτι να λάμπη. Έσκυψε και άνα-
γνώρισε τον άμέθυστο που είχε χάρισει
στην μις Νόρτον.

Η "Ιρις χόρευε. Τέλος η όρχήστρα
σταμάτησε.

—Μεσάνυχτα, είπε ο "Αρμστρογκ χα-
μογελώντας με πόθο. Εύτυχισμένα Χρι-
στούγεννα, αγαπητή μου, "Ιρις. Νοίω-
θω πως θα είναι και για σας και για
μένα τα πιο εύχарιστα Χριστούγεννα
της ζωής μας.

Το θλέμμα της, γεμάτο τρυφερότητα,
έλεγε ενάει

ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΟΚ

ΠΟΛΕΙΣ...

ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΟΥΝ

ΟΝΟΜΑ?

Δεν είναι μόνο οι άνθρωποι που άλλα-
ζουν όνόματα όταν δεν τους άρέσουν, ή όταν
άνηκουν στο Πάνθεον των διαπρεπών του
άστυνομικού δελτίου είναι και οι πόλεις.
Συχνότερα μάλιστα αυτές άπ' τους ανθρώ-
πους, που πολλοί τους, διατηρούν ως το
τέλος του βίου των το πιο κακόηχο συχνά
όνομα και που το μεταβιβάζουν σαν την πιο
πολύτιμη κληρονομία στους άπογόνους των.

Έτσι π. χ. στην Γαλλία, μια επαρχιακή
πόλη που είχε το όχι και τόσο εύχарιστο
όνομα "Άγιος Πέτρος των... Φερέτρων,
έγινε "Άγιος Πέτρος των Άνθων. Θα όμο-
λογήσετε ότι είναι προτιμότερο το δεύτερο
αυτό.

Πρό του πολέμου, πάλι στην Γαλλία ύ-
πηρξε ένα χωριό που τόλεγαν Λέζ-Άλμάν
(Οί Γερμανοί). Τώρα έχει μεταβληθί σε
...Συμμάχους! Η "Αγία Πετρούπολις, ή
παλιά τσαρική πρωτεύουσα έχει μεταβαπτι-
σθί άπ' τους Μπολσεβίκους σε Λένινγκρατ,
και ή πρωτεύουσα της Νορβηγίας Χριστιαν-
σία σε Όσλο, για να παύσει να θυμίζει τον
βασίλεά της Δανίας Χριστιανό τον 4ο που
την έτρεψε.

Εμείς εδώ, εξακολουθούμε έξω από τας
"Αθήνας άκόμη, να διατηρούμε ως όνομα
τό... Χασάνι, το Χαζναντάρι στο Μπέλες, το
Ντεμερλή στην Θεσσαλία κ. ά.

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΙΚΡΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Τάχα ταιριάζει να μισήσω κάποιους φί-
λους μου

έπειδή πλούσιο δεν το θέλαν να με
δοϋνε;

...Ίσως οι «άνώτερες» ψυχές τους θέ-
λαν δίπλα τους

κι' ένα φτωχόν για να μπορούνε να έλε
οϋνε!...

Τάχα ταιριάζει να μισήσω κάποιους φί-
λους μου

γιατί μου διώξαν τη γυναίκα π' αγα-
πούσα;

...Ίσως φοβόνταν μη στην τούση εϋτυ-
χία μου

έτσι άσυνήθιστος έγώ, παραφρονοϋσα!

Τάχα ταιριάζει να μισήσω κάποιους φί-
λους μου

που με προτρέπουν και το γράψιμο να
πάψω;

...Ίσως προβλέπουν τών... «μεγάλων»
ότι θαμιαζα

και δεν το θέλουν σαν «αυτούς»... πι-
κρά να κλάψω!...

"Οχι. Το μίσος μου σε φίλους δε θα ται-
ριάζε,

μια εύγνωμοσύνη πρέπει βέβαια να τους
δείξω.

Θάξιζεν ίσως να τους χώραγε ή άγκά-
λη μου

για να τους σφιξω τρυφερά... ως να
τους πνίξω!

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
ΣΤΟΝ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Η άνεκδοτολογία του Βενιζέλου είναι ά-
πο τις πιο πλούσιες. Τα γαλλικά φύλλα ά-
ναφέρουν κι' αυτά πλείστα άνεκδοτά του.
Μεταφέρουμε εδώ ένα άνεκδοτο του έλλι-
πόντος ήγέτου, όπως το γράφει ένα παρι-
σινό περιοδικό:

Ο Βενιζέλος, ο μέγας αυτός "Έλλην πο-
λιτικός, πέθανε στο Παρίσι, ύστερ' από μια
πολυθόρυβη ζωή, που την κατηνάλωσε όλη
στην ύπηρεσία της πατρίδος του. Κατά τας
διαπραγματεύσεις ειρήνης του 1919-1920,
φορούσε όπως και ο Κλεμανσώ ένα δικωχο
σκούφο από μαύρο μεταξωτό.

—"Α! του είπε μια μέρα ο Τίγρης, τί
κρίμα να μην έχωμε τα δυο κεφάλια μας
κάτω από τον ίδιο σκούφο!...

—Κρίμα, βέβαια, απήντησε ο εϋστοφός
Κρής, αλλά μήπως τάχα είστε βέβαιος ότι
παράγουν δυο κεφάλια;

□ □

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

"Ατέλειωτα είναι τα άνεκδοτα για τον Μ.
Ναπολέοντα. Τα γαλλικά φύλλα, αφηγούντα
τώρα ένα καινούργιο άνεκδοτο του μεγάλου
Κορσικανού που έγινε όταν ο Ναπολεών ήταν
εξόριστος στην "Αγία Ελένη.

Ενα πρωί, ο μεγάλος εξόριστος ξύπνησε
κάπως νωρίτερα άπ' το συνήθισμένο του
και κατέβηκε στον κήπο της άγροικίας του
Λόγκουιτ για να πάρη λίγη άροσία.

Το πρωί εκείνο είχε τοποθετηθί σκοπός έ-
νας νεαρός στρατιώτης που μόλις είχε φθά-
σει άπ' την "Αγγλία και ο οποίος δεν έγγώ-
ριζε τον Ναπολέοντα.

Ο αυτόκράτωρ λοιπόν τον πλησίασε ά-
φελήστατα και τον ρωτά αν είναι εύχαρι-
στημένος άπ' την δουλειά που του άνέθεσαν.

—"Ο! πολύ, κύριε! άποκρίθηκε εκείνος.
"Από μικρός ώνευρεϋόμουν να γνωρίσω τον
Ναπολέοντα. Γι' αυτό και κατετάχθηκα στον
στράτο.

□ □

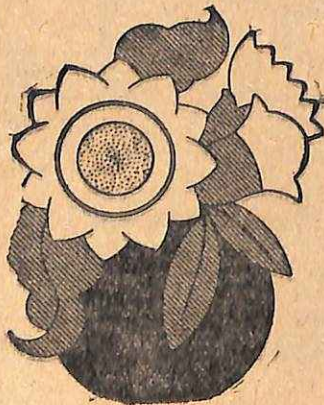
ΦΑΡΣΕΡ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Οί φαρσέρ δεν κατόρθωσαν πάντα να ελ-
ναι άσύδοτοι. Στο τέλος την πάθαιναν και
αυτοί, και κατά τον χειρότερο τρόπο. Όπως
π. χ. ο Γερμάν ντε Ρενιέρ, μέγας γαστρο-
νομικός άσθίς, έφάμυλλος του περιφημού
Μαργιά Σαδαρέν. Ο Ρενιέρ, αγαπούσε τις
φάρσες και σιάρωνε άπειρες τέτοιες σ' ό-
λον τον κόσμο. Δεν έφείδετο ούτε της μη-
τέρας του, ούτε του πατέρα του.

Στο τέλος όμως τα θύματά του έπέτυχαν
ένταλμα συλλήψεως έναντίον του και τον
φυλάκισαν. Ήταν ή έποχή που ή φάρσα ή-
ταν είδος επικίνδυνου.

Τρυφερότερος όμως υπήρξε ο διάσημος
κοννέτσιας Βιβιέ.

Αιτός μπήκε μια 1η "Απριλίου σ' ένα
μπανάκινο, άγόρασε δώδεκα κεριά, δώδεκα
διαφόρων μαρκών. Τα κεριά αυτά τα έστησε
στον πάγκο του καταστήματος και τα άναψε.
Λέγοντας ότι άπ' όποιον του άρεζε θα έγό-
ραζε... 500 πακέττα. Όταν τα κεριά έλικο-
σαν ως κάτω, ο Βιβιέ δήλωσε ότι κανένα
δεν του άρεσε, κι' έφυγε. Κανείς δεν σκέ-
φθηκε να τον καταδιώξει...

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΠΟΣΟ ΦΟΒΑΜΑΙ

Κι' αυτά που γνώριζα που πήγανε; Κι' αυτά που αγάπαγα που νάναι;... Δέ νανορίζουν πιά τη σκέψη μου και στην καρδιά μου δέ μιλάνε.

Κι' ίσως να πήγαν αφού τάδιωξα άλλο φωλιά πάλι να χτίσουν, για κάποια όνειρα πανέμορφα σε κάποιον άλλο να μιλήσουν.

Κι' όμως μονάχος μου το θέλησα κι' ως μετανιώσω τώρα τόσο. (Μ' έκαναν κάποιες άμαρτίες μου δι'τι αγαπούσα να πληγώσω).

Κι' αφού μονάχος εγώ τάδιωξα πόσο φοβάμαι τώρα μήπως σαν τους χτυπήσω να μ' άνοιξουν μερίνη αναπάντητος ο χτύπος.

ΑΝΤΩΝΗΣ Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

□ □

ΕΙΜΑΙ...

Είμαι το ρόδο που άνοιξε δειλά μια αυγή του Μάη, μα πριν προφτάσει να χαρή τον ήλιο και τ' άγέρι το κόβει κάποιο χέρι. Και τώρα, στ' ανθογυάλι εκεί, φυλλοροεί και πάλι...

Υ' είμαι το μαγικό πουλί που ελεύθερο πετάει, μα, απ' τη φωλιά του, μια βραδυά τ' άρ-πάζει κάποιο χέρι, σ' ένα κλουβί το φέρει. Και τώρα, τ' άλλα, ελεύθερα πουλιά, βουβό κυττάει...

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΠΕΙΝΟΣ

□ □

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ...

Μια πρώτη αγάπη μ' έδεσε στη γη παντοτεινά κι' ο χρόνος τὰ δεσμά της γιγαντώνει. "Ω! Δέν θ' άνθήσει τ' όνειρο της εὐτυχίας ξανά στα στήθια μου που ή θλίψη όλο ριζώνει. Κι' άν ήρθε τάχα ή άνοιξη, των θλίψεων οι σπηγές δέν στέρεψαν' μηδὲ τὰ νυχτοπούλια νὰ σκούζουν πάσαν άρρηθμα, κι' άς χύνουν τις αύγες το μύρο τους πολύχρωμα ζουμπούλια.

Κι' άν παίζουνε χαρούμενα τ' άηδόνια στα κλαδιά, κι' οι γλάροι κάτω εκεί στ' άκροθαλάσσι, σταχτιά προβάλλουν σύννεφα στο πέλαο μακριά και ή μόρα, νά, σέ λίγο, θά ξεσπάσθ...

Μια πρώτη αγάπη άνίκητη—ό! μάτια γαλανά!—

τη λίγη μου ζωή την περιζώνει. "Ας μην άνθισα τόνειρο της εὐτυχίας ξανά, Αὐτή, στα στήθια μου όλο θά φροντίζω!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ

Γύρω του σκορπίζον ή ζωή σπάταλα. Ήταν νέος... Στα πόδια του δρισκόταν ό-λες οι ήδονές της ζωής, λίγο άν ήθελε πο-ρούσε να μεθύσει απ' το κόκκινο καυτό κρα-σί της αγάπης, να γνωρίσει τους κόσμους της ξεγνοιασιάς και της χαράς. Άλλά όχι... Αὐτός ποθούσε κάτι άλλο, άνώτερο, ίδα-νικώτερο: τη Δόξα...

—Πώς μπορώ νά φθάσω τη Δόξα; ρω-τούσε πάντα τους γύρω του. Δείξτε μου τον δρόμο της, θέλω νά την φθάσω, νά πραγματοποιήσω το όνειρο της ζωής μου. Και κάποιος βρέθηκε μια μέρα νά άπαντή-ση στην παράκληση του νέου.

—Θέλεις τον δρόμο της Δόξας; Νά αυτός είναι. Αὐτός ο μεγάλος δρόμος που χάνει-ται μακριά στον ορίζοντα. Σκέψου όμως προτού τον ακολουθήσεις, σιέψου, γιατί ί-σως κάποτε, μισήσης αυτόν τον πλατύ δρό-μο που οδηγεί σ' ένα τόσο μαγευτικό θρό-νο, το θρόνο της Δόξας. Νά αυτός είναι ο δρόμος άν θέλεις πάρε τον.

Και ο νέος την ίδια στιγμή γε-μάτος θέληση, όρεξη, χαρά, παίρνει τον δρό-μο για την Δόξα. Τί πλατύς, τί εύκολος δρόμος. Στα πλάγια του τριανταφυλλιάς σκορπίζουν τη μεθυστική μυρωδιά τους, και ροδοπέταλα σέ χαϊδεύουν άπαλά, ενώ στρο-βιλίζονται απ' τον άέρα. Μα αφού είναι ο δρόμος που οδηγεί στην δόξα πώς νά μην είναι ώραιος;

Και ο νέος περπατεί... Πέρασαν χρόνια. Ο δρόμος, που άρχισε τόσο ώραια, ο δρόμος ο στρωμένος με ρο-δοπέταλα έχει αλλάξει. Είναι στενός, σκο-τεινός, στα πλάγια του αντί για τριαντα-φυλλιάς φυτρώνουν άγρια βότα και τὰ άγ-κάθια τους πληγώνουν τον δροσιστή. Αὐτός όμως προχωρεί πάντοτε. Δέν είναι πιά ο νέος, που γνωρίσαμε. Τὰ όλόμυρα μαλλιά του τὰ ξανόγουν άσημόχρυσες τοῦφες, τους ώμους του τους βαρύνουν 10 χρόνια παρα-πάνω, τὰ βήματα του είναι λιγώτερο στα-θερά. Αὐτός όμως προχωρεί πάντα με θέ-ληση, με ύπομονή, έμψυχόμενος από το ό-ραμα του τέματος, που προβάλλει στην φρε-ντασία του κάθε στιγμή. Και προχωρεί...

Τὰ χρόνια κυλούν. Και τέλος, νά! Τά κουρασμένα απ' την προσπάθεια του άγνα-τέματος μάτια του, αντικρύζουν το πολυπό-θητο τέμμα. Φθάνει... Έφθασε στο θρόνο της Δόξας. Με μια προσπάθεια σωριάζει το γηρασμένο απ' τις ταλαιπωρίες του μεγά-λου ταξιδιού σώμα του πάνω στον όλόχρυ-σο θρόνο. Και τότε αφήνεται στην ήδονική άμοιβή της προσπά-τίας του. Ή δόξα, που τόσο πόθησε, για την όποια τόσο αγωνίσθη-κε, τόσα θυσίασε γι' αυτήν είναι τώρα κτή-μα του. Άντικρύζει γύρω του τον σεβασμό, την ύποταξη, τον θαυμασμό. Όλα είναι δι-κά του, όλα του προσφέρονται.

Ναί. Άλλά γιατί του λείπει ή όρεξη νά τὰ δοκιμάσθ; Όλα; Νά απολαύση άληστα την πληρωμή του; Γιατί το σώμα του που τα-λαιπωρήθηκε, ματώθηκε, καμπούριασε στο μεγάλο δρόμο δέν κλείνει πιά μέσα του την μεγάλη πνοή της νεότητος, που τον έπρωξε, στο όνειρό του, δέν κλείνει παρὰ μια καρ-διά κουρασμένη, πληγωμένη, άνικανη νά αί-σθανθῇ, άνικανη νά ποθήσῃ. Ή Δόξα δέν

ΜΗ ΜΟΥ ΤΑΡΑΞΕΙΣ...

Δέν θέλω νά μου πῆς άν μ' αγαπούσεις "Ας ρίξουμε στη λήθη τὰ παλιά... "Αν τρυφερά στα μάτια με κυττούσες, και γέμιζες το στόμα μου φιλιά...

"Όση χαρά ή ξεγνοιασιά μου δίνει, δέν θά τη δώση ή αγάπη ή περισσή. Μ' μου ταραξείς τη γλυκειά γαλήνη, με την ένθυσή σου τη χρυσή...

"Ασε με νά θωρώ τὰ χρυσαστέρια, αντί τὰ δυό σου μάτια τὰ χλωμά, και μη ζητάς νά πιάσης τὰ δυό χέρια, μέσ' στ' άσπρα σου τὰ χέρια τὰ θερμά...

Μαγευτική άπλώνεται ή γαλήνη μέσ' στη μικρή μου ξέγνοιαστή ψυχή... "Όση χαρά ή ξεγνοιασιά μου δίνει, δέ θά μου δώση ή αγάπη σου ή χρυσή...

ΝΤΙΝΑ ΜΠΕΛΛΑ

□ □

ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΗ ΑΓΑΠΗ

"Απόψε θά μεθύσω, αγαπημένη. Είναι ή ζωή μου τόσο κουρασμένη... Βαρέθηκα πιά χρόνια νά περνώ, μια τέτοια ζωή, ζωή βασανισμένη.

"Ισως νά θρώ μέσ' του κρασιού την ζάλη την λήθη. Κι' ίσως γείρω τὸ κεφάλι και ξενοιαστος για λίγο κοιμηθώ: την θλίψη μου ίσως σβύσω την μεγάλη.

Τί φταις εσύ, μικρή μου αγαπούλα; Είναι ή καρδιά σου τόση δά μικρούλα κι' ο έρωτας μου είναι ώκαινός... πώς νά χωρέση μέσα της, φτωχούλα;

Μην κλαίς όταν με βλέπεις μεθυμένο, όταν με βλέπεις νά παραπατώ. Είμαι πουλί, πουλί λευτερομένο.

Με τέτοια αγάπη άν μ' αγαπάς ακόμα, σέ λίγο θέ νά γίνω πιά ένα πτώμα και τί όφελει άν έρχεισαι και κλαίς... άπάνω από το νεκρικό μου χόμα;

Π. ΚΛΑΔΑΚΗΣ

τον κάνει εύτυχιμένο. Κι' αυτός, που τόσο την πόθησε τώρα την μισεί. Τί παράξενο. Άπό μακριά φθάνουν στ' αυτιά του κάτι λόγια, που άκουσε κάποτε, κάποτε πριν από χρόνια πολλά:

"Ο δρόμος της Δόξας; Νά αυτός είναι... "Ισως κάποτε μισήσης τον πλατύ αυτό δρό-μο που οδηγεί σ' ένα τόσο μαγευτικό θρόνο. Ήταν ή αλήθεια...

ΡΕΑ ΚΑΤΗ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μια με-ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν άναφέρεσθε σε παλαιότερες άπαντήσεις νά σημειώνετε πάντοτε τον άριθμό του φύλλου, για το όποιο μās γράφετε.

Δ. Νά μην στέλνεται ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλλουν περισσότερα από όσα όρίζουμε νά έχουν υπ' όψει τους ότι θά διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τὰ άλλα θά σχίζονται.

Ε. Νά μην στέλνεται ποτέ νέα συνεργα-σία σας άν δέν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δέν θά ληφθῇ υπ' όψει. Νά σημειώνετε σε κάθε και-νούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-ση στην προηγούμενη.

Σ η μ. "Ως γνωστόν, ή «Έβδομάς» κρί-νει τὰ έργα των άναγνωστών της και δη-μοσιεύει τὰ έγκρινόμενα χωρίς κα-μιά χρεηματική άμοιβή.

Λέοντα Παπάν. Δέν μās ικανοποίη-σαν τὰ ποιήματά σας. "Ο στίχος σας θέλει ακόμη δουλέμα. Καλλίτερο σχετικά το πρώ-το πεντάστιχο του «Όνειρον». Ι. Π. Δι-μαντήν. Δυστυχώς είναι άτεχνο το ποίη-μά σας. Και το μέτρο και οι ρίμες του εί-ναι έλαττωματικές. "Ιωάννην Τσέπε-ρη ν. Δέν είναι άσχημα γραμμένο μα το θέμα του είναι κοινότατο και χλισειωμένο. Τιτάνια-Φαίρη. Καλλίτερο από τὰ προηγούμενά σας. "Οχι όμως και δημοσιεύ-σιμο ακόμη. Δείχνει πάντως ότι μπορείτε νά γράφετε καλλίτερα.

Διαλέξτε κανένα θέμα λιγώτερο βαρύ κι' απο-φύγετε τις φλυαρίες. Άντώνη Ντάρ-βαν. Δυστυχώς το ποί-ημά σας δέν είναι καθό-λου καλό. Δέν μπορεί καν νά χαρακτηρισθῇ ως ποίημα. Διαβάστε ποιη-ση προς το παρόν. Εύ-αγγελίαν Θεόδω-ρο ν. Έγκρίνεται το «Δός μου το χέρι σου». Τό άλλο κατώτερο. Νί-κον Γρυπάρη ν. Έγκρίνεται ή «Αισιοδο-ξία» και θά δημοσιευθῇ με τη σειρά της. Τό άλ-λο όχι καλό. Ν. Γ. Μή-τσιτσιόν. "Οχι έπι-τυχημένα τὰ ποιήματά σας, δυστυχώς. Πρό πάν-των ή «Φαντασία» πολύ άτεχνη. Για τὰ καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

"Αλητην Θέριον. Καθόλου καλά και τὰ νέα ποιήματά σας. Γεμάτα τεχνικά λάθη, κακόχρως φράσεις, και άσυναρτη-σίες. Δημοσιεύουμε έδώ το τέταρτο τετράστιχο του «Βραδυάξει» για νά τὸ δῆτε και μόνος σας.

"Ημέρα τη γοργόφρεση π' έσδόσθη πικρόχολα λιγνά φτωχό πουλί της νύχτας τὸ μαβὸ φτερό π' έσχίσθη με χάρη ράβει ή νύχτα πὸ πολλή.

Τί θά πουν αυτά; Έμεις δέν καταλάβαμε τίποτα. Για τὰ καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Γώγον Πετρόπουλον. Για νά μη γίνουμε «δέπτεροι της άυτοχειριάσεώς σας» ό-πως μās γράφετε, δημοσιεύουμε έδώ το «ει-δοποιητήριο» ποίημά σας αφού πρόκειται με αυτό «νά μαλαχθῇ ή σκληρά όπερ λίθος καρδιά της αγαπημένης πλὴν άπατιλής "Ε-λενίτσας σας» άν και δέν συμφωνούμε με την γνώμη σας ότι «είναι συνεγραμμένον πολὺ εκφραστικόν και ώραιον».

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΛΗΤΟΝ

"Ω άστρον της ζωής μου λαμπρόν ὦ της ψυχῆς μου φῶς φανερόν και της ζωής μου άγκελε νυχθημερόν πρὸ σε άπευθύνω τον άναστεναγμόν μου τὸν φλογερόν.

"Εμάρανες σκληρά της νεότητός μου τὸ έαρ διά του πυρός των έπαράτων ὀφθαλμών σου ήνηξας έμάσσουσιν πληγὴν εἰς την καρδίαν μου ὥστε φρέαρ

και τον μυελόν μου έντὸς σκοτεινῶν και μαρῶν πέπλων έτήλιξας. "Επείσθην ὁ άμμος εἰς τὸ περιφλεγόμενόν σου βλέμα σου βλέμα

εἰς την ώραϊαν σου φωνὴν την τὸσον γλη-κιτάτην

πλὴν μα και οι λόγοι σου άπεδήχθυσαν τε-ράστιον και ὀνοϊρώδες ψέμα ὅπερ με ὅθησε εἰς την άπονενομένη άπόφα-σίν μου την ιστατήν.

"Ω ναι άγκελέ μου τὸ έλαβα άπόφασιν ναι θ' άυτοκτονίσω

άν δια των τελευταίων, ὡς άνω, λόγων μου δέν κατορθώσω νά σε συγγενίσω

"Ω Έρασμα ὦ φῶς των λογισμῶν μου ὦ έαρ της ζωής μου

εἰς χείρας σου εύρίσκετε τὸ νῆμα της ζωής μου

αίλως θά με δεχθῇ της γῆς της παγερός τὸ πεζὸν χόμα

SCHERK

Η Λοσιόν προσώ-που Scherk ξανσιώ-νει το δέρμα, ώμορ-φαίνει το πρόσωπο. Ζητήσατε φυλλάδια των δρασχών 90. και 55

Χρώμα μαλλιών	Χρώμα ματιών	Έπιδερμίδα	Τύπος Μυστικόν	Χρώμα Μυστικόν
ξανθά άνοικτά	γαλάνα	ώχρα ή ίσιου	natural I	orange
ξανθά άνοικτά	γαλάνα ή καστανά	δοσασή	natural II	caramel
καστανά άνοικτά	γαλάνα ή γκρι	ματῆς, Σμαρῆ	rachel I ή natural I	rouge +
καστανά	γαλάνα ή γκρι	λεμπή (στασίτη)	rachel I ή natural I	india
καστανά	καστανά ή γκρι	μελαχρῶσι	rachel I	india
καστανά άνοικτά	καστανά	μελαχρῶσι τόν.δερμῆς	natural III	cognac
καστανά άνοικτά	καστανά	άσπρα	natural III	clivia ή orange
καστανά άνοικτά	καστανά	λεμπή (στασίτη)	natural III	india ή clivia
μαύρα	μαύρα	ωχρῆ μελαχρῶσι	rachel II ή lan	clivia
μαύρα ή άσπρα	μαύρα ή άσπρα	άσπρη ή άσπρη	natural II	cognac

Ζητήσατε την ώμορφιά συμφωνά με τον σίνακα!

Δίδετε τόση προσοχή στο χρώμα και την φόρμα της τουαλέτας... Εν τούτοις πρώτα βλέπει κανείς το πρόσωπό σας. Ο πινάς αυτός δείχνει πώς θα μπο-ρέσετε να βρήτε άκριβώς το "φόρεμα, που ηγναίνει καλύτερα στο πρόσωπό σας, δηλ. την Πουδρά Παράδειγμα: Σε χρώμα μαλλιών καστανό, μάτια καστανά, έπιδερμίδα μελαχρῶσι, "ταίριαζε πούδρα rachel I και κομπάκτ india. Η πούδρα καλά διαλεγμένη δίνει στο πρόσωπό σας μια νοητή έξαιρετική, σας "ντύνει, περιφρα-νίζει. Διαλέξατε όμως την πούδρα Μυστικόν και κομπάκτ Μυστικόν (rouge) σύμφωνα με τον πινάκα του Scherk. Έξασφαλίσατε μαζύ με τον υποκειμενικό σας τόνο μια ώμορφία αρμονική. Πούδρα Μυστικόν (rouge) τον άρ. 80 και 50. Κομπάκτ Μυστικόν άρ. 3. άποστελλονται δείγματα πούδρας και κομπάκτ. Γεν. Άντλος Π. Ι. Μαγνιρώτα Νίκης, άριθ. 10. Τηλέφωνο 25-7321

Πούδρα Μυστικόν

ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΝ (ROUGE) Σε κομπάκτ κομπάκτ με έπιδερμῆς και bouquette

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Δ. Συμβούλιον της «Ένώσεως Συντα-κτών Περιοδικού Τύπου» συνελθόν έκτά-κτως ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐκ των μελών τοῦ σωματείου Ντόλη Βασιλιάδη - Νίκβα, ἀπε-φάσισεν ὡς:

1ον) Έκφραση τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος.

2ον) Καταθέση εἰς τὸ ταμεῖον ἀλληλοβοη-θείας Συντακτῶν Περιοδικού Τύπου Δρχ. 1000 εἰς μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος.

3ον) Μερμνήση διὰ τὴν περισυλλογὴν των ἀνεκδότων ἔργων του.

4ον) Δώση πρὸς δημοσιεύειν τὸ παρόν εἰς τὸν καθημερινὸν και περιοδικὸν τύπον.

Ἀθῆναι 6 Ἀπριλίου 1936

Ὁ πρόεδρος

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

Εἶναι ἀνύπαρκτο χωρὶς δέρμα λεῖον καὶ ὑγιές. Δέρμα
ὕγιές θ' ἀποκτήσετε μόνον διὰ τῆς τακτικῆς παρακο-
λουθήσεως τῆς μεθόδου

"GEORGE"

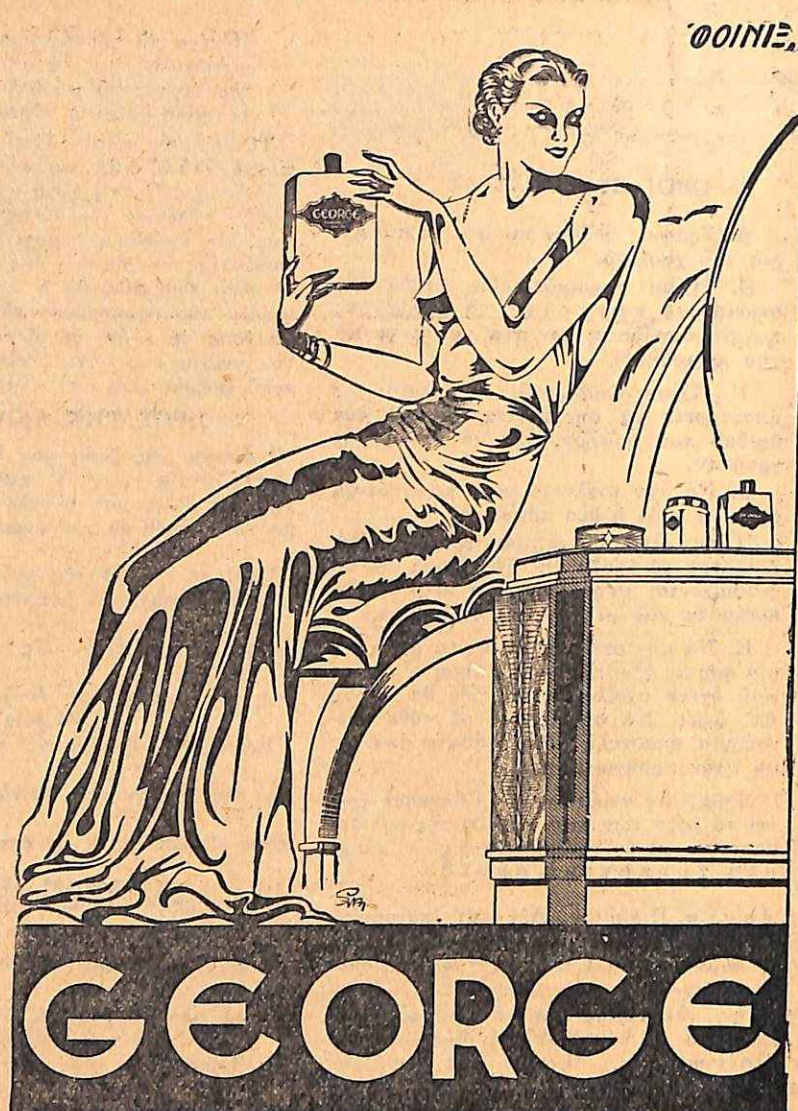
τὸ Ἰνστιτοῦτον GEORGE Ἀκαδημίας 5 σᾶς προσ-
φέρει τὴν εὐκαιρίαν μὲς δωρεὰν ἐπισκέψεως πρὸς
παροχὴν συμβουλῶν ἐν σχέσει μὲ τὰ καλλυντικὰ ποῦ
προσαρμόζονται εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ τῆς τακτι-
κῆς ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε. Κατόπιν θὰ δυνηθῇ-
τε νὰ συνεχίσετε κατ' οἶκον μόνη σας τὴν μέθοδον
GEORGE διὰ ν' ἀποκτήσετε δέρμα λεῖον καὶ ὑγιές. Αἱ
διαμένουσαι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δύνανται ν' ἀποταθοῦν
ἐγγράφως ἐκθέτουσαι τὴν περίπτωσίν των καὶ θὰ λά-
βουν εἰδικὰς συμβουλὰς καὶ λεπτομερῆ βιογραφίαν ἐ-
πεξηγηματικὴν τῆς μεθόδου GEORGE

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 Τηλ. 20 918

«ΦΟΙΝΙΞ»

κρίσις μας. Για τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Μίμνη Μιχαήλ. Ὅχι ἐπιτυχημένο τὸ ποιήμα σας. Ἀποφεύγετε τὴν καθαρεύουσα. Τάσσο ν. Μπορεῖ τὸ ποιήμα σας νὰ μὴ εἰναι ὁλοσδιόλου «γὰ πέταμα» ὅπως λέτε κ' ἔσειε, δὲν εἶναι ὥς καὶ δημοσιεῖσμο. Πάντως ὁ στίχος του θέλει πολλὴ δούλεμα ἀκόμη. Εὐάγγελιαν Παγκούσου. Κρατοῦμε τὸ «Σ' ὄσες καρδιές...» ποὺ διορθώθηκε ἀκριτὰ καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε μετὰ τὴν σειρά του. Τὸ ἄλλο δὲν μᾶς ικανοποίησε οὔτε τώρα. Νινέταν Χλωροφύλλη. Τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι ἄσχημο. Ὅμως τοῦ λείπει ἓνα προσεγμένο δούλεμα καὶ κάποια συνοχή γιὰ νὰ γίνη δημοσιεύσιμο. Βάγγον Ἀρμόρη. Ἐγκρίνονται οἱ «Εἱρινὸι πόνοι». Τὸ ἄλλο κατὰ μέρος. Νίτσαν Παπαθανασοπούλου. Βέβαια καὶ σὰς θημόμαστε. Ἐγκρίνεται ἡ «Ἀγάπη». Εὐχαρίστως καὶ παίρνουμε πάλι τὴν συνεργασία σας. Φῶτον Ἐσπέρων. Ὅχι δημοσιεύσιμα τὰ ποιήματά σας. Πρέπει νὰ δουλέυετε πολλὴν στίχου σας γιατί στερεῖται μουσικότητος. Καὶ ν' ἀποφεύγετε κακόηχοι λέξεις ὅπως «σὸν φευγάδ», ριχτὰ συντριμνία κλπ.». Ἰωάννην Βλάχοπουλου. Εἶναι πολλὴ ἐλαττωματικὴ ἡ τέχνη τοῦ στίχου σας ποὺ ὅσπερ φοβερά καὶ σὸ μέτρο καὶ σὸν ρυθμὸ. Μπέμπην. Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτὸ καὶ ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεστε μικτὴ. Εὐχαρίστως θὰ διαβάσωμε ὅτι μᾶς στέλλετε.

Ρουμπίνην Πανάγου. Ἐλήφθησαν αἱ ἑκατὸ δραχμαὶ καὶ ἡ συνδρομὴ σας ἀνενεώθη. Εὐχαριστοῦμε.

DOINIE,

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
είναι έμπρός στα μάτια σας σάν βλέπετε ένα
καλό φαγητό. Μή στενοχωρείτε όμως ήμπορείτε
και αυτό να το άπολαύσετε όταν συγχρόνως
έχετε την πρόνοια να μεταχειρισθήτε και το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σας απαλλάσσει από τὰ ἀποθέματα τοῦ λίπους,
ἐμποδίζει τὴν αὐξησιν τοῦ βάρους καὶ σὰς χαρί-
ζει ὑγεία, φρεσκάδα καὶ ἐνεργητικότητα.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

Προς τὴν ACADEMIE DE BEAUTE
Mme KETTY

Ἑρμοῦ 35
Ἑνταῦθα

‘Αγαπητή μου Me Ketty

Σας ευχαριστώ μ' όλη μου τή καρδιά γιά τήν επιτυχία τών θεραπειών σας και τών καλλυντικών σας πού κατώρθωσαν· σέ τόσο λίγο καιρό νά μου εξαλείψουν τό πούρμασμα τών ματιών μου, τούς άνοιχτούς πόρους και έκείνες τίς τοιμερές μαύρες κορδέλλες πού είχα στό λαμύ.

Μ' εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη

Ἑλένη Ἡρ. Κουτζούκη

Θησέως 18 άρ. τηλ. 26-245

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ ΠΛΥΣΙΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Τὸ λουλάκι
εἰς πανάκια

“ΝΤΕΣΤΡΕ,”

εἶναι τὸ ἄριστον καὶ λευκαίνει
θαυμασίως

Πωλεῖται παντοῦ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις καὶ
προσέχετε τὴν μάρκα

“ DESTRÉE ”

STÉ AME DES USINES DESTRÉE

«ΔΕΟ»

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα θνη-
τεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί
συμβουλών του διακεκριμένου δερματο-
λόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ.
Λαδά (Σόλωνος 40).

Ἀφρικανικὸ Ρομάντσο. Χάρηκα πολὺ πού μείνατε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ σταλμένα. Τὰ δεκαπέντε σελλίνα ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητρίαν δι' ἑξῆ μῆνες ἀπὸ τοῦ σημερινὸν φύλλον ὑπ' ἀριθ. 446. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστῶ πολὺ. Μένω πάντοτε στὴ διάθεσί σας.

Μα ρα μέ ν ο π ρ ο σ ω π ά κ ι. Νά έ-
πο ρεύ ο ν τ ε π ρ ω τ ά -π ρ ω τ ά τ ις ή λ ια κ έ ς έ κ τ ι-
ν ε ς ό σ ο μ πο ρέ ι τ ε. Κά θ ε π ρω τ ή σ κ ο υ ν ι έ τ ε
τ ό π ρ ό σ ω π ο μ' έ ν α β α μ β ά κ ι β ο υ τ τ υ γ μ έ ν ο σ έ
χ λ ια ρ ό χ α ι ο μ η λ ό ν ο ρ ο, ά ρ α ί ο. Μ ε τ ά θ ά τ ρ έ-
β ε τ ε τ ό π ρ ό σ ω π ο μ έ ν α β α μ β ά κ ι β ο υ τ τ υ γ μ έ-
ν ο σ τ ό έ ξ ή ς φ ά ρ μ α κ ο:

Huile de Terebenthine	2.50 gr.
Alcool camphré	7.50 »
Huile d'amandes douces	2.50 »

Μετὰ δύο μῆνες μοῦ ξαναγράφετε.

Δυστυχισμένην ὑπαρξοῦσαν.
 λαν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ἀνηγο-
 χήτῃ. Ἡ ἀνοιχτὴ φέρνει πάντα κάποιες ἀνι-
 σχυεῖς στὶς ψυχὰς καὶ τὸ κλάμμα σας δὲν
 εἶναι διόλου ὑστερικόν. Εἰστε πολὺ μικρὴ ἀ-
 κόμη γιὰ νὰ καταλάβετε ὁριμέναν πράγμα-
 τα. Προσπαθήστε νὰ εἰστε πάντα χαρούμε-
 νη καὶ αἰσιόδοξη. Τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν με-
 τὸν καιρὸ.

Κ. Ι. Ν. Αἴγιον. Θὰ κάμετε ἀκριβῶς ὅ, τι συμβουλευῶ παραπάνω καὶ στὸ Μαγαζένιο Προσπάκι. Μονάχα ἐσεῖς νὰ μοῦ γράψετε ἂν θέλετε λίγο πρωτίτερα, λόγω τῆς εὐδικῆς καταστάσεως τοῦ δερματός σας.

Λίαν Ἐνταῦθα. Τὸ φάρμακόν σας θὰ εἶναι ἀποκελεστικὸν καὶ μόνον ἡ τακτικὴ τῶν καὶ ὁ ἐπαρκὴς ὕπνος. Θὰ τρώετε καὶ θὰ κοιμᾶσθε καλὰ καὶ θὰ ἀποφεύγετε κάθε τι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ταράξῃ τὸ νευρικόν σας σύστημα.

«Ὁ γνωστὸς Λαρισινὴ, πρέπει νὰ μάθῃ τὴν καμμιά ἀπάντησιν δὲν δίδεται ἀπὸ τὴν παροῦσα στήλῃ, ἂν δὲν ζητηθῇ ἡ γνώμη τοῦ κ. Λαδᾶ. Ἡ ἄλοιφῃ ποὺ μοῦ γράφετε ὅδ' οὐκ κἀνὴ σὲ λίγο καιρὸ, σάν... ριζαρεῖ-
τη ἀπὸ τὰ γενάνια, ὅσατα ἀπὸ τὴ τὸση βασιλινῇ. Γιατὶ θέλετε ν' ἀλλάξετε τὴν κρέ-
μα, μιὰ ποὺ εἶσθε τόσο εὐχαριστιμένη ἀπ' αὐτή; Μὲ τὴ διαφορὰ ἐστὶ ἡ δεύτερα χρει-
άζεται πιά νᾶναι λίγο πιὸ στυπτικὴ. Ἄν διὰ χρηματικούς λόγους δὲν μπορεῖτε, τότε κάντε τὴν ἐπομένη»

Huile d'amandes douces	31 gr.
Axonge purifiè	25 "
Suc de bulbe de lys	12 "
Essence de bateau	3 gouttes
de jasmin	5 "

Ἀγόστη μικροῦλα. Ἄλλοιμονο ἔν
 ἓνα τόσο τρυφερό δέρμα ἀρχιάτε ἀπὸ τῶρα
 νὰ τὸ ἀποβάλλετε σὺ τόσο βασανιστήρια.
 Μὰ πόσο, τέλος πάντων χνουῦτ', ἔπηρεσεν
 13 χρόνιοι σας, κοριτσάκι μου, ὥστε νὰ βρε-
 θτεὶ στὴν ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῇ δούζινε.
 Λοιπὸν νὰ πλύνεσθε μὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ.
 Ποτὲ μὲ καπνὸ, οὔτε μὲ σαποῦνι. Τὸ προῖ ἢ
 ποτὲ μὲ κραδί, ὅταν σας εἶναι εὐκόλο, νὰ κά-
 νετε λίγο χαμομήλονερο, νὰ πολὺ ἀραιὸ πᾶν
 ρετσίνα, καὶ μ' ἓνα βαμβάκι νὰ περνᾶτε τὸ
 πρόσωπο. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ ἐ-
 λθῶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ χτυπημένο ἔ-

σπράδι αγγού και μετά δέκα λεπτά να το καθαρίζετε καλά μ' ένα θαμβάκι βουτηγμένο σε ζεστό νερό. Κρέμα μόνο το βράδυ την λιπαρά μορφή της Χαρέμ. Μετά 40 μέρες ξαναγράψτε μου.

Κατίαν Χιον. Δυστυχώς ο κ. Λαδός, δεν μπορεί προς το παρόν να εστιάσει την έρευνά του ειδικά ορμονοθεραπευτικά κατ'όλην για το στήθος, γιατί στερείται υλικών. Περιμένετε να του έλθουν από την Ευρώπη.

Σταματ. Ταξιαρχών Ξάνθη. Για το ξηρό δέρμα σας θα ακολουθήσετε την εξής κούρα: Θα πλύνεστε με χλιαρό μύλο νερό. Θα αποφεύγετε το κρύο νερό, καθώς και το σαπούνι. Πρωί βράδυ μετά το νερό να περνάτε το πρόσωπο με χαμομηλόνερο, πολύ αραιό στο χρώμα της γαλακτίας. Το βράδυ μετά την κούρα αυτή θα βάψετε την κάτω χροιά, την οποία μπορείτε να χρησιμοποιήσετε προς το παρόν και προς της πούδρας, με την διαφορά ότι πριν βάψετε πούδρα, να σκουπίζετε το πρόσωπό σας με θαμβάκι.

Huile d' amandes	25 gr.
Cire blanche	5 >
Blanc de baleine	5 >
Eau de roses	1 >
Teint. de benjoin	3 >
Teint. d' ambre	1 >

Να φροντίσετε να γίνει καλή η πομάδα, και μετά δίμηνο κούρα ξαναγράψτε μου. Μπορείτε να μεταχειριστείτε Μισέλ.

Παναγ. Ζαχαρίαν Τρίπολιν. Την μυστηριώδη κυρία με το μαγικό φάρμακο, εύτυχως... δεν έτυχε να τη γνωρίσω. Όσον αφορά την συμβουλή μου, αποφεύγω να την πω έφ' όσον δεν μου γράφετε την αιτία της πρό ετών τριχοπτώσεως ή μια πιθανή ιατρική, διάγνωση. Η τριχοπτωση ήτο τότε γενική, που ωφείλετο μήπως σε πελάδα ή σε κασίδα, ή μήπως είχατε περάσει καμμία σοβαρά άρρώστια σεξ ή οι γονείς σας; Πάντως όταν συμβουλευώ, ξέρω τι συμβουλευώ, διαφορετικά σιωπώ...

Π. Ίωακείμ. Ν. Φ. Ν' αλείψετε τα φρύδια κάθε βράδυ με λίγο ρετσινόλαδο, αλλά μόνον τις τρίχες, μετά δέκα λεπτά, με ένα βουρτσάκι σκληρό των δοντιών, να τα βουρτσίζετε κατά την διεύθυνση των επανειλημμένων. Για το στήθος, θα κάνετε

κάθε μέρα ελαφρά εντριβή μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο στο κατωτέρω φάρμακο. Επίσης να τα εκθέτετε στον ήλιο πίσω από το τζάμι του δωματίου σας επί 10 λεπτά, τουλάχιστον τρεις της εβδομάδας και κατόπιν να πούδραρετε με τάλκ.

Eau de vie blanche	60 gr.
Eau camomille veritable	60 >
Alun	15 >

Για τ' άλλο ζήτημα, τις γυμναστικές ασκήσεις που περιγράφομε στο υπ' αρ. 441 φύλλον μας.

Σ. Ο. Σ. Πεντέλη. Το μόνο που έχω για να σας εξυπηρετήσω, είναι να συστήσω στον κ. Λαδά να εστιάσει απόλυτως δωρεάν. Πάντως το θειάφι και το μουρουνέ-λαιο, κατορθώνουν το αντίθετο. Πρόκειται περί εμμόνου σταφυλοκοκκιάσεως, από την οποία πρέπει ριζικώς να απαλλαγείτε, μήπως έχετε επέκταση ή επιδείνωση. Με πρόχειρα μέσα δυστυχώς τούτο δεν επιτυγχάνεται. Πάντως ο κ. Λαδάς θα σας συστήσει τι χρειάζεται. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 π. μ. και 5½—7½ π. μ.

Σ. Ο. Ν. Πάτρας. Μετά το ξύρισμα να περνάτε μ' ένα θαμβάκι όλο σας το πρόσωπο με το κάτω φάρμακο, αρχίζοντάς το στην αρχή λίγο αραιωμένο με νερό. Ν' αποφεύγετε τα ζεστά νερά και να πλύνεστε με σαπούνι δερματίν.

ΛΟΡΑ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ωτορινολαρυγγολόγος
Πατησίων 59 - ΑΘ. Τηλ. 20-562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. KARAVITHIS

Ειδικευθείς εν Παρίσις. Εξέτασις και δι' ακτίνων RONTGEN
Βουλγαρη 9 Τηλ. 25-125

ΚΛΙΝΙΚΗ ΡΑΚΙΝΤΖΗ ΕΜΜΑΝ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ - ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ:

1ον) Θαλάμους πολυτελείας Α'. και Β'. θέσεως δια τους ευπόρους

2ον) Τμήμα ειδικών με λαϊκάς τιμές δια τας εργαζόμενας τάξεις.

Τας γυναικολογικές έγχειρήσεις και τοκετούς εκτελεί εις όλα τα τμήματα αυτοπροσώπως ο Διευθυντής της ΚΛΙΝΙΚΗΣ κ. ΕΜΜ.

ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ, χειρουργός Γυναικολόγος — Μαιευτήρ, ειδικώς εν

Παρίσις εκπαιδευθείς.

Όδός Γ'. Σεπτεμβρίου 68 α. Τηλ. 24-312.

Μπορείτε και σεις να αποκτήσετε ΧΡΩΜΑ ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ

Νέον μυστικόν της πούδρας που χαρίζει δαμπή απόχρωση της μόδας

Όλοι αί κομψαί Έλληνίδες έχουν χρώμα άραιάς θαμπής αποχρώσεως. Αυτό αποδεικνύει ότι ηδραν τον τρόπον να αποκτήσουν επιδερμίδα με τελείαν θαμπάδα, απηλλαγμένη από γυαλάδες όλην την ημέρα. Το μυστικό αυτό συνίσταται εις μίαν νέαν βραβευμένη μέθοδον Τοκαλόν, με την οποίαν η MOUSSE DE CREME αναμιγνύεται σε λεπτοτάτη πούδρα περασμένη από τρία μετάλλινά φίλτρα. Γι' αυτό η πούδρα Τοκαλόν κρατά πέντε φορές περισσότερο από κάθε άλλη πούδρα. Δεν αφίνει κανένα ίχνος γυαλάδας εις το πρόσωπο ή την μύτη, ακόμη και όταν χορεύετε σε υπερθερμασμένη αίθουσα ή βγαίνετε με βροχή ή άνεμο. Η MOUSSE DE CREME εμποδίζει την πούδρα Τοκαλόν ν' αποξηράνη τας ελαστικές φυσικάς εκκρίσεις της επιδερμίδος, όπως το κάνουν οι κοινές πούδρες που καθιστούν την επιδερμίδα ξηρά και χοντροειδή. Εάν επιθυμήτε να έχετε θαυμάσιο και θελτικό χρώμα, στο οποίο κανένας άνδρας δεν αντιτίκεται, αγοράσατε σήμερα ένα κατ'ι πούδρα Τοκαλόν. Διαπιστώσατε πως διαφέρει ολοκληρωτικά από τις άλλες πούδρες, διότι η MOUSSE DE CREME είναι μυστικό αποκλειστικό της πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Αντιπρόσωπος

A. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ

Πραξιτέλους 42 Αθήναι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής άπευθυνόμενος εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τον Ίατρον», οίανδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος και να περιγράφη λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαιτέρων δι' επιστολής άπάντησιν, άς γράφουν έσωκλειόντες και δι. 50 εις το Ίατρείον του, Ί. Α. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Ε-κει δέχεται καθ' έκαστην πλήν Κυριακής 6—7 μ. μ.

Να παλέοντα.— Δυστυχώς δεν φαίνεται άπ' όσα μου γράψατε, να δικαιολογη-τε το ένδοξο όνομα που πήρατε ως ψευδώνυμο... Φαίνεται να σας λείπη, όλότελα, σχεδόν, ή θέληση.

Για τα δυο πρώτα πράγματα που μου ζητάτε συμβουλή, είναι της νεότητος, όσον άφορά το τρίτο, είναι αποτέλεσμα της νευρικής καταστάσεως που σας έχει πιάσει εξ αί-τιας των άλλων ζητημάτων.

Το πρώτο για να υποχωρήση πρέπει να αποφεύγετε το συχνό ξύρισμα και μάλιστα το κόντρα, θ' αποφεύγετε επίσης τα οινόπνευματώδη και τα καρυκεύματα. Κάθε πρωί, θα παίρνετε νηστικός ένα κουταλάκι του γλυκού μαγιά της μύρας. Μετά το ξύρισμα, θα τρίβετε το πρόσωπο μ' ένα θαμβάκι βουτηγμένο σε λίγο οινόπνευμα. Για το δεύτερο ζήτημα, ή φυσιολογική όδός είναι ή μόνη που πρέπει να ακολουθήσετε. Τα άλλα όλα θα τ' αφήσετε.

Τέλος για το τρίτο ζήτημα, θα πίνετε κάθε βράδυ μετά το φαγητό, ένα χαμόμηλο, δεν θα τρώτε βαρεία φαγητά, και θα κόψετε το κάπνισμα, αν καπνίζετε. Η εν ανάγκη,

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΜΕ

CREME SIMON

θα το μετριάσετε όσο μπορείτε περισσότερο.

Κ. Α. Α. Αθήναι. Όλη αυτή ή κατάσταση πρέπει μάλλον να αποδοθί στο ότι δυο έχετε τακτική ώραν φαγητού άφ' ενός και άφ' έτέρου στο ζήτημα των καταχρήσε-ων σε παγωμένα νερά και μύρες. Τώρα όμως έφ' όσον παρουσιάσθη και άλλο σύμ-πτωμα όπως είναι ή δυσκοιλιότης, προκύ-πτει άμεσος ή ανάγκη να πάρετε ένα καθαρι-τικό. Ίσως το πλέον καλόν να είναι το λάδι. Μετά θα πάρετε λάδι παραφίνης και θα παίρνετε κάθε πρωί μιá κουταλιά της σούπας φορμόλη το δε νερό να είναι περισσότερο από 2 όκάδες. Να μη τύχη και κάνετε οικονομία στο νερό γιατί τότε θα πάθετε έκζεμα. Μετά το ποδόλουτρο βάψτε στα πόδια σας λίγη πούδρα Τάλκ άνακατε-μένη με λίγο βορικό όξύ. Αυτό μπορείτε να το βάψετε και όταν βγαίνετε έξω όχι όμως συχνά.

Τίτον Περ. Πειραιά. Είναι δέ-δαια λίγο δύσκολο σε μένα να θυμηθώ ύ-στερα από ένα χρόνιο μιá συνταγή και να την αναγράψω. Και μάλιστα όταν ή συνταγή έ-παρθη κατόπιν επιστολής. Πάντως θα προσ-παθήσω κι' αυτή τη φορά να σας απαλλάξω από αυτήν την ιστορίαν. Θα πάρετε την ά-λοιφή που σας γράφω παρακάτω και κάθε βράδυ θα βάψετε λίγο στο μέρος εκείνο. Προηγούμενος όμως θα πάρετε ένα κομμάτι θαμβάκι θα το τυλίξετε σ' ένα σπρίτο και θα το καυτηριάσετε με το ύγρο και μετά θα βάψετε την αλοιφή.

1ον)		
Solution Nitrate d'argent 3ο/ο	25 gr.	
2ον)		
Huile de cade	4 >	
Oxyde de zinc	15 >	
Soufre	6 >	
Acide salicylique	0,50 cent.	
Salicylate de Methylene	0,50 cent.	
Vaseline	70 gr.	

Μετά παρέλευσιν δε άλλων ήμερών μου ξαναγράψετε.

Ευστάθιον Άναστασίον. Μου προκαλεί κατάληξη ή κατάσταση αυτή γιατί αν συνέβαινε μιá φορά ή δυο το πράγμα ασφαλώς δεν θα είχε καμμία σημασία έφ' όσον όμως όπως και ό ίδιος λέγει συμβαί-νουν τακτικά νομίζω ότι πρέπει να σας άπα-νει τακτική νομίζω ότι πρέπει να σας άπα-νει σχολήση διότι πολύ όρθά σκέπτεσθε για την αύριο. Θα σας συμβούλευα να καταφεύγετε σε κάποιο ιατρό ό οποίος άφου εσ' έξετάση και αντίληφθ ή μόνος του περί τίνος άνω-βώς πρόκειται τότε να σας όρίση την κα-τάλληλη θεραπεία. Αν τυχόν κολήσθε για τον ένα ή τον άλλον λόγο τότε είμαι πρό-θυμος να σας εξυπηρετήσω άρκει να με επι-σκεφθήτε στο Ιατρείο μου τις ώρες που βρί-σκομαι εκεί.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ούδε-μιάς θλάθης του δέρματος άφαι-ρεσις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον δια της διαθερμικοαγκυλα-σιόν με το τελευταίο μηχανήμα διαθερμίας υπό ειδικού Ιατρού: όδός Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ. τηλ. 27.420

Λίδα Καίτη Πειραιά. Είμαι πρό-θυμος να σας εξυπηρετήσω άρκει να με έ-πισκεφθήτε, υπενθυμίζατέ μου άπλώς την περίπτωσή σας.

Α. Οικονομοπούλου. Η κατά-σταση είναι δέδαια ενοχλητική, μπορείτε όμως αν θέλετε να απαλλαγείτε, αλλά χρειά-ζεται ύπομονη και έπιμονη και μάλιστα συ-χνό λούσιμο. Μέσα δε στο νερό που θα με-ταχειρισθήτε να ρίχνετε και μιá κουταλιά της σούπας φορμόλη το δε νερό να είναι περισσότερο από 2 όκάδες. Να μη τύχη και κάνετε οικονομία στο νερό γιατί τότε θα πάθετε έκζεμα. Μετά το ποδόλουτρο βάψτε στα πόδια σας λίγη πούδρα Τάλκ άνακατε-μένη με λίγο βορικό όξύ. Αυτό μπορείτε να το βάψετε και όταν βγαίνετε έξω όχι όμως συχνά.

Ξανθήν Κάρεν. Ζητάτε φάρμακο που να μετριάση αυτή τη κατάσταση για την οποία σας είπαν να μεταχειρισθήτε χλιαρό νερό. Ίσως νάναι αυτό το μόνο που δεν πρέπει να μεταχειρισθήτε γιατί το αποτέλε-σμα θάναι τελείως διαφορετικό και μάλιστα δυσάρεστο, αντί όμως του χλιαρού θα προ-τιμούσα το κρύο και θα το χρησιμοποιήτε ως έξης: Θα βρέχετε τον έπίδεσμο και άφου έλθουν τα πόδια σας στην έπίδεση θα τον στύψετε καλά θα τον φορέσετε. Είναι το μόνο που όπωσδήποτε θα σας άνακουφι-ση. Υπάρχει δέδαια τρόπος να διορθωθί το κακό και ριζικώς μάλιστα, αλλά ό τρόπος αυτός είναι ό χειρουργικός.

Νικόλαον Σπυτζάρην. Ία-τροόν. Έχετε άπόλυτο δικηο κύριε συνά-δελε για όσα γράφετε, με μόνην την δια-φοράν ότι έπρεπε να είσθε και άλλων έπιει-κής στο ζήτημα αυτό. Γιατί λάβετε υπ' όψει ότι ή διάγνωση γίνεται από πολύ μακρού. Γι' αυτό άλλωστε έγραφα να σας συναντήση και άφου την έξετάσθη να της πητε τί πρό-πει να κάμη. Σας εύχαριστώ και σας παρα-καλώ να μην ξεχάσετε εκείνα που είπαμε. Καί ποδ πάντων το παλ' ας έσδοείας και δη των έξη χρόνων. Γ. Γ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο ΝΟΪΟΣ

Περικλέους 17γ'

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Όλα τα άρώματα και καλλυντικά ευρωπαϊκά και χρώμα

Εις τιμάς πρωτοφανείς

Επίσης: κουμπιά, κλίτσ, κάλτσες και όλα τα γυναικεία άξεσουάρ τελευταίας μόδας.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟΝ

Περικλέους 17

ΕΙΣ ΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Θά βροῦμε ὅλα τὰ νεώ-
τερα ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ὅλων
τῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Ὅλα τὰ Nouveautés εἰς

Colliers

Βραχιόλια Καρ

φίτσες Clips

Σκουλαρίκια

δακτυλίδια

ἀγκράφ

κ. λ. π.

Εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους
καὶ εἰλικρινεῖς

ΕΡΜΟΥ 1 -- ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 -- ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 2

Μία ΠΟΥΔΡΑ ΕΓΓΥΗΜΕΝΗ έπιστημονικῶς

Διὰ νὰ εἶναι ἀβλαβὴς μία πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσίν της καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμένη εἰς τὴν κατασκευὴν της. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶναι μία ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπιδερμίδα. Ἐνα κοσμήσιμα τελειοποιημένο τῆς ἐξασφαλίζει ἰσόλυτον ὁμοιογένειαν. Δὲν ἀφίνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δέγμα, ἀλλὰ τὸ καθιστᾷ λεῖον καὶ βελούδιον.

Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ. Ζητήσατέ την ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλην σας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας.

πούδρα
REA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ Cana